

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Kocaman evin içi kapkaranlık olmasına rağmen adam kendinden emin adımlarla merdivenlere yoneldi. O kesif karanlıkta ön kapının kilidini de rahatça açıp içeri girmiş, içgüdülerinin ve beş duyusunun yardımıyla hiç duraksamadan üst kata çıkan merdivenleri buluvermişti.

İkinci kata geldiğinde, koridora çıkarılmış eşyalara çarpmamak için kendini iki duvar arasında tam ortalayarak emin adımlarla yürümeye devam etti. Birkaç metre ilerledikten sonra birden sola döndü ve kapı tokmağını çevirip odasına girdi.

Kapıyı arkasından yavaşça kapadığında yine koyu bir karanlığın ortasındaydı. Bir anlık tereddüden sonra karşı duvara yürüyüp kalın perdeleri tuttu, kenara çekti. Dar,uzun pencerelerden aşağıda, yıldızların ışığında simsiyah parlayan küçük göle baktı. Pencerenin pervazına dayadığı yumruğunu önce sıkıp sonra gevşeterek üzerindeki gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Başını soguk cama dayayıp bir süre öylece kaldı. Sonra derin bir nefes alıp doğruldu. Ensesini ovuşturarak odasına açılan ikinci karanlık kapıya yürüdü. Benedict Savage, banyonun ışığını yaktığında gözlerini kısarak kamaşmasını engellemeye çalıştı. Gözleri ışığa alıştığında soyunana kadar suyun iyice ısınması için duşun muslugini açtı. Gözlüklerini çıkartıp mermer banyo tezgahının üzerine fırlattı.

Çok uzun zamandır kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Bunun nedeni, belki de her iş gezisinin ardından Yeni Zelanda'ya döndüğünde, yeni bir işi daha tamamlamanın verdiği zafer duygusuydu. O başarı duygusu yorgunluğunu hissetmesini engelliyordu belki de. Ama bu sefer aynı duygu işe yaramadığı için sinirleniyordu. Üstelik nedenini de anlayamıyordu. Son çalışması, şimdiye kadar yaptıklarının en mükemmeliydi. Belki de bu proje üzerinde çok fazla ve çok uzun süre çalıştığı için bir türlü tatmin olmuyor, daha da fazlasını istiyordu.

Benedict Savage başını iki yana sallayarak kafasındaki düşüncelerden kurtulmaya çalıştı.

Son derece sık takım elbisesini, ipek gömleğini ve kravatını çıkartıp köşedeki çamaşır sepetinin üstüne fırlattı. Dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. Belki de artık yaşlanmaya başladığını kabul etmesi gerekiyordu. Ertesi gün otuz dört yaşını bitirmiş olacaktı.

Benedict duş kabinine girip sürgülü cam kapıyı kapatmadan önce buğulu aynada kendine şöyle bir göz atınca, hissettiği kadar berbat görünmediğini far edip memnun oldu. Vücudunda hissettiği gerginlik esmer cildine yansımamıştı. Kısa kesilmiş siyah saçlarının arasında kırlar belirmeye başlamış olabilirdi, ama vücudu hala sıırım gibiydi. Bunun bir nedeni kalıtımsa, diğeri de Benedict'in yüzme havuzu olmayan bir evde veya otelde asla kalmamasıydı. İşleri ne kadar yoğun olursa olsun, her sabah yüzmeden güne başlamazdı.

Sıcak duş işe yaradı. Benedict duştan çıktığında sızlayan kaslarının gevşediğini, uzun uçak yolculuğunun yol açtığı gerginliğin azaldığını hissetti. Beyaz kalın havluyla vücudunu kurularken, havlunun hafif nemli olduğunu fark etmedi bile. Kurulandıktan sonra havluyu yere atıp banyonun ışığını söndürdü ve tekrar yatak odasına geçti. Elini çenesinde, hafifçe uzayan sakallarının üzerinde gezdirdi. Tüysüz göğsüyle sert sakallı yüzünün tam bir tezat oluşturduğunu birçok kadından defalarca duymuştu. Nerse ki, bu gece yatağa girmeden önce tıraş olması gerekiyordu.

Benedict gerinerek kolundaki Rolex saatini çıkarıp yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktı. Serin çarşafın arasına çıplak vücuduyla girip kendini uykunun kollarına bırakmaktan başka bir şey istemiyordu. Dudaklarında yine bir tebessüm belirdi. Bir kadının kolları yerine uykunun kolları arasında olmayı tercih ettiğine göre yaşıyor olmalıydı!

Dudaklarında o alaycı tebessümle yatağa yaklaştı ve birden dondu kaldı. Tek kişilik geniş yatakta biri vardı.

Pencerenin yanındaki lambadan süzülen ışık bir kenarı yerde sürünen battaniyeye kadar ulaşmıyordu, ama yatağın başka biri tarafından işgal edildiğini görmesine yetecek kadar aydınlıktı oda. Yatağında bir kadın vardı! Yüzükoyun uzanmıştı; bir kolu çarşafın arasında Benedict'e doğru uzanmış, öteki kolunu da başının üstünde kıvrımış, elini çıplak omuzlarına dökülen altın sarısı saçlarının arasına sokmuştu. Yüzünü Benedict'in o kocaman yastıklarından birine gömdüğü için kim olduğunu anlamak mümkün değildi.

Benedict gözlerini kapatarak başını hızla iki yana salladı. Yorgunluktan hayal görüyor olmalıydı. Gözlerini tekrar açtı ve yatağa biraz daha yaklaştı. Hayal falan değildi bu. Kadının yavaşça yükselip alçalan sırtı, yüzünü gömdüğü yastıktan gelen hafif soluk sesleri, onun gerçek olduğunun ispatıydı.

Üstündeki beyaz keten çarşaf kalçalarının ve bacaklarının ancak bir kısmını örtüyordu. Üstünde askıllı beyaz ipek bir gecelik vardı. Askılardan biri koluna düşmüş, nefes kesecek kadar güzel çıplak sırtı açıkta kalmıştı.

Benedict birden müthiş bir öfkeye kapıldı. Yatağında bulduğu kadının kim olduğunu merak etmek aklına bile gelmiyordu. Özel hayatına müdahale edilmesine, mahremiyetine tecavüz edilmesine duyduğu müthiş bir hiddet!

Burası onun yatağı, onun odası, onun eviydi! Kahretsin! Daha önce hiçbir yeri evi olarak düşünmemiş, sahip olduğu binaların hepsini gerektiğinde kalacak birer ikametgah olarak görmüştü, ama gerçeği değiştirmiyordu bu!

Herşeyden önce, çok yorgundu! Tek isteği uyumaktı. Ama yatağı başka biri tarafından işgal edilmişti. İnsanın kendi yatağında uyumak istemesi çok mu lüks bir talepti yani!

Hepsinden daha sinir bozucu olanı da, ışığı yakmasına, banyoyu kullanmasına rağmen yatağındaki davetsiz misafirin birtürlü uyanmamasıydı. Uyumaya can atan, yatağına bir an önce girmek isteyen Benedict'ti, ama derin bir uykuda olan, yatağındaki şu kadındı. Yoo buna izin vermeyecekti.

Benedict yatağa eğilip güyledi. „Hey, altın bukleli güzel! Uyan bakalım. Yatağımı geri istiyorum!”

En ufak bir tepki alamadı. Çaresizlik içinde doğrulduğunda, gözü yatağın karşı tarafındaki boy aynasına takıldı. Çırlıçıplaktı. Yatağındaki esrarengiz kadın tepesinde gürleyen bir sesle uyanıp çırlıçıplak bir erkekle karşılaştığında avaz avaz çığlık atmaya başlarsa ne olacaktı? Benedict o kadar yorgundu ki, gece yarısı bir de böyle bir skandalı kaldıracabilecek durumda değildi.

Bornozunu almak üzere banyoya giderken cep telefonunun çaldığını işitti. Pencerenin önüne bıraktığı çantasını açıp teleshla telefonu çıkardı.

“Demek eve vardın?”

Hattın öteki ucundaki en yakın dostu ve meslektaşının sesini duyan Benedict parmaklarını sinirli bir hareketle saçlarının arasından geçirdi. „Evet, Dane, yeni geldim... ve bil bakalım neyle karşılaştım?”

Dane Judson neşeli bir kahkaha attı. „Nasıl buldun onu? İyi bir seçim yapmış mıyım? Bu kadar muhteşem bir güzelle karşılaşmış mıydın daha önce?”

Benedict hızla dönüp yatağındaki kadına baktı. „Yani... yani, onu sen mi gönderdin buraya?” Kulaklarına inanamıyordu.

Dane'nin kahkahalarının arasından birbirine tokuşturulan kadeh sesleri de duyuluyordu. „Ha ha! Seni nihayet şaşırtmayı başardım, değil mi? Ne diyeceğini bilemiyorsun! İlk defa! Söylemiştim dostum, birgün sana bunu yapacağımı söylemiştim. Aslında şu anda yüzünün ne hal aldığını görmek isterdim, ama ne yazık ki, bir hafta daha buradan, Wellington'dan ayrılmam mümkün değil.”

“Peki amam...”

“Mutlu yıllar, dostum. Yarınki doğum gününü şimdiden kutlarım.” Dane'nin dolaşan dili içki sınırını epey geride

bıraktığını gösteriyordu.

Benedict durumu nihayet anlar gibiydi. „Yani, bu senin... bana doğum günü hediyen mi? Tanrı aşkına Dane...”

“Endişelenme, dostum. Hiçbir sorumluluk hissetmene luzum yok. Sadece keyfini çıkar. Sakın onu çok beğenip el koyacağını da sanma. Sadece, hafta sonu için gönderdim sana. Pazartesi sabahı yine geri alacağım. Gönderdiğim gibi de isterim. İyi davran, şefkat ve sevgi göster...”

“Ne” Benedict şaşkınlıkla yine yatağa döndü. Esrarengiz kadın hafta sonu için geçici olarak kendisine gönderilmişti. Buna inanamıyordu.

Dane yine bir kahkaha attı. „Sana hep söylüyorum, dostum. Hep iş, hep iş olmaz ki! Birazda eğlenmeye zaman ayırmamız lazım. Sakın çok yorgun olduğunu, dinlenmek istediğini filan söylemeye kalkma bana! Senin biraz canlanmaya, kendine gelmeye ihtiyacın var. O bebekle geçireceğin birkaç günden sonra kendini yeniden onsekizinde hissedeceğine garanti veriyorum.”

“Yeniden onsekizine dönmeyi en büyük düşmanım için bile temenni etmem.” dedi Benedict dişlerinin arasından. Yatağın yanındaki duvara yaslanıp Dane ile konuşmaya devam ederken sesini farkında olmadan alçalttı. Gönderdiği o muhteşem doğum günü hediyesinin onu beklemekten yorulup uyuyakaldığını ve tasarlanan sürprizin gerçekleşmediğini söylese, Dane ne yapardı acaba? Ama bunu söyleyip arkadaşının canını sıkmak, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. „Bu arada, şu senin ergenlik çağı fantazilerini bozmak istemem, ama bazı gerçekleri hatırlatabilirmiyim? Böyle bir hediyenin sağlık açısından bazı sakıncaları olabileceği aklına gelmedi mi hiç?”

Dane neşeli bir kahkaha attı. „Heyecandan kalp krizi geçirmekten mi korkuyorsun yoksa? Yapma, Ben seni öldürmesi ihtimali olan bir hediye gönderir miyim hiç doğum günün için? İnan bana, endişelenecek bir şey yok. Sana göndermeden önce, ben kendim kontrol ettim. Her şeyiyle mükemmel durumda, Ondan memnun kalacaksın.”

“Tanrı aşkına Daneé” Benedict yüzünün kızardığını hissetti. Yatağındaki kadın ya çok pahalı bir telekızdı, ya da, hiç tanımadığı erkeklerle yatmakta sakınca görmeyen, serbest seksi savunan tiplerden biriydi. Her ne hal ise bir kadından böyle bir meta gibi söz edilmesinden rahatsız olmuştu. „Dana...”

“Teşekküre gerek yok dostum. Mutlu yıllar. Keyfini çıkar onun. Ama unutma, pazartesi sabahı yine bana dönecek.”

Benedict telefonu kapatıp yatağın yanındaki komodinin üzerine bırakırken yorgunluktan sendeledi. Bir yandan seçenekleri düşünüyor, öte yandan göz kapaklarını açık tutmaya çalışıyordu.

Eve gidip uyuyabileceği daha bir sürü oda vardı tabii, ama bu odada kalmanın cazibesinde inkar edecek değildi.

İsimsiz doğum günü hediyesi yatağın büyük bir kısmını kaplamış, sol kolunu da boşluğa serbestçe uzatmıştı. Benedict neredeyse dizine dokunan ince uzun parmaklara baktı. Sonra genç kadının bileğini tutup yavaşça ileri koydu. Eh, şimdi kendisine de yatacak kadar yer açılmıştı. Tabii, bunun esas nedeni, yapılı bir erkek olmamasıydı.

Altın bukleli güzel derin bir uykudaydı. Benedict, uyumayı bile erotik bir zevk gibi gösterebilen, uykuda bile kendini cömertçe karşısındakine sunduğu izlenimini veren bir kadınla sevişmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmekten kendini alamadı.

Az önceki öfkesi yok olmuştu. Aslında, merakını gidermenin tek yolu onu uyandırmaktı. Nasıl olsa, kendisini

memnun etmek üzere buraya gönderilmişti. Benedict onun altın sarısı buklelerinin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını merak etti. Saç renginin boya olup olmadığını, ön tarafının sırtı kadar güzel olup olmadığını merak etti. Onu yavaşça okşayarak uyandırır... sonra kollarının arasına alsa... sonra...sonra...

Gözlerini kendisine çevirip yorgunluktan ayakta duran bedenine baktı. Sonra...hiçbir değişiklik olmadı. Beyni tahrik olmuş olabilirdi, ama bedeni o kadar yorgundu ki,hayal gücünün harekete geçmesi işe yaramıyordu. Bu gece bu yatağa girdiğinde, yanındaki kadınla birlikte uyumanın dışında yapabileceği birşey yoktu. Ama sabahleyin onunla birlikte uyanmak çok zevkli olacaktı. Evet... Bu gece iyi bir uyku çektikten sonra doğum günü çocuğu yarın sabah uyandığında yorgunluktan eser kalmayacak, bu çok pahalı beklenmedik armağanın keyfini bol bol çıkaracaktı.

Patronu hızla içeri dalıp birden durakladığında, Vanessa Flynn mutfak masasında oturmuş, günün ilk kahvesini içiyordu.

Parmaklarının titrediğini fark edince kahve fincanını avuçlarının arasında biraz daha sıkı. Ama gerginliğini dışarıdan bakan birinin anlaması mümkün değildi.

Masanın öteki ucunda kahvaltı tepsisini hazırlayan Mrs. Riley şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Bu sabah kahvaltınızı erken mi istiyordunuz, Mr. Savage?" Orta yaşlı kadının bu değişiklikten rahatsız olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"Büronuzdan arayıp dün gece buraya geleceğinizi bildirmediler. O yüzden pek hazırlıklı değiliz. Az önce Vanessa haber verinceye kadar bugün bana ihtiyacınız olacağını bile bilmiyordum..."

"Hayır... hayır..." Benedict Savage bir el hareketiyle onun sözünü kesti. Tepsideki tek kişilik servis takımını görünce kaşları çatıldı. „Teleşlanmanıza hiç lüzum yok."

Gözleri dikkatle mutfağın dört köşesinde dolaştıktan sonra gelip Vanessa'ya dikildi.

Koyu kahverengi gözlerini hiç duraksamadan onun gözlerine diken Vanessa gerginliğini belli etmemek için bütün gücünü toplamaya çalıştı. Her zamanki gibi giyinmişti. Koyu gri eteği, kısa kollu beyaz bluzu,arkasında sımsıkı topuz yaptığı henüz ıslak sarı saçlarıyla tipik bir kahyaydı işte. Makyaj niyetine, herzamanki gibi, dudaklarına hafifçe ruj sürmekle yetinmişti. Bu kadarını da kadınlık gururunu tatmin etmek için yapıyordu zaten.

Aslında, gurur duyabileceği pek fazla özelliğide yoktu zaten. Bir kadın için fazlasıyla uzun boyluydu. Zarif ve ince bir vücudu olsa, belki boyunun uzunluğu bir avantaj sayılabilirdi. Ama kemikli ve yapılı bir vücudu vardı. Pek teselli sayılmasa da, diğer her şeyi iri yarı yapısıyla orantılıydı. Çenesi köşeli, ağzı büyük, gözleri fazlasıyla iriydi.

Vanessa yutkundü. İçtiği şekerli kahveye rağmen ağzının içi zehir gibiydi. Bu sabah yatakta birlikte uyandığı adamın sessiz bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi.

Kalın camlı gözlüklerin ardındaki mavi gözlerde çözemediği bir ifade vardı. Benedict Savage'nin yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak hiçbir zaman kolay değildi zaten. Soğuk denecek kadar içine kapalı,mesafeli bir insandı. Zaten Vanessa için ideal bir patron olmasının en önemli sebeplerinden biri de buydu...bir de,Coromendal Yarımadası'nın doğu kıyısındaki bu eve çok seyrek gelmesi, gelmeden önce de mutlaka haber vermesiydi.

Dün geceye kadar.

Savage hala ona bakıyordu. Vanessa onun neler düşündüğünü tahmin edebiliyor,utançtan yerin dibine geçiyordu.

Ah, neler olduğunu bir hatırlayabilseydi...

Ne yazık ki, dün geceyle ilgili hafızasında kocaman bir boşluktan başka bir şey yoktu. Richard ile yemeğe çıkıp alışık olmadığı kadar çok şarap içtiğini, sonra da eve gelip kendini yatağa attığını hatırlayabiliyordu sadece. Sabahleyin, şafakla birlikte, gece yatarken sımsıkı kapattığından emin olduğu pencereden gelen kuş sesleriyle uyanmıştı.

Gözlerini açtığında da, kendisini cırlıçıplak patronuyla aynı yatakta, neredeyse sarmaş dolaş bulmuştu. Kolu

Savage'nin beline dolanmış, bacağıysa onun iki bacağı arasına sımsıkı hapsolmuştu. Vanessa öyle bir şoka girmişti ki, bu sayede kendini kaybedip avaz avaz bağırması da bir şans sayılabilirdi. Memesini sımsıkı avuçlayan elin Benedict Savage'ye ait olduğuna inanamıyordu...Patronunun iki bacağının arasına sıkışan dizinde hissettiği sert erkeklik organının temasını düşünmek bile istemiyordu. Vanessa utanç ve şok içinde birkaç dakika kıpırdamadan öylece yatmış, Benedikt...yani Mr.Savage ıyanmadan yataktan çıkabilmesi ihtimali ancak ondan sonra aklına gelmişti. Gözlerini uyuyan adamın yüzünden ayırmadan,uyanmaması için sessizce dualar ederek, yavaş yavaş, her hareketini hesaplayarak kollarının arasından sıyrılmayı başarmıştı sonunda. Kahrolası Benedict Savage,masum bir hatayı fırsat bilmişti. Vanessa'yı yatağında bulunca neden uyandırmamıştı sanki?Yoksa...uyandırmış da, alkolün etkisiyle sağduyusunu yitirmiş,sadece bedeninin isteklerine kulak veren bir kadın mı bulmuştu karşısında?

Sessizlik uzamaya devam edince, Vanessa daha fazla dayanamayacağını hissetti.

"Beni mi istemiştiniz,efendim?"

Sorduğu sorunun ne tür anlamlar çağırıştırabileceğini fark ettiğinde iş işten geçmişti.Bluzunun yakasını sıktığını,nefes almakta zorlandığını hissetti.

"Ben..." Benedict Savage nihayet dikkatle ona bakmaktan vazgeçmiş,mutfakta etrafına bakıyor,ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. "Şey...bir tek ben mi kahvaltı edeceğim?"

Vanessa Mrs.Riley'in yan gözle kendisine baktığını fark etti. Kadın,patronunda görmeye alışık olmadığı bu kararsız ve çekingen tavır karşısında şaşırmış,ne olduğunu anlama çalışıyordu,ama Vanessa'nın onun bu merakını gidermek gibi bir niyeti yoktu. O şu anda sadece kendi derdini düşünüyor, Savage'nin ona daha fazla ıstırap çektmek için mi bir türlü konuşmadığını,yoksa,onu Mrs.Riley'in önünde küçük düşürmek istemediği için mi böyle davrandığını merak ediyordu.

"Neden...evet. Vanessa yanınızda misafirleriniz olduğuna dair bir şey söylemedi bana." Dedi Mrs.Riley şaşkın bir tavırla.

"Hayır. Yanımda misafirlerle gelmedim bu sefer... Öyleyse,sadece ben kahvaltı edeceğim...demek.Yani..." Savage sorduğu soruya bir türlü cevap alamıyormuş gibi hırsla ayağını yere vurdu. Sonra gözleri birden Vanessa'ya dikildi.

"Seninle birkaç dakika kütüphanede konuşabiliriz,Flynn?" Hızla dönüp yürüdü. Tam kapıdan çıkmak üzereyken döndü. "Aklıma gelmişken, Mrs.Riley,bu sabah pek aç değilim.Bir fincan çay ve bir dilim kızarmış ekmek yeter kahvaltı için..."

"Ama,Mr,Savage! Sizin için nefis bir sütlü lapa hazırlamıştım bu sabah..."

"Lapa mı?" Benedict Savage'nin yüzünde öyle bir şaşkınlık ifadesi belirdi ki, Vanessa bütün gerginliğine rağmen gülmekten kendini alamadı. Aynı anda, patronunun öfkeli bakışlarını yine üstünde hissetti.

"Kütüphaneye.Hemen!" Benedict Savage'nin dişlerinin arasından söylenmesi,başka bir insanın öfkeyle ulumasından beterdi.

"Peki,efendim" diye mırıldanan Vanessa sandelyesinin arkasına astığı lacivert ceketini telaşla sırtına geçirdi.

"Bir daha asla pişirmeyeceğim!" Mrs.Riley kollarını göğsünde kavuşturmuş,başını hırsla iki yana sallıyordu. "Duyan da ona arsenik hazırladığımı zannedecek!Benim sütlü lapamı çok sevdiğini söylerdi her zaman!"

Vanessa kadını teselli etmeye çalıştı. "Bugün belki de sinirleri bozuktur..."

"Mr.Savage hiçbir zaman sinirlenmez.Her zaman gerçek bir beyefendidir o. Şimdiye kadar onu hiç böyle görmemişim. Anlaşılan, onun da solundan kalktığı sabahlar oluyormuş..."

Vanessa hiç durmadan söylenen Mrs.Riley'i yalnız bırakıp telaşla mutfaktan fırladı. Buz gibi ellerini ateş gibi yanan yanaklarına bastırarak uzun taş koridorda kütüphaneye doğru yürüdü.

Sakin ol,sakin ol,diye kendini yatıştırılmaya çalıştı.Seni işten atmaya kalkarsa sen de onu cinsel tacizde bulunmakla suçlarsın. Yoksa...cinsel taciz suçlamasında bulunmayı düşünen Benedict miydi! Dünyanın rezilliğinden kaçıp sığındığı bu sakın ve huzurlu evden uzaklaşmak zorunda kalacaktı. Peki, Richard'a ne ne diyecekti? Kahretsin,kahretsin,kahretsin!

Neyse ki, Benedict Savage bahçeye açılan kapının önündeki o kocaman antika masasının arkasına geçip oturarak daha da korkutucu bir havaya bürünmemişti. Kapının hemen yanındaki kitap raflarının yanında, ayakta dikilmiş onu bekliyordu. Vanessa'nin içeri girip kapıyı kapatmasını bekledi.

"Evet,efendim?" Vanessa omuzlarını dikleştirerek gelecek saldırıyı karşılamaya hazırlandı. Benedict hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Erken gelmem sorunlara yol açıtıysa özür dilerim.Ama biraz kafamı dinlemeye ihtiyacım vardı. Bunun için en uygun yerin Whitifield olduğunu düşündüm.Auckland'daki apartman dairesine gelip geçen herkes uğruyor. İnsan bir türlü yalnız kalamıyot..." Kayıtsızca omuzlarını silktilti. "Mrs.Riley'in bu konularda biraz fazla titiz olduğunu biliyorum...Bu sefer,her şeyin her zamanki gibi kusursuz olmasını beklemediğimi ona...Kargaşa,teleş istemediğimi de anlat kendisine."

Vanessa hayretten neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bay mükemmel her şeyin mükemmel olmasını beklemediğini söylüyordu! Üstelik, ortada halledilmesi gereken çok ciddi bir mesele varken,evin idaresiyle ilgili laflar geveliyordu ağzının içinde.

"Söylediklerimi ona söyleyeceksin, değil mi?" Benedict parmaklarıyla trampet çalmayı bırakıp yumruğunu birden rafa indirdi.

Vanessa'nın gözleri hayretle büyüdü. "Ah,evet,evet,elbette efendim" diye karşılık verdi telaşla.

"Güzel." Benedict gözlüğünü çıkardı. Pantolonunun arka cebinden çıkardığı bir mendille zaten pırlıl pırlıl olan camları bir kere daha temizleyip gözlüğünü tekrar taktı. "Yanımda kimseyi getirmedim buraya," dedi.

"Söylemiştiniz,efendim.Az önce...mutfakta."

"Söyledim mi? Ah,evet,söylemiştim,hatırladım..." Benedict odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı."Pekala...öyleyse,diğer misafirimiz nerede?" Vanessa gerginleşti. "Eger söylemek istediğiniz..."

Benedict derhal atılıp onun sözünü kesti. "Ne söylemeye çalışıyorum sence?"

"Sizin burada olmamanızı fırsat bilip eve bazı insanları davet ettiğimi sanıyorsanız..." Diye başladı Vanessa. Benedict Savage'nin onu işten atmak için başka bahaneler uydurmasına izin vermeyecekti. Eğer kendisiyle yattığı için işten kovulacaksa,bu adamın bunu açıkça söylemesi gerekiyordu! "Yoo, yoo! Öyle bir şey demedim ben!" diye atıldı Benedict. "Sana güvenmesem,hala burada çalışıyor olmazdın, değil mi? Ben sadece...bilip bilmediğini öğrenmek istedim..."

"Neyi bilip bilmediğimi?" Vanessa'nın huzursuzluğu giderek artıyordu. Konuyu onun açmasını beklemektense, belki de, kendisinin bir açıklama yapıp özür dileyerek söze başlaması daha doğru olacaktı. Ama patronunun şimdiye kadar hiçbir meseleyi ortaya getirmekte zorlandığını hatırlamıyordu. Hatta açıksözlülüğü zaman zaman acımasızlık noktasına varırdı.

Benedict odada dolaşıp durmaktan vazgeçip durdu;ellerini kalçalarına dayadı. İşte,gerçeğin ortaya çıkacağı an gelmişti.

Vanessa cesaretle başını dikleştirdi. Ayağındaki ayakkabılar topuksuz olmasına rağmen yine ondan bir parmak kadar uzundu. Benedict Savage ne söylerse söylesin, en azından fiziksel olarak,onun karşısında ezilmeyecekti.

"Bir kadın vardı..."

"Bir kadın mı?" Vanessa'nın vücut ısısı yükselmeye başladı. Bu adam ne söylemeye çalışıyordu.

Benedict ağzının içinden küfüre benzer bir şeyler mırıldandı. Bu da, daha önce hiç yapmadığı bir şeydi.

"Evet, bir kadın." Vanessa'nın şaşkın şaşkın baktığını görünce sesi öfkeyle yükseldi. "Kadın kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorsun herhalde, değil mi, Flynn?"

Vanessa'nın gözlerinin daha da irileştiğini, yanaklarının hafifçe kızardığını görünce sabırsız bir hareketle sakalları uzayan çenesini ovuşturdu. "Özür dilerim kabalık ettim... Yani demek istediğim, dün gece eve geldiğimde... odamda... bir kadın vardı..."

"Odanızda mı?" Vanessa, onun söylediklerini tekrarlamaktan başka bir şey yapmadığını fark etti, ama elinden daha fazlası gelmiyordu. Neyse ki, Benedict bu sefer sinirlenmedi.

"Yatağımdaydı. Bir sarışın."

"Bir sarışın mı?" Vanessa iyice şaşkına döndü. Yoksa, farkında olmadan bir toplu seks alemine filan mı katılmıştı? Patronu, Whitefield'e daha önce sevgililerinden birini hiç getirmemişti.

"Tanrı aşkına, bana öyle bakma!" diye bağırды Benedict, Vanessa'nın yüzündeki aşağılık ifadeyi görünce.

"Uzun dalgalı saçları vardı... ışıkta altın gibi parlıyordu... Acaba sen onu bu sabah gördün mü diye soracaktım. Üst katta hiçbir yerde bulamadım da..."

Altın gibi parlıyordu mu? Dalgalı mı? Vanessa sınıksız topuz yaptığı gür, dalgalı saçlarını eliyle yoklamamak için kendini zor engelledi.

Birden farl etti ki, patronu onun saçlarını açık bıraktığı haliyle hiç görmemişti. Benedict Savage için o sadece Flynn'di. Her zaman mazbut giyinen, göze çarpmadan işini yapan, Cinsiyeti bile olmayan Flynn.

Benedict'in gözünde Vanessa, tıpkı diğer daimi personel gibi, beklenmedik bir anda uzak bir akrabasından miras kalan Whitefield binasıyla birlikte edindiği bir köleden başka bir şey değildi.

"Sarışın olmasının dışında, nasıl bir kadındı bu?" Vanessa'nın sesi kendi kulağına bile yabancı geldi.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Benedict. "Oda karanlıktı... yüzünü göremedim. Sen sormadan söyleyeyim, hayır, adını da bilmiyorum. Birbirimizle tanışma fırsatı bulamadık! Merakını giderdiysem, artık kendi sorduğum sorunun cevabını alabilir miyim?"

Benedict'in alaycı tavrı Vanessa'yı çileden çıkardı. Demek, ilk tahmini doğruydu. Dün gece Benedict'in odasında sadece tek bir kadın vardı ve o da kendisiydi! Ama patronu bunun farkında bile değildi!

"Ben... ama... ben..." Birden yüreğine su serpildi. Benedict Savage yatağındaki kadının kimliğini öğrenmediği sürece Vanessa'nın işi tehlikede değildi.

"Bu söylediğim, hayal ürünü filan değil!" diye homurdandı Benedict.

"Ah... evet, elbette!"

"Odamdaydı diyorum! Saat çok geçti, ben de uçak yolculuğu yüzünden çok yorgundum, ama hayal görecektim kadar değil!"

"Ben bu sabah Mrs. Riley'den başkasını görmedim, efendim," dedi Vanessa. "Belki de, bu tarihi binanın hortlaklarından birini görmüşsünüzdür" diye devam etti şakacı bir tavırla.

"Hortlaklarımız olduğunu bilmiyordum! Zaten böyle şeylere inanmam!"

Mantık sözcüğünün tanımı sayılabilecek bir adamdan Vanessa da başka bir cevap beklemiyordu zaten. Çizdiği bütün binalar katı denebilecek kadar gerçekçi bir anlayışın sonucuydu. "Ama herkes bu binada hortlaklar olduğunu söylüyor..."

"Peki, bunlar kadın mıymış?"

Vanessa konuyu başka bir yöne çekmek için ortaya attığı bir lafın bu kadar uzayacağını tahmin edememişti.

"Bir ikisi... evet..."

"Sarı saçlı mıymış? Bir erkeğin aklını başından alacak kadar çekici,baştan çıkarıcı mıymış?"
Tanrım! Vanessa artık kesinlikle emindi.Dün gece,yukarıdaki yatakta yaşananlar insanın yüzünü kızartacak cinsten şeylerdi!
"Şey...duyduğuma göre,biri o zamanlar bu handa kalan bir müşteriymiş...burada öldürülmüş.
Coromandel'deki hasat şenliklerine katılmak için gelen dansçı bir kızmış.
"Yani,bir fahişeymiş?" Benedict setrçe onun sözünü kesti. "Buna hiç şaşırmadım."
"Fahişe olduğuna dair bir kanıt yok!" diye atıldı Vanessa. Kendisini mi, yoksa,o hortağı mı savunduğunu bilemiyordu.
Peki,ya dün geceye ne diyeceksin?"
"Dün gece ne olmuş?" dedi Vanessa kekeleyerek.
Benedict, Vanessa'nın yüzündeki korkuyu yanlış değerlendirdi. "Şu lanet olası hortlakları unut gitsin! Hortlak filan diye bir şey yok! Bu sabah burada kimseyi görmediğini söyledin. Peki, dün gece? Dün gece buradaydın,değil mi? Birini gördün mü, veya bir şey işittin mi?"
Vanessa'nın boğazına bir yumru yerleşti. "Ben dün gece dışarıdaydım. Waihi'ye yemeğe gitmiştim..." Saat on buçukta dönüp derhal yatağa girdiğini anlatması gerekiyordu.
"Kiminle?"
Vanessa tam üç yıldır Benedict Savage'nin yanında çalışıyordu ve şimdiye kadar onun şahsi tek bir soru bile sorduğunu hatırlamıyordu. "R...Richard Wells ile"
"Şu yolun öteki tarafındaki at yetiştiricisi mi?" Benedict'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.
"Yani,Dane ile birlikte değildin?"
Vanessa'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Mr.Judson'dan mı söz ediyorsunuz?Tabii ki, onunla değildim. Bildiğim kadarıyla,kendisi Auckland'daki evinde kalıyor şu sıralar."
"Doğrusunu istersen.Wellington'da. Yani,yaptığı şu küçük numarayla ilgili Dane sana bir şey anlatmadı,öyle mi?" Benedict biraz daha rahatlamış görünüyordu. Odada yine dolaşmaya başladı.
"Ne numarası?"
"Önemli değil." Benedict,evin arka tarafındaki bahçeye açılan cam kapıdan dışarı baktı ve birden irkildi. "O da ne?...Garajdaki kimin arabası?"
"Ha, onu mu soruyorsunuz..."
"Muhteşem bir şey bu! Bu...bu..." Benedict Savage daha iyi görebilmek için burnunu cama dayadı.
"Evet,bence bu bir...1935 Duesenberg üstü açılan spor bir kupa...Clark Gable için özel olarak yaptırılanın tıpkısı!" Birden doğrulup gülmeye başladı. "Şimdi anlıyorum!Demek bu arabayla gönderdi unu buraya! Tam Danne'ye uygun bir davranış. Öyleyse, o da hala burada,evde bir yerlerde olmalı."
Vanessa'nın kafası iyiden iyiye karıştı. "Ama be...bu arabanın size ait olduğunu sanmıştım..."
"Bana mı?" Benedict hızla dönüp ona baktı. "Nereden çıkardın bunu?Benim arabamın BMW olduğunu biliyorsun."
"Şey...evet,ama bu araba dün sizin adınıza teslim edildi. O yüzden ben de doğal olarak size ait olduğunu düşündüm..."
"Benim adıma mı teslim edildi?Kim getirdi?" Benedict Savage her zamanki gibi meselenin özüne ilişkin sorular sormaya başlamıştı.
"İki adam. Dün öğleden sonra. Bir de mektup bıraktılar. Arabanın anahtarlarıyla birlikte mektubu da şuraya,masanızın üzerine bırakmıştım."
Benedict hızlı adımlarla masasına yürüyüp zarfı aldı,açtı ve içinden bir kart çıkardı. Okurken yüzü önce kızardı,sonra birden gülmeye başladı. Kahkahalarla gülüyordu.
Daha önce onun hiç böyle güldüğünü görmeyen Vanessa hayretler içerisinde "Mesele nedir,efendim?" diye mırıldandı.
Patronu bakışlarını ona çevirdi. "Dane...Dane bana bir araba göndermiş..."
"Size arabamı almış?" Vanessa,Savage'nin şaşkınlığının nedenini şimdi anlıyordu. Patronunun arkadaşlarının hepsi doğal olarak çok zengin insanlardı, ama Vanessa gibi arabalar konusunda doğru dürüst bilgisi olmayan biri bile, orada duran arabanın son derece pahalı olduğunu tahmin edebilirdi.
"Doğum günüm için." Karta tekrar göz atan Benedict daha önceki sözlerini düzelitti. "Hayır,bana almamış,sadece ödünç vermiş... Pazartesi sabahı geri almak üzere."
Eh, bu açıklama daha mantıklıydı. Hoş bir jestti,ama ekonomik gerçeklerden de habersiz değildi.

"Doğum gününüz mü?" Vanessa,nedense,patronunun da diğer insanlar gibi doğum günü olabileceğine inanmakta zorluk çekiyordu.

"Bugün doğum günüm. Artık otuz dört yaşımdayım," diye cevap verdi Benedict dalgın bir tavırla.

Sanki,yabancı dilde yazılmış da,anlamakta güçlük çekiyormuş gibi kartı tekrar tekrar okuyordu.

"Mutlu yıllar" diye mırıldandı Vanessa. Patronuna doğum günü hediyesi olarak dün gece kendisinin ne verdiğini bilebilseydi keşke!

Benedict Savage parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. „Tanrım!Dün gece Dane telefonda konuşurken bana gönderdiği arabadan söz ediyormuş,bense ne zannettim..."

Gözlerini kapatarak inledi. „Tanrım! Bunu öğrenecek olursa asla inanmaz!" Gırtlğından yine boğuk bir hırıltı yükseldi. „Çıldırılmış olmalıyım! Hortlaklar mı! Hayal görmediğime yemin edebilirim..."

"Dane Judson'un size ne gönderdiğini zannetmiştiniz?" Patronunda görmeye alışık olmadığı bu aşırı tepki Vanessa'nın merakını uyandırmıştı.

"Benedict Savage gözlerini açıp soğuk bir ifadeyle ona baktı. „Seni ilgilendirmez." Ses tonu,bakışları kadar sert değildi oysa.

Vanessa birden herşeyi anladı. Kendisinin doğum günü hediyesi olarak cinsel bir fantazi aracı haline getirilmesine duyduğu tepkiyi ve öfkeyi gizlemek için yüzüne donuk bir ifade yerleştirdi.

"Haklısınız efendim."

Benedict onun sesindeki gerginliği fark etmiş gibi gözlerini kısıp dikkatle baktı. Bir sonuca varamayınca,masanın üstünden arabanın anahtarlarını alıp kapıya yürüdü. „Gidip Dane'nin gönderdiği şu muhteşem hediye biraz yakından incelesem iyi olacak."

"Mrs.Riley'e kahvaltınızı bekletmesini söylerim." dedi Vanessa,onun bahçeye açılan kapıdan sessizce dışarı süzülmesini izlerken.

Benedict Savage'nin nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamış,dudaklarında hafif bir tebessüm belirmişti.

Her zaman serinkanlı oluşuyla,kendine güveniyle ünlü patronu ondan kaçıyor. Vanessa'nın insan davranışlarını yorumlamakta bir uzman olduğunu patronu da biliyor olmalıydı. Benedict Savage, dün gece olanlarla ilgili Vanessa'nın ne bildiğini kestiremiyor,bu yüzden tedirginlik hissediyordu.

Vanessa bir saat önce duşun altında o kadar uzun yıkandığı için birden pişman oldu. Benedict'in yatağında neler olduğunu hatırlamıyordu,ama utanacağına yıkanmadan önce vücudunu incelese belki geceyle ilgili bazı şeyler hatırlamasına yardımcı olacak izler bulabilirdi. Oysa,şimdi dün gece neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu,elinde bir kanıt da yoktu.

Kanıt mı?

Bütün hayatını mantık üzerine kuran bu adam en ufak bir kanıt bulduğunda, Vanessa'nın bu evde kalması mümkün değildi.

Yüreği korkuyla çarpmaya başladı. Ani bir kararla koştı,Benedict Savage'nin odasına geldi. Kapısı kapalıydı,ama Vanessa'nın şu anda kural dinleyecek hali yoktu. Bir an önce odayı araştırması,içeride dün geceki kadının kimliğini ele verecek bir kanıt olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

Hızla içeri girdiğinde yatağın tahmin ettiği gibi darmadağın olduğunu görüp rahatladı.

Hırsıyla yastık kılıflarını yere fırlattı. Çarşafı da çekip çıkarmak için yatağın üzerine uzanmış,şiltenin öteki ucunu kaldırıyordu ki,kapı açıldı ve buz gibi bir se kulaklarında yankılandı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun burada?"

Vanessa hızla doğrulmaya çalışırken tırnaklarından birinin çarşafın kenarına takıldığını ve kırıldığını hissetti. Can acısıyla elini çekerken dengesini kaybetti ve yatağın üstüne düştü.

Başka biri olsa,elini uzatır ve Vanessa'yı yatağın üstüne düşmekten kurtarırdı. Ama Benedict Savage başkalarına benzemeyen bir adamdı. Ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadı.

Kollarını göğsünde kavuşturup yatağın kenarında durmuş,buz gibi bakışlarını Vanessa'ya dikmişti.

"Sana odamda ne yaptığını sordum!"

Vanessa koluna dayanıp destek alarak dizlerini birleştirdi,yukarı sıyrılan eteğini çekiştirip yatağın üstünde doğruldu. Lanet olası adam tam önünde dikildiği için daha fazlasını yapamıyor,bir türlü ayağa kalkamıyordu.

„Yatağınızı yapıyorum," diye karşılık verdi.

"Neden?"

Vanessa dilini ucuna kadar gelen cevabı vermemek için kendisini zor tuttu. Her zamanki gibi saygılı bir sesle konuştu. „Çünkü benim işim bu."

“Yatağımı sen mi yapıyorsun?”

nermin

23.12.2006 10:07

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Benedict Savage bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi.Yargıcın ölümünden sonra, Vanessa’nın onun yanında çalışacağı belli olduğunda,Savage onu yanına çağırmış ve buz gibi bir sesle kendisine dadılık yapılmasını asla istemediğini,kendisi talep etmediği sürece mahremiyetine saygı gösterilmesini beklediğini belirtmişti. Venessa’da bu isteği yerine getirmiş,patronuyla arasında hep belli bir mesafe bırakmaya özen göstermişti.

“Ev işlerinde Mrs.Riley’e sık sık yardım ediyorum ben”Diye karşılık verdi. „Evle ilgili masrafların dökümünü yapıp size verdiğim listelere bakarsanız,günlük temizlik ve bakım için eksta eleman çalıştırmadığımı,ancak konuklarınız geldiğinde geçici eleman aldığımı görürsünüz. Bütün bir yıl boyunca genellikle boş kalan bir evde sürekli o kadar kalabalık personel bulundurmak pek ekonomik bir yaklaşım olmuyor.”

Benedict’in boş bakışları, Vanessa’nın kuşkularını doğruluyordu. İşe başladığından beri, her altı ayda bir evle ilgili yönetim ve bakım masraflarını ayrıntılı bir rapor halinde patronuna vermesine rağmen onun bunlara bakıp bakmadığından bir türlü emin olamamıştı. Onu soyup soğana çevirse, adamın bundan haberi olmayacaktı. Vanessa’ya güvenebileceğine karar verdiğinden beri onu asla denetlemeye kalkmamış,masraflar konusunda tek bir kelime bile etmemişti.

“Temizlik konusunda manyak biri olduğum ve çarşafLARımın her gün değiştirilmesini istediğim fikrine nereden vardığını sorabilir miyim?” dedi ser bir sesle. „Burası bir ev,otel değil. O çarşafLarı daha kirletecek zamanım bile olmadı.”

“Titiz bir insan olduğunuzu hepimiz biliyoruz.” diye mırıldandı Vanessa.

“Evet,ama hastalık derecesinde takıntılı olduğumu da kimse söyleyemez.”

“Şubat başından beri buraya gelmediniz. Dün gece geleceğinizi bildirmediğiniz için yatağınızı havalandırmamıştık.” Vanessa aklına gelen ilk yalanı söyledi. „Biraz rutubet kokabileceğini düşündüm.”

“Yanılmışsın.” Benedict yerde duran çarşafLara baktı. Tekrar konuştduğunda sesi hafif boğuklaşmıştı. „Tam tersine,çok güzel bir koku sinmişti üstlerine...”

Vanessa korkuyla ürperdi. Neyse ki,dün gece kullandığı parfüm o kadar pahalıydı ki,ancak özel bir yere gideceği zaman kullanıyordu. O kokuyu bir daha asla kullanmaması gerektiğini fark etti. Benedict Savage kadar zeki bir adam sır o parfüm sayesinde gerçeği anlayabilirdi.

“Herhalde, Mrs. Riley’in kullandığı deterjanın kokusudur,” dedi ayağa kalkarak. Böylece, Benedict Savage’yi de biraz geri çekilmesi için zorlamış oldu.

“Nasıl olsa başladım. bari şu işi bitireyim. ÇarşafLarı yere attıktan sonra tekrar yatağa seremem. Özür dilerim.”

Benedict önce yatağa,sonra ona baktı.

“İle de değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorsan,ev işleri konusundaki bu hassasiyetin karşısında saygıyla egilmekten başka yapabileceğim bir şey yok.”

Ukala adam! Patronunun bu tür alaycı imaları Vanessa’yı daha önce bu kadar rahatsız etmezdi. Ama şimdi,söylediği her söz batıyordu.

“Teşekkür ederim,efendim.” Vanessa onun odadan çıkmasını bekledi. Ama Benedict’in böyle bir niyeti yoktu. „Herhalde,benim yatak yapmamı seyretmekten başka yapabileceğiniz şeyler vardır.”

“Doğrusunu istersen, yok.” Benedict omuz silkti. „İnsanın tatile çıktığında başka insanların çalışmasını seyretmesinin ayrı bir keyfi var.”

“Siz tatile mi geldiniz?” Vanessa şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Vanessa gerginliğini gizlemek için yatak çarşafını hızla çekip kolunun üstüne attı. Sonra diğerlerini almak için yere eğildi.

“Eh.aşaağı yukarı tatilde sayılırım.” diye karşılık verdi Benedict. „İstersen, yeni bir işe başlayıncaya kadar çalışmaya ara verdiğimi de söyleyebilirsin.”

Kafası başka şeylerle dolu olan Vanessa,iş istemek için kapıya gelen insanlardan sık sık duyduğu bu sözlere, tıpkı onlarla konuşuyormuş gibi her zamanki cevabını verdi.

"Yakında istediğiniz gibi bi iş bulacağınızdan eminim."

"Gösterdiğin güvene teşekkür ederim. Ama istediğim gibi bir iş bulamasam da, işsizlik sigortasından alacağım parayla geçinmeye çalışırım artık, ne yapalım."

Benedict o kadar sakin, o kadar yumuşak bir sesle konuşmuştu ki, Vanessa'nın kırdığı potu anlayabilmesi için aradan bir kaç saniye geçmesi gerekti.

"Özür dilerim efendim. Düşüncesizlik ettim," dedi kıpkırmızı bir yüzle.

"Bence, tam tersi geçerli." Benedict mavi gözlerini ona dikmiş, dikkatle bakıyordu. „Bence, tam tersine, kafan çok meşgul. Düşünceli görünüyorsun. Canını sıkın bie şey mi var, Flynn?"

İşte, yine şahsi bir soru soruyordu. Yanında çalıştığı üç yıl boyunca, Benedict Savage'nin hayatta en çok dürüstlük ve sadakate önem verdiğini, buna aykırı hareket eden insanları bir kalemde siliverdiğini görmüştü.

İster yanında çalışan biri,ister en yakın arkadaşı olsun,kendisine dürüst davranmayan herkes gözünde bir anda sıfıra inerdi. Vanessa da şimdi aynı şeyi yapmış olabilirdi. Ona dürüst ve açık davranmamıştı. Patronu bunu asla affetmezdi.

nermin

25.12.2006 15:30

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

"Bunu da nereden çıkardınız?" diye sordu.

"Bu sabah... biraz dalgın... bir halin var da..."

"Öyle mi? Şey,anı gelişiniz karşısında hazırlıksız yakalandığım için,herhalde... Sürprizler beni hep hzuursuz etmiştir."

"Ciddimisin? Oysa, sürprizler hayatı renklendirir, insanı canlı kılar."

"Benim için geçerli değil bu," dedi Vanessa,kolundaki çarşafarla kapıya yürürken. Benedict'in gösterdiği bu beklenmedik yakınlık huzursuzluğunu artırıyordu. Bu adamın daha önce kahyasıyla, daha doğrusu verdiği unvanla "evin idare sorumlusuyla" böyle gevezelik ettiği olmamıştı hiç.

"Senin için geçerli değil mi? İşte, buna şaşırdım.Senin en önemli özelliğin sürprizleri soğukkanlılıkla karşılayan, bence. Buraya getirdiğim konukların bütün kaprislerini, en beklenmedik taleplerini bile hiç açık vermeden derhal karşıladığına kaç kez şahit oldum."

"Sürprizlerin altından kalkamayacağımı söylemedim," dedi Vanessa. Benedict Savage'nin söylediklerine şaşırmıştı. Patronunun bunun farkında olduğunu bilmiyordu. Böyle durumlarda genellikle mesafeli bir ifadeyle teşekkür eder,konuklarının en garip isteklerinin bile yerine getirilmesini doğal karşılarıdı.

"Sadece,beklenmedik bir durumla karşılaştığımda çok heyecanlandığımı ve gerginleştığimi söylemeye çalışmadım."

"Ama hiç belli etmiyorsun."

"Teşekkür ederim,efendim." Vanessa bu konuşmanın bir an önce sona ermesinden ve kendini bu odadan dışarı atmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Bir gerçeği söyledim ben,iltifat değildi."

"Benim mesleğimde bu bir iltifat sayılır."

"Hizmet sektöründe çalışanlar için meslek sahibi denmez."

Vanessa öfkeden deliye dönmüştü,ama belli etmedi. Ukala!

"Elbette haklısınız, efendim. Yanlış kelime kullandığım için özür dilerim." Diye karşılık verdi. Bir de revarans yapacaktı, ama bu kadarı fazla ileri gitmek olurdu.

"Biraz fazla açıksözlüsün. Flynn! Seni tanımasam, bunu küstahlık olarak bile adlandırabilirdim. Bu özelliğini daha önce nasıl fark etmedim acaba?"

Vanessa geri adım attı. "Ben öyle demek isteme..."

"Sence,gerçekten çok kibirli bir patron muyum ben?"

"Elbette değilsiniz,efendim." Diye yalan söyledi Vanessa. Benedict'in dudaklarının alayla büküldüğünü gördü.

"Şimdi de yağcılık mı, Flynn? İftiharla mezun olduğun, kahya yetiştiren o özel İngiliz okulunda bunları mı öğretiyorlar size?"

Vanessa adamın güçlü hafızası karşısında bir kere daha şaşırırmaktan kendini alamadı. Hiçbir şeyi unutmuyordu. Ona cevap vermeye niyeti yoktu. Bu saçma sapan konuşmanın bir an önce bitmesi gerekiyordu!

"Güzel," diye mırıldandı Benedict. "Benimle istediğin kadar eğlenebilirsin. Nasıl olsa, seni işten atamayacağımı biliyorsun."

"Öyle mi?" Bu sözlerin altından ne çıkacağını kestiremeyen Vanessa gerginleşti.

"Atabilirim, tabii, ama burada yaptığın onca çalışmanın boşa gitmesini göze alamam, öyle değil mi?"

"Göze alamaz mısınız?" Vanessa'nın şaşkınlığı arttı.

"Hukuki yollardan elimi kolumu yıllarca bağlayabilirsin..."

"Bunu yapabilirim, değil mi?" Vanessa kafasının karıştığını gizlemekte pek başarılı olamadı.

Benedict'in gözleri hafifçe kısıldı. "Peki, bunu yapar mısın?"

"Evet!"

"Peki, bunu nasıl yapacağını açıklasana bana."

Vanessa kapana kısıldığını hissetti. Nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.

"Ben...ben..." "Bilmiyorsun, değil mi?" dedi Benedict ipek gibi yumuşacık bir sesle. "Aslında neden söz ettiğim konusunda en ufak bir fikrin bile yok."

Vanessa omuzlarını dikleştirdi. "Haklısınız."

"Yargıç Seaton'un avukatı sana durumu açıkladığında, neler anlattığını hatırlıyor musun?" Benedict yumuşacık bir tonda konuşmaya devam etti. "Cenazeden sonra seninle açıkça konuştuğunu söylemişti bana."

Vanessa'nın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Hatırlamaya çalıştı.

Yargıç Seaton onun için sadece bir kurtarıcı olmakla kalmamıştı. Saygı ve hayranlık duyduğu, yakından tanıdıkça daha da çok sevdiği bir insandı yargıç.

Başına gelen felaketten Yargıç sayesinde kurtulduktan sonra, Vanessa onunla birlikte dünyanın dört köşesini gezmişti. Emekliye ayrılması Yargıç için bir darbe olmuş, artık işe yaramaz bir adam olduğunu düşünmeye bile başlamıştı. Sağlığının bozulması, yaşının da ilerlemesiyle birlikte ortaya çıkan geçici hafıza kaybı adamcağızı zaman zaman depresyona sokmuştu. Hiçbir zaman evlenmeyen Yargıç zaten içine kapalı bir insandı. Vanessa ona sürekli destek olmuş, yaşama sevinci aşılamaya çalışmış ve bir kitap yazmaya başlaması için teşvik etmişti. İyice bozulan sağlığı yüzünden ölümü pek beklenmedik bir olay olmamıştı, ama yine de Vanessa'yı çok sarsmıştı.

Cenaze sırasında, Vanessa üzüntüden uyuşmuş gibiydi. Whitefield'in, o güne kadar Yargıç'ı bir kere bile ziyaret etmemiş, hatta cenazesine bile gelmemiş birine miras kalacağını öğrendiğinde beyni bunu kabullenmeyi reddetmişti.

Benedict Savage, cenazeden bir hafta sonra nihayet Whitefield'e geldiğinde, Yargıç ile ne fiziksel ne de kişilik olarak hiçbir benzerlik taşımadığını göstermiş, bu Vanessa'nın tepkisini büsbütün artırmıştı.

Yeni patronunun soğuk ve mesafeli tavrı bir açıdan Vanessa'yı memnun bile etmişti. Kendisine düşmanca davranan bir erkekle başa çıkabilirdi. Tahammül edemeyeceği tek şey böyle bir erkeğin ilgisi ve yakınlığıydı.

"Vasiyetnameyle ilgili bir şeyler anlattığını hatırlıyorum" diye mırıldandı.

"Yargıç'ın bana maddi anlamda bir miras bırakmadığını söylemişti. Böyle bir şeyde beklemiyordum zaten.

Onun yanında iki yıldır çalışıyordum. Akrabası filanda değildim. Her neyse, avukatın ne anlattığını tam olarak hatırlamıyorum. Çok yorgundum. Dikkatle dinlemedim. Cenazeyle ilgili bütün organizasyonları benim yapmam gerekmişti. Siz her şey sona erene kadar ortaya çıkmamıştınız!" Vanessa'nın üç yıldır yüreğinde biriken kin sesine yansırıyordu.

"Bu yüzden özür dilemem gerektiğini düşünmüyorum. George Seaton ile ben, anne tafından çok uzak akrabaydık. Benim varlığımdan haberdar olduğundan bile emin değilim. En azından ben, böyle bir akrabam olduğunu bilmiyordum. Whitefield'i bana ismen miras bırakmadı zaten. Vasiyetnamesinde, evin, aynı kandan, yaşayan en yakın erkek akrabasına kalacağını belirtmiş. En yakın akrabası olmasına rağmen sırf kadın olduğu için adam yerine konmayan annemin bu vasiyeti pek de büyük bir memnuniyetle karşılamadığını söylememe gerek yok sanırım."

Vanessa bunları bilmiyordu. Benedict Savage'nin üç yıl önceki tavrını daha farklı bir gözle değerlendirebiliyordu şimdi.

Farkında olmadan gülümsedi. "Yargıç Seaton çok tatlı bir insandı, ama ne yazık ki, yaşlı bir şovendi," diye mırıldandı.

"Yine de, evinin ideresini gencecik bir dişiye teslim etti, değil mi?"

Vanessa bu sorudaki tuzağa düşmedi. "Ben sadece doğru zamanda doğru yerde bulunuyordum,hepsi bu... Benden önceki kahyası tam yirmi yıldır onunla birlikteymiş. Anladığım kadarıyla,onun yerini yine başka bir erkeğin alması fikrine tahammül edememiş. Ayrıca,bana iş vererek asil bir davranışta bulunduğunu da düşünüyordu..."

"O neden?"

"Benim için üzölmüştü..." Vanessa kiminle konuştuğunu unutmuş gibiydi ama Benedict'in bakışlarında beliren merakı fark edince birden kendine geldi. "O sırada işsizdim de..." diye lafı düzeltmeye çalıştı.

"Anlaşılan,bundan sonra işsiz kalmaman için gerekli her türlü tedbiri almış." Dedi Benedict.

"Vasiyetnameye bir madde eklemişti. Whitefield'e sahip olabilmem için evin benim üzerime geçtiği tarihten itibaren beş yıl boyunca kahyayı işten çıkarma hakkım yoktu. Ancak, o kendisi görevinden ayrılmak isterse, bu madde geçersiz sayılacaktı."

Vanessa'nın gözleri hayterle büyüdü. Sonra birden öfkeyle bağırdı. "Ama o ilk gün... sırf kadın olduğum için beni işten çıkarmakla tehdit etmiştiniz!"

"Yanış. Benim yanımda çalışmaktan pek memnun kalmayabileceğini,başka bir yerde daha mutlu olabileceğini söylemiştim sadece..."

"Hayır! Bana açıkça hakaret ettiniz. Kadın olduğum için böyle bir görevi yapamayacağımı ima ettiniz. Sırf yaşlı bir kaçığı parmağımda oynattığım için bu işe girebildiğimi ima ettiniz. Oysa Yargıç'ın kaçık olmadığını gayet iyi biliyordunuz. Siz beni istifaya zorladınız. İyi ki, bunu kabul etmemişim!"

İstifa etmemesinin esas nedeninin korkaklık olduğunu itiraf etmeye niyeti yoktu Vanessa'nın. Geçmişiyile değil, ismiyle ve yaptığı işle tanındığı tek yer burasıydı.

"İlk başta seninle çalışmaya pek hevesli olmadığımı saklayacak değilim. Yaşam tarzımı beğenmediğini,aşağıladığını belli eden bakışlarla beni süzen biriyle çalışmak hiç kimsenin hoşuna gitmez. Üstelik, o kadar gençtin ki,senin yanında bir kızın Whitefield kadar kocaman bir binanın idaresinin altından kalkabileceğine de pek inanmıyordum."

"Ben görevinin sorumluluğunu bilen ve bunu eksiksiz yerine getiren bir insanım. Sizde şimdiye kadar canınıza sıkkan bir şey yaptığımı sanmıyorum!" Vanessa bu konuşmayı sona erdirmek için kapıya doğru bir hamle yaptı,ama Benedşt usta bir manevrayla önünü kesmiş,çıkmasını engellemişti. Bu konuşmamın, Vanessa'nın tam tersine onun ilgisini çektiği belliydi.

"Hmm, bunu fark etmem uzun sürmedi zaten. Senden kurtulmak için neden ısrar etmediğimi zannediyorsun ki? Bu kadar yetenekli ve becerikli bir insan olmasaydın, bu binanın retarasyonunu denetleme görevini sana verir miydin sanıyorsun? Sana duyduğum güvene aska ihanet etmedin. Az önce söylediklerimi seni eleştirmek için değildi, sadece seninle ilgili ilk izlenimlerimi dürüstçe anlatıyordum."

"Teşekkür ederim, ama öğrensem de olurdu," dedi Vanessa sert bir sesle. Sadece dün geceyi değil, Vanessa'nın geçmişini, Yarğıç Seaton'un iş teklifini derhal kabul ederek neden İngiltere'den apar topar kaçtığını öğrense, bütün o çirkin şeyleri öğrense aynı şekilde düşünür müydü?

Her şeyi anlatsa,nasıl bir tepkiyle karşılaşırđı acaba? Benedict Savage'nin gerçeğı öğrendiğinde yüzünde belirecek ifadeyi görür gibiydi: Şok, dehşet ve tiksinti. Vanessa bu ifadeyi daha önce başka insanların yüzlerinde de görmüşdü. Hem de, Benedict Savage gibi katı kuralları olan insanlar bir yana, en yakın arkadaşlarının, dostlarının yüzlerinde bile!

"Artık buradan çıksam iyi olacak galiba. Kendimi davetsiz misafir gibi hissetmekten kurtulurum böylece."

"Davetsiz misafir mi?" Vanessa'nın sabrı taşı. "Saçmalamayın!" dedi patronuna. "Burası sizin eviniz. İnsan kendi evinde davetsiz misafir olmaz!"

"Böyle mi düşünüyorsun?" Benedict Savage'nin dudaklarında müstehzi bir tebessüm belirdi.

"Ama burası gerçekten evim bile sayılmaz, öyle değil mi? Taş duvarların ev sayılabilmesi için insanın o binayı sürekli kullanması ve böylece aralarında duygusal bir ilişki doğması gerekir. Oysa son beş yıldır aynı adreste bir aydan fazla kaldığımı hatırlamıyorum ben."

Gizli bir hüznün taşıyan bu sözler Vanessa'yı duygulandırdı, ama hemen kendini topladı. Herhalde, bu adama acıması gerekmiyordu! Dünyanın sayılı zenginlerinden biriydi. Şimdi kalkmış, hayatının mükemmel olmadığından yakınıyordu bir de.

"Durumunuz gerçekten çok zor," dedi iğneleyici bir tonda. Patronunun hızla başını kaldırıp kendisine baktığını gördü. "Hem işsiz hem de evsizsiniz. Depresyona girmemenize şaşmak gerek. Sizin yerinizde olsaydım

intihar bile edebilirdim.”

“Benim yerimde olsaydın, benim gibi sorunların olmazdı,” dedi Benedict kısa bir sessizlikten sonra.

“Ayrıca, sorunlardan en kolay kaçış yolunu seçeceğinide sanmıyorum. Sen silahlarını kuşanıp sonuna kadar savaşan tiplerdensin.”

“Silahlardan ve savaştan nefret ederim,” diye kaçak bir cevap verdi Vanessa. Ama patronunun onu ne kadar iyi tanıdığını görünce şaşırmış, biraz da rahatsız olmuştu.

“Öyleyse, seninle ortak bir noktamız daha çıktı ortaya... bu evi sahiplenmemiz dışında. Evet, bu evin sahibi ikimiz sayılırız, öyle değil mi? Hukuken tapusu benim üzerimde, ama bu binayı gerçek bir ev haline getiren, onu yaşatan, ona kimlik kazandıran aslında sensin...”

“Bu binanın restore edilmesi ve eski ihtişamına kavuşacak olması beni tabii ki sevindiriyor. Ama ben ancak bir aracı sayılırım. Sizin emirlerinizi yerine getirmekten başka bir şey yapmıyorum.”

“O emirleri vermek üzere buraya pek geldiğim söylenemez. Dolayısıyla, açıklaman pek geçerli değil.”

“Şayet çalışmamdan memnun değilseniz...”

“Ben asla böyle bir şey söylemedim. Tam tersine, çalışmalarından çok memnunum. Restorasyon işi sandığımdan da hızlı ilerliyor. Şu yatağı yaptıktan sonra bana evi gezdirip bilgi verirsen sevinirim.”

“Bu sabah tarih kulübünün bazı üyelerini davet etmiştim buraya. Evle ilgili eski belge ve kayıtları vererek bize yardımcı oldukları için zaman zaman onları davet etmemin ve binayı gezdirmememin bir sakıncası olmadığını söylemiştiniz daha önce. Onlarla birlikte olmak ister miydiniz?”

Bu haber Benedict’in canını sıkmışa benziyordu. “Miss Fisher de gelecek mi?”

“Doğrusunu isterseniz, evet.” Yaşlı kadın hem oldukça gevezeydi hem de Whitefield’in yeni sahibini yakından tanımak için çok istekliydi. Pek sık görme şansı elde edemediği Benedict Savage’nin burada olduğunu öğrenirse, onu bütün gün esir edebilirdi.

“Öyleyse be şu Duesenberg ile bir iki saatliğine dolaşmaya çıksam iyi olacak,” dedi Benedict telaşla. “Bana evi öğleden sonra gezdirirsin. Tabii, senin için bir sakıncası yoksa.”

“Elbette yok, efendim,” dedi Vanessa uysal bir tavırla.

“Sakin ona burada olduğumu söyleme!”

“Tabii, söylemem efendim.”

“O kadın tam bir baş belası.”

“Haklısınız, efendim.”

Benedict kaşlarını çatarak ona baktı. “Benimle dalga mı geçiyorsun, Flynn?”

“Hayır, efendim,” diye yalana başvurdu Vanessa

nermin

26.12.2006 13:52

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

“Güzel. Yanımda çalışanların birçok davranışını, hatta bana kafa tutmalarını da hoş görebilirim, ama benimle kafa bulunmasından hoşlanmam.

Bu seferki kesinlikle bir emirdi.

“Hiç kimse hoşlanmaz, efendim,” diye mırıldandı Vanessa. Patronunun espri anlayışının kıt olduğunu daha önceden de biliyordu zaten.

“Şu senin tarihçilerin hemen geçmezler umarım. Öıkmadan önce tıraş olmak istiyorum. Sonra da, Coromandel sahilinde arabayla biraz dolaşacağım. Mrs. Riley’e söyle, öğle yemeği için ancak birde filan dönerim. Tabii, senin misafirlerin o saate kadar gitmiş olcaksa?”

“O saate kadar gönderirim, merak etmeyin, efendim,” dedi Vanessa.

“Güzel.” Benedict Savage banyoya girmeden önce tekrar dönüp omzunun üstünden baktı.

“Aklıma gelmişken... bir daha kapıyı üzerime kilitleyip beni dışarıda bırakma.”

Vanessa dondu kaldı. “Anlayamadım, efendim?”

“Az önce, aşağıda yaptığın şeyi söylüyorum. Arabaya bakmak için dışarı çıktığımda kütüphanenin bahçeye açılan kapısını arkamdan kilitlemişsin. Dolaşıp ön kapıya geldim ve Mrs. Riley beni duyana kadar kapıyı yumruklamak zorunda kaldım.”

“Öyle mi yapmışım? Alışkanlıkla yaptım herhalde. Özür dilerim, efendim. Bir daha olmaz.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bundan sonra, rutubet diye bir sorunun olmayacak, " dedi Bill Jessop Vanessa'ya. Hizmetkarların odasının duvarlarının iç kısmına, bir metre yüksekliğinde ördüğü ikinci seti de dikkatle inceledikten sonra doğruldu. " Bu kısım da tamamen kurumuş. Sıvacılar ve boyacılar ne zaman istersen çalışmaya başlayabilirler." Vanessa da incelemesini bitirip doğrulurken ellerindeki tozu silkeledi. "Umarım, başka bir yerde yine karşılaşmayız şu rutubetle," dedi iç çekerek.

"Yüz yıllık bir bina söz konusu olduğunda, rutubetten çok fazla şikayet edemezsin," dedi taş ustası. "Esas sorun, binayı yapan ilk ustanın işi yarım bırakmış olması. Yoksa, adam gerçekten işinin ehli, gerçek bir ustaymış."

"Ne yazık ki, gözünü altın hırsı bürümüş," diye karşılık verdi Vanessa yüzünü buruşturarak.

"Altın peşinde koşarken sele kapılıp öleceğine, mesleğini sürdürseydi, çok daha uzun ve mutlu yaşardı."

"Adamın derdi belki de zengin olmak değildi, belki de sadece macera peşinde koşuyordu. Belki de birinden veya bir şeyden kaçıyordu. Adam gittikten sonra karısının da burad aşçı olarak çalıştığını sen anlatmamış mıydın? Yaşlı bir cadı olarak ün saldığını söylememiş miydin?"

"Kocası tarafından terk edildiyse, kadını huysuz ve aksi olmakla suçlayamam," dedi Vanessa.

"Kendisini koruyacak erkeği olmayan bir kadın için sömürge yaşantısının koşulları çok ağırdır herhalde. Kadının altın yerine kocasının yanında olmasını tercih edeceğinden eminim."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bence, kocası yerine altını tercih ederdi. Ne derler, bilirsin. Oaranın açamayacağı kapı, satın almayacağı aşk yoktur."

Arkasından gelen sesi duyunca Vanessa ellerini eteğinin iki yanına silerek hızla döndü. Patronu, girişi kapatan merdivenlerin ve kalasların arasından geçerek yanlarına geliyordu.

"Çok zalimce bir bakış açısı bu, Mr. Savage," dedi Bull Jessop gülerek. "Vanessa'nın bu fikrinize katılacağını hiç sanmıyorum."

Benedict Vanessa'ya baktı. Onun konuşmaya niyeti olmadığını görünce "Bu sözler bana ait değil," dedi.

"Ovidius'un Aşk Sanatı'ndan bir alıntıydı sadece. Ama iki bin yıldır unutulmadığına göre, doğruluğunu reddetmek pek de kolay olmasa gerek. Ne dersin, Flynn?"

Vanessa'nın kendisine doğrudan sorulan bir soruya da cevap vermemesi mümkün değildi. Ama onunla aynı fikirde olduğunu söylemeye de niyeti yoktu. "Öyleyse, sizin hala evlenmemenizi nasıl açıklamamız gerekiyor?"

Benedict Savage bir kahkaha attı. "Belki de ben biraz fazla cimriyim. Diğer erkeklerin bedava elde ettiğini gördüğüm bir şey için para harcamayacak kadar cimri bir insanım belki."

Bill Jessop gülmeye başladı. "Bu binaya akıttığınız para düşünülecek olursa, cimri sıfatını hak ettiğinizi söylemek çok zor."

"Mr. Savage burayı bir yatırım olarak görüyor," dedi Vanessa soğuk bir sesle. "Restorasyon tamamlanır tamamlanmaz çok yüksek fiyata satarak yatırdığı parayı fazlasıyla çıkaracağını düşünüyor olabilir."

"Restorasyonu sırf duygusal nedenlerle yaptırmamı mı tercih ederdin?" dedi Benedict. "Bunun için bir sebep gösterebilir misin? Whitefield ile ne tarihi ne de kişisel bir bağım var. Tıpkı, senin gibi... Ne yapmamı istiyorsun? Yerleşip burada yaşamamı mı? Bu bina bir kişi için fazlasıyla büyük. Ayrıca, eskiden de han olarak kullanıldığı için şimdi otel olarak restore ediliyor. Benim burada otelcilik yapabileceğimi düşünebiliyor musun?"

"Doğrusunu isterseniz, evet," dedi Vanessa inatla. "Sık sık kalabalık grupları evinizde ağırlıyorsunuz. Şimdi tek fark, onların bunun karşılığında size para ödemeleri olacak..."

"İnsanları evime davet etmenin, onları kendi tespit ettiğim zaman dilimleri içerisinde ağırlamanın, özel hayatımı korumanın en etkin yolu olduğunu yıllar önce öğrendim ben, Flynn. Çocukluğumun ve gençliğimin önemli bir kısmı, benim isteğim dışında davet edilen konuklara kibarlık gösterisi yaparak geçti."

" Bu beklenmedik, samimi itiraf Vanessa'yı bir kere daha şaşırttı. Patronunun şahsi konularda konuştuğunu, hele hele kendi duygularından söz ettiğini şimdiye kadar hiç duymamıştı.

"Otelin başına bir yönetici getirirseniz, günlük işlerle ve konuklarla sizin ilgilenmeniz gerekmez," dedi. "Otel sahibi olarak ideal bir imajınız var: Çekici, ama mesafeli."

"İçimden bir ses, bunu bir iltifat olmadığını fısıldıyor, yanılıyor muyum?" Benedict onun gözlerinin içine baktı.

"Gerçekten o kadar soğuk, kibirli bir adam mıyım?" Vanessa'nın cevap vermediğini görünce konuyu değiştirdi. "Bugün öğleden sonra bana binayı gezdirip yapılan çalışmaları göstereceğine söz vermemiş miydin?"

"Yemekten sonra beni çağırmanızı bekliyordum," dedi Vanessa.

"Seni çağırdım," dedi Benedict. "Evin içinde avaz avaz haykırdım, bağırdım, sana seslendim. Duymadın mı yoksa?"

Onun asla böyle bir şey yapmayacağını bilen Vanessa kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Hayır, duymadım."

"Bomboş evin içinde sesim duvarlarda yankılanıyordu... Hatta, bir ara, o güzel hayaletimin beni duyacağını ve onu yeniden görebileceğimi bile umdum."

"Hayalet mi?" Bill Jessop dikkat kesildi. "Burada hayalet mi gördünüz?"

"Ona Meg'den söz etmiştim," diye Vanessa telaşla araya girdi. "Biz seni daha fazla tutmayalım, Bill. Mr. Savage... yemek salonundan başlayalım mı* Orasının duvarları kağıtlandı bile. Siz görmemiştiniz..."

"Dün gece odamda biri vardı," dedi Benedict, Vanessa'nın telaşını fark etmemiş gibi ilgiyle Bill'e dönerek.

"Şayet bir hayaletse bile çok canlı görünüyordu. Sen şu Meg'i hiç gördün mü, Bill?"

"Hayır... ama ben buraya hiç gece gelmedim." Taş ustası ürperdiğini belli etmemeye çalıştı.

"Yine de, yıllardır dilden dile dolaşır bu söylenti. Doğrusunu isterseniz, ben hayaletlere inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama..."

"Dün geceye kadar ben de inanmazdım," dedi Benedict Savage. "Ama dün geceki sarı saçlı güzel, en az senin benim kadar canlı görünüyordu..."

Vanessa, Meg'in sarı değil, kızıl saçlı olduğunu söylemek için Bill'in ağzını açtığını görünce telaşla yine araya girdi. "Bence, bu konuyu fazla abartmasak daha iyi olur. Tarih kulübü üyeleri sizin burada hayalet gördüğünüzü duyacak olurlarsa fazlasıyla heyecanlanır, buradan çıkmazlar artık. Hele Miss Fisher metafizik konulara çok meraklı olduğu için sizden uzun uzun bilgi almak isteyecektir."

Vanessa'nın tahmini doğru çıkmış, Miss Fisher'in adını duyan patronunun yüzü sararmıştı. Ama bu, biran sürdü. Sonra, Vanessa^'ya keskin bir bakış fırlattı. "Bence, söylediğin, bir uyarıdan çok tehdidi hatırlatıyor, Flynn."

Vanessa çok şaşırması gibi göründü. "Özür dilerim, efendim, ama Miss Fisher ile karşılaşmak istemediğinizi kendiniz söylemiştiniz. Sizi sadece uyarmak istedim. Küçük yerlerde dedikodu nasıl hızlı yayılır, bilirsiniz..."

"Bilirim, ama burada sadece üçümüz varız. Senin ne kadar ağzı sıkı biri olduğunu biliyorum. Bill de işten kovulmayı göze alamayacağına göre, burada konuştuklarımızdan başkalarının nasıl haberi olacağını anlamıyorum."

Bill gülmeye başladı. "Şu güney tarafındaki duvarı gidip kontrol edeyim de, kovulma tehlikesinden de kurtulayım bari. Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Mr. Savage." Kapıya yürüdü. "Sonra görüşürüz, Vanessa"

Hiç düşünmeden, panik içinde ettiği bir laf yüzünden başının gitgide daha büyük bir belaya girdiğini hissediyordu. Bu meseleyi nasıl çözebileceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "Artık evi dolaşmaya başlayalım mı?"

"Kendimi tamamen senin ellerine teslim ediyorum."

Vanessa ona odaları gezdirmeye, yapılan çalışmalar hakkında bilgi vermeye başladı.

"Ne kadar çok şey araştırmışsın." Dedi Benedict bir ara. "Sen buranın ilk sahiplerini bu kadar ayrıntılı anlattıkça, onları görür gibi oluyorum. Kendi soyağacını da araştırdın mı hiç? Avukat, annenin yeni Zelandalı olduğunu söylemişti..."

"Doğru." Diye mırıldandı Vanessa. "Annem birkaç yıl önce öldü." Egon St. Clair'in ölümünün hemen ardından patlayan skandaldan kısa bir süre önce kaybetmişti annesini. Karısını kaybettiği için zaten perişan olan babasını bir de kendisi üzdüğü için, zavallı adamcağızı böyle zor bir zamanda bir de kendisi güç durumda bıraktığı için çektiği acı daha da büyük olmuştu.

"Üzüldüm. Kaza mıydı, yoksa, hastalık filan mı?"

"Hastalandı, ama hiç beklenmedik ve ani oldu ölümü."

İkinci kata çıkmak üzere tam merdivenlerin başında oldukları bir sırada dışarıdan bir araba sesi geldi.

"Özür dilerim, gidip kimin geldiğine bakayım" dedi Vanessa..

"Bana gelen biri olamaz. Dane'den başka kimse burada olduğumu bilmiyor... bir de, New York'taki sekreterim

biliyor, ama kimseye söylememesi için ona talimat verdim." Benedict onunla birlikte yürüdü ve sanki kendisi kahya, Vanessa da evden çıkan bir misafirmiş gibi kapıyı kendisi açtı. Taş basamakların tepesinde yan yana durup yeşil Range Rover'den inen iri yarı adama baktılar. "Güzel bir araba" dedi Benedict.

"Bu, Richard."

"Şu seyis mi?" diye mırıldandı Benedict, arabadan inip kendilerine yaklaşan yakışıklı, yapılı erkeğe dikkatle bakarak.

"O bir hara sahibi. Kendisinin seyisleri var," diye fısıldadı Vanessa dışlerinin arasından. Richard'ı karşılamak üzere dudaklarına bir tebessüm kondurdu.

"Merhaba, Richard. Seni bu kadar çabuk, tekrar görmeyi beklemiyordum," dedi huzursuzluğunu gizlemeye çalışarak.

Richard'ın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan Benedict Savage konuştu. "Merhaba. Wells, değil mi? Ben de az önce burada olduğumu kimsenin bilmediğini söylüyordum, tam."

"Aslında, ben Van'ı görmeye gelmiştim." Richard gülümseyerek Benedict'in elini sıktı. Bir alt basamakta durmasına rağmen boyu ikisininkinden de uzundu. "Van dün gece bana sizin bir süre daha buraya gelmeyeceğinizi söylemişti."

"Bu evin çekiciliğini yeni yeni fark etmeye başladım," diye karşılık verdi Benedict. "İçeri gelmez misiniz? Biz de şimdi birer kahve içecektik zaten."

Vanessa afalladı. Benedict Savage, sanki aralarında patron- işçi ilişkisi yerine yakın bir dostluk varmış gibi konuşuyordu. Richard'ı eve davet etmesi de ondan beklenecek bir davranış değildi.

"Teşekkürler, gelmeyeyim. Sadece Van'a bir şey bırakmak için uğramıştım." Richard cebinden küçük parfüm şişesini çıkarıp uzattı. "Dün akşam çantandan anahtarlarını çıkarırken bunu düşürmüşsün. Arabada buldum." Vanessa şişeyi hızla kaptı. Benedict Savage kokuyu fark edecek olursa, dün gece yatağındaki hayaletin kim olduğunu anlayabilirdi!

"Teşekkürler, Richard." Şişeyi hemen bluzunun düğmeli cebine sokuşturdu. "Ama bunun için buraya kadar zahmet etmen gerekmiyordu."

"Veterinere gitmek için zaten buradan geçecektim," dedi Richard her zamanki sıcak ve dostça tavrıyla.

"Ayrıca, uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim. Başın nasıl bu sabah?"

Vanessa Benedict'in dikkatle kendisine baktığını hissetti. "İyiyim, teşekkürler," diye karşılık verdi Richard'a.

"Dün akşam hasta mıydın?" diye sordu Benedict. "Bugün benden izin isteyebilirdin. Hasta hasta çalışmanı isteyemem senden."

"Bence, onun hastalanmasının asıl nedeni dün geceydi," dedi Richard göz kırparak.

nermin

27.12.2006 17:29

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

"Vanessa dün akşam şarabı birza fazla kaçırdı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Benedict. " Bir şey filan mı kutluyordunuz?"

Vanessa'nın Richard'ı beğenmesinin en önemli nedenlerinden biri genç adamın açıksözlülüğü ve herkese dostça yaklaşımıydı. Ama Benedict Savage karşısında da aynı tavrı göstermesi son derece canını sıkıyordu.

"Damızlık atlarımdan birinin satışını kutluyorduk..." dedi Richard. "Tabii, çok hoş bir hanımefendiyle birlikte olmanın verdiği zevki de."

"Anlıyorum," diye tekrarladı Benedict sert bir sesle.

Vanessa söze karıştı. "Richard'ın başarısını benimle birlikte kutlamak istemesinden onur duydum. Avustralya'nın en iyi atlarını yetiştiren biri olarak ünü her geçen gün artıyor ne de olsa." Şu çok bilmiş Benedict Savage, Richard'ın sıradan bir köylü olduğunu düşünmeye devam edecek miydi acaba!

"Yani, kahyamın bu gidişle sık sık eve zil zurna dönmesine alışmam mı gerekecek?"

"Ben zil zurna sarhoş filan değildim! Sadece..."

"Biraz fazla yorgundun," diye araya girdi Richard. Ama hemen arkasından yaptığı şaka, bu diplomatik sözlerin etkisini bir anda yok etti. "Van oldukça sessiz bir sarhoş oluyor."

"Yani, naralar atmıyor mu?" dedi Benedict. "Masaların üstüne çıkıp dans etmeye filan kalkmıyor mu?"

Richard'ın saflığından ve iyi niyetinden cesaret alan Benedict gülümsüyordu. Ama Vanessa bu sözlerdeki gizli alayın farkındaydı.

Richard gülmeye başladı. "Aslında, ikinci şişeyi ısmarlamamam gerekirdi. Hata benim. Ama Vanessa benim araba kullanacağımı söyleyerek şişenin büyük kısmını kendisi bitirmek zorunda kalınca olan oldu.

Söylediklerinizin hiçbirini yapmadı, ama sürekli kıkırdamaktan kendini alamıyordu..."

"Başımın ağrısı yeniden başlıyor, Richard!" dedi Vanessa sert bir sesle.

Bu açık ima karşısında Richard gülerek elini uzattı. "Tamam, benim bir an önce veterinerine gitmem lazım zaten."

"İçeri gelmez miydiniz?" diye ısrar etti Benedict. "Van bir aspirin alır, biz de sohbetimize devam ederdik."

Vanessa dişlerini gıcırdattı. Neyse ki, Richar beklediği cevabı verdi. "Başka zaman. Burada çok kalacak mısınız?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Benedict. Sonra Vanessa'nın paniğe kapılmasına yol açan bir açıklama yaptı.

"Üst katın bir bölümünü özel bir daire olarak ayırmayı ve otelin idaresini vereceğim kişiyi oraya yerleştirmeyi düşünüyorum. Buranın retorasyonu daha epey para ve zaman istiyor. Ben de zamanımın büyük bir kısmını burada geçirebilirim, Wells. Benim yaşımda bir adam artık bir yere daimi olarak yerleşmeyi istiyor doğal olarak..."

Richard gittiğinde, Vanessa hızla patronuna döndü. "Neden ona böyle dediniz?"

"Çünkü senin fikrini ciddi olarak düşünmeye başladım. Her neyse, ikiniz birbirinize gerçekten çok yakışıyorsunuz. Harika bir çift olursunuz! Şimdi gidip binayı dolaşmaya devam edelim mi?"

Benedict sert bir tavırla arkasını dönüp yürüdü. Vanessa onu şaşkın şaşkın takip etmekten başka bir şey düşünemedi.

Beşinci bölüm

Bir hafta sonra, Vanessa kamyon çarpmışa dönmüştü.

Benedict Savage'nin gerçekten tatile ihtiyacı olabilirdi, ama tatil yapmak gibi bir niyeti yoktu. Üç yıl boyunca doğru dürüst uğramadığı Whitefield'e birden aşırı bir ilgi göstermeye başlamış, binanın restorasyonu ve yapılanlarla ilgili her türlü bilgiyi edinmeye karar vermişti.

Vanessa'nın verdiği eski raporları da dikkatle okuduktan sonra her şeye burnunu sokmaya başlamıştı.

Patronu onun sürekli yanında bulunmasını istediği için Vanessa günlük işlerini bile tamamlamakta zorlanıyor, Her geçen gün sabrının taşma noktasına geldiğini hissediyordu.

Sadece gündüzleri çalışmasına, Benedict Savage ile fazla karşılaşmamasına rağmen, Kate Riley bile patronundaki bu olaganüstü değişikliğin farkındaydı.

"Sandığınız kadar sert ve katı bir adam değilmiş." Dedi bir gün Vanessa'ya ondan bahsederken. "Bence onun asıl derdi kendisine hiç zaman ayırmamasıydı. Zavallı adamcağız çalışmaktan serseme dönmüştü. İlk defa yanında sekreteri olmadan, sürekli telefonda konuşmadan dilediği gibi yaşıyor işte."

Vanessa "zavallı adamcağız"ın bir başka özelliğini, inatçılığını öğrendi o gün. Vanessa mutfağın hemen bitişiğindeki küçük odayı kendisine ayırmıştı. Benedict Savage'nin oraya girmeye hazırlandığını görünce telaşla önüne geçip yolunu kesti.

"Buraya girmemenizi tercih ederim," dedi.

"Neden? Saklayacak bir şeyin mi var?"

"Hayır. Ama görülecek bir şey de yok. Sadece yerlerin sistire yapılması ve sonra da cilalanması gerekiyor, o kadar..."

"Öyleyse bakmamda bir sakınca yok."

"Daha önce bakmak istememiştiniz hiç." Vanessa onun tam önünde dikiliyor, birbirlerine bu kadar yakın durmalarından tedirginlik duyuyordu.

Benedict gülümsedi. "Daha önce hiç merak etmemiştim," diye cevap verdi. "Sen benim odama istediğin zaman girebiliyorsun. Ben neden seninkine giremeyeceğim, Flynn? Odanı görmeme izin vermeyecek misin?"

Vanessa yutkundu. İçgüdüsel bir hareketle onu engellemeye çalışmış, ama kendisini budala durumuna düşürmüştü. İşin içinden nasıl çıkacağını bilemiyordu.

"Fikrini değiştirdin galiba," diye mırıldanan Benedict hiç beklenmedik bir şey yaptı. İki eliyle Vanessa'yı belinden tuttu, sanki bir bebek gibi havaya kaldırıp kenara bıraktı. Ne olduğunu anlamayan Vanessa'nın şaşkın bakışlarına aldırmadan oday girdi.

"Tanrım! Burası ne kadar küçük bir yer böyle!" Odanın küçüklüğü karşısında dehşete düşmüş gibiydi. "İki kişi zor sığar buraya!"

Vanessa şaşkınlığından hala kurtulamamıştı. Adam onu tutup kaldırırken en ufak bir zorlanma belirtisi bile göstermemişti.

"Bana yetiyor!" dedi gergin bir sesle.

"Yetiyor mu!" Benedict dönüp ona baktı. "Sen mazohist filan mısın? Bu hücrede yaşamayı Yarğış'ın istediğini söylemeye kalkma bana... Sana çok değer veren bir insandı. Ben de öyle. Bu evde istediğin odayı kendin için döşeyebileceğini gayet iyi biliyorsun!"

Vanessa omuz silkti. "Gerekmiyor. Hem zaten burada pek fazla oturmadığım için..."

"Demek şimdi de suçluluk duymam gerekiyor! Seni o kadar çok çalıştırıyorum ki, kendine zaman ayırıp odanda dilediğini yapma fırsatı bulamıyorsun demek..."

"Ben öyle bir şey demedim!" Vanessa'nın sesi yükseldi. "Boş vaktim fazlasıyla oluyor. Ama ben odama kapanmayı tercih etmiyorum. Burada kalmadığınız zamanlarda bile evin bir türbe gibi kapalı kalmasını istemediğinizi söylemişiniz. Bir odayı havalandırmanın en iyi yolu da, orayı kullanmaktır. Ben de bunu yapıyorum işte. Kitap okurken, örgü örerken, dikiş dikerken her defasında başka bir odayı kullanıyorum..."

Vanessa çok tehlikeli bir konuya girdiğini fark ederek sustu. Binadaki on altı yatak odasını havalandırmak için de aynı yöntemi kullandığını, onun ki de dahil olmak üzere, her gece ayrı bir yatakta yattığını ağzından kaçıracaktı neredeyse.

"Ne olursa olsun, bu odada kalmanı istemiyorum, Flynn. Burada yatarken klostrofobiye filan kapılmıyor musun allah aşkına?"

Tam bu sırada, Kate Riley'in mutfağa gelmesi ve Benedict'in sözlerini duyması talihsizlikten başka bir şey değildi. Kadın Vanessa'nın yanına gelip gülmeye başladı. "Aynı şeyi bende söylüyorum, Mr.Savage. Vanessa'nın o küçücük yatakta nasıl yattığını anlayamıyorum. Ney se ki, son günlerde kendi yatağında pek sık yatmıyor. Yoksa, her tarafı tutulup kamburu çıkardı herhalde!"

Kate Riley gülerken yanlarından uzaklaşırken, Vanessa patronunun çok geçiriyormuş gibi kendisine baktığını gördü. Konuştuğunda sesi buz gibiydi. "Ben de senin burada, bütün insanlardan uzak, renksiz bir hayat yaşadığını sanıyordum. Sadece dış görünüşe bakarak karar vermenin tehlikesi bu işte! O ciddi ve resmi havan insanı yanıltıyormuş. Mrs. Riley bile gecelerini değişik yataklarda geçirdiğini biliyorsa, bayağı ünlüsün demektir!" Sesi iyice sertleşti. "Ama ben o kadar hoşgörülü bir adam değilim. Sana arkadaşlarını burada ağırlayabileceğini söylediğimde, değişik erkekleri başka amaçlarla çağırabileceğini kastetmemiştim..."

"Ben böyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı Vanessa. Duyduklarına inanamıyordu.

"Güzel. Demek, sadece Wells'in yatağını paylaşıyorsun. Umarım, buluşmalarınız onun evinde gerçekleşiyordur. Çünkü burada, benim çatım altındayken görevde sayılırsın. Kahyama seks yapması için maaş ödemiyorum ben..."

"Richard ve ben seks yapmıyoruz!" diye bağırdı Vanessa. Öfkeden deliye dönmüş, bu kadar hakareti kaldıramayacağını hissediyordu.

"Özür dilerim, sizinkine sevişme denir, tabii," dedi Benedict alayla.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret..."

"O ciddi ve mesafeli tavır artık seni kurtaramaz, Flynn. Benim evimde yaşadığın sürece her şeyinden ben sorumluyum." Benedict onu kısılmış gözlerle yukarıdan aşağıya süzdü.

"Son günlerdeki huzursuzluğunun ve gerginliğinin sebebi buydu demek. Burada kalmam, özgürlüğünü kısıtladı... Aşk hayatın istediğim gibi yürümüyor... Ama biraz sabret. Mimarlar Enstitüsü'nün ödül törenine katılmak için hafta sonunda Auckland'a gideceğim. Geceyi de oradaki dairemde geçireceğim. Böylece, sen de sevgilinle istediğin gibi eğlenebilirsin. Ama kuralları unutma. Onun evinde yapacakların beni ilgilendirmez. Ama benim evimdeyken bir rahibe gibi davranmak zorundasın!"

Benedict sözlerini tamamlayınca odadan çıkıp hızla uzaklaştı. Vanessa onun kafasına bir şey fırlatmamak için kendisini zor tuttu.

Vanessa, haftanın geri kalan günlerinde, özel hayatıyla ilgili fikirlerini hiç umursamadığını göstermek için Benedict Savage'ye son derece kibar ve iyi davrandı. Ne yazık ki, adam bundan ders alacağına tam tersi oldu. Vanessa'nın sabrını dener gibi onu her dakika yanına çağırıyor, her fırsatta iğneli sözlerle onu çıldırına çeviriyordu. Cuma günü nihayet arabasına binip Auckland'a gitmek üzere evden ayrıldığında Vanessa rahat bir nefes aldı.

Benedict gittikten az sonra Richard telefon etti ve Vanessa'yı o akşam yemeğe davet etti. Vanessa teklifi memnuniyetle kabul etti. Yemeklerini geç saatte lüks bir lokantada yiyecekleri için Vanessa'nın rahat rahat hazırlanacak zamanı oldu. Uzun zamanı yapmadığı kadar süslendi, tırnaklarına oje bile sürdü. Yeni siyah ipek elbisesini giydi. Boynundan beline kadar vücuduna sımsıkı oturan, ama omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan elbisenin önündeki otuz küçük inci düşmeyi saten britlere tek tek iliklemesi bayağı zama almıştı, ama işini bitirdiğinde sonuçtan memnun kaldı.

Elbisenin mini eteği uzun bacaklarını açıkta bırakıyordu. Biraz fazla ince ve dekolte bir elbise sayılırdı, ama Richard ile gidecekleri lokantanın iyi ısıtıldığından emin olduğu için üşüyeceğini sanmıyordu.

Açık bıraktığı saçlarını bir kere daha fırçaladıktan sonra aynada kendisine baktı. Vogue dergisinin sayfalarından fırlayan bir mankeni andırıyordu ve bundan memnundu. Bu gece Richard'a iletmek istediği bir mesaj vardı. İlişkilerini sadece dostlukla sınırlı tutmaktan vazgeçtiğini gösterecek, onun istediği gibi, artık daha ileri seviyede bir yakınlığa hazır olduğunun ipucunu verecekti.

Richard'ın arabasıyla yola koyulduklarında "Savage yatağındaki hayaleti bulabildi mi?" diye sordu genç adam. Vanessa irkilerek ona döndü. "Sen nereden duydun bunu?"

Richard güldü. "Bilirsin, burada dedikodu hızla yayılır. Melissa'nın söylediğine göre, Savage gazete bürosuna gidip yüz yıllık arşivleri karıştırıyormuş." Dedi. "Meg'in öldürülmesi ile ilgili bütün kayıtların birer fotokobisini çıkartmış."

Vanessa konunun uzamaması için bir şey söylemedi. Huzursuzluğunu yenmeye, Benedict Savage'yi unutmaya çalıştı.

Lokantaya girip masalarına oturduklarında Richard şarap listesini inceledikten sonra ona gülümsedi. "Ne içmek istersin, hayatım?"

"Kırmızı şaraba bir itirazın var mı?"

"Tamam. Ama bu sefer sadece bir şişe, tamam mı?"

Garson masadan uzaklaşırken Vanessa sahte bir kızgınlıkla Richard'a kaşlarını çattı. "Benim ayyaş filan olduğumu düşünecek şimdi!"

"Onun ne düşündüğünün ne önemi var?" dedi Richard. "Ama sen bu gece gerçekten nefes kesiyorsun, hayatım." Gözleri Vanessa'nın çıplak omuzlarında, ipek kumaşın sımsıkı yapıştığı göğüslerinde dolaştı. Bakışlarında her zamankinden farklı bir pırıltı vardı. Vanessa onu suçlayamazdı. Bu elbiseyi özellikle bunun için giymemiş miydi? Ama nedense, şimdi doğru bir karar verdiğinden emin değildi. Richard'ın bakışları bir türlü heyecanlanmasına, kalp atışlarının hızlanmasına yol açmıyordu.

"Teşekkürler, bayım," diye karşılık verdi şakacı bir tonda. "Siz de bu akşam çok şıksınız."

Gece çok güzel geçiyordu. Yemeklerini bitirmiş, tatlılarını beklerken bardaklarındaki son şarabı da yudumluyorlardı ki, Vanessa birden öksürmeye başladı.

"Van, ne oldu? İyi misin?"

"Evet, iyiyim." Vanessa boğazına kaçan şarabı öksürerek atmaya çalışırken gözlerini kırıştırıp salonun kapısına tekrar baktı. Yoo, bu bir hayal olmalıydı! Kapıda durmuş, garsonla konuşan adam Benedict Savage olamazdı. Onun bu gece Auckland'da kalması gerekiyordu. Ama üstündeki şık beyaz ceket ve kravatıyla tam karşısındaydı işte!

Tanrım! Vanessa telaşa etrafına bakındı. Garson siparişleri aldığı anda o kocaman mönüleri de götürdüğü için yüzünü saklayabileceği bir şey yoktu görünürde.

"Van, neyin var? Hayalet görmüş gibisin."

Vanessa gülümsemeye çalıştı. "Şarap boğazıma kaçtı," diye kekeledi.

Tam bu sırada, Benedict'in onların oturduğu tarafa doğru baktığını gördü. Ani bir kararla önündeki çatalı koluyla yere itti.

"Ah, özür dilerim," diyerek hemen arkasundaki masanın altına eğildi. Çatalı arama bahanesiyle aşağıda oyalanırken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, bu kadar hızlı düşünüp hareket ettiği için kendi kendisini kutluyordu.

"Önemli değil, Van. Ben yeni bir servis isterim. Yere düştüğü için onu nasıl olsa kullanamayacaksın, zaten."

Richard'ın garsona seslenmek için sesini yükselttiğini duyan Vanessa, yaptığı mükemmel planın mükemmel bir eksiği olduğunu fark etti. "Özür dilerim, Kylie. Bize yeni bir servis getirebilir misin?"

Masanın altında iki büküm beklemeye devam eden Vanessa gözlerini kapatarak dualar etti. Etraftaki masalardan gelen sesleri filan duymuyor, sadece masaya yaklaşan ayak sesleri kulağında çınlıyordu.

"Teşekkürler. Arama artık şunu, Van. Kylie yeni bir servis getirdi."

Vanessa rahatlar gibi oldu. Tam masanın altından çıkmaya karar vermişti ki, Richard'ın ayağa kalkıp "Merhaba, Savage," dediğini duydu.

nermin

27.12.2006 18:45

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

"Burada ne işin var? Senin önemli bir ödül almak için Auckland'da olduğunu sanıyordum."
Vanessa dondu kaldı. Benedict'in orada önemli bir ödül alacağından bile haberi yoktu. Gözlerini yavaşça açtığı anda tam burnunun dibindeki simsiyah ayakkabıları gördü. Benedict'in ayakkabıları.
"Doğru. Ama erken dönmeye karar verdim," dedi Benedict.
"Törenden çıkıp doğruca buraya geldin, sanırım." Richard onun kıyafetine bakarak böyle bir sonuç çıkarmıştı. Teselli edercesine konuştu. "Ödülü alamadın, öyle mi? Erken dönmek istemeni anlıyorum. O tür davetler, eğer seninde kutlayacağın bir şey yoksa, çok sıkıcı geçer. Ama buraya eve gitmeden önce bir kadeh içmek için uğradiysan yanlış gelmişsin. Bu lokantanın ayrı barı yok."
"Evet, bunu öğrendim." Benedict kısa bir sessizlikten sonra alaycı bir tonda konuştu. "Kabalık etmek istemem, ama masanın altındaki arkadaşın ne yapıyor öyle orada? Herhalde bir kadın, değil mi?"
Vanessa'yı hıstan deliye çeviren bu aşağılayıcı sözleri Richard şaka olarak alıp güldü. "Elbisesini görseydin bu soruyu sormazdın bana. Hadi hayatım, çık artık oradan, yoksa havasızlıktan boğulacaksın."
Vanessa elindeki çatalı sınıksı tutarak doğrulmaya çalıştı. Yüzünün kıpkırmızı, saçlarının darmadağın olduğunu emindi. Benedict masanın altındaki kadının kim olduğunu biliyor, onu daha da utandırmak için böyle konuşuyordu. Bundan kuşkusu yoktu. Ama masanın altında daha fazla kalması mümkün değildi. Yavaşça doğrulurken Benedict'in bakışlarının gür sarı saçlarına takıldığını fark etti. Telaşla saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.
Nihayet yerden kalktığı anda, Benedict onun yüzüne baktı. Bu sefer gerçekten baktı ve onu gördü. Yüzündeki şaşkınlık, Vanessa'nın yanıldığını gösteriyordu. Masanın altındaki kimliği hakkında hiçbir fikri yoktu. Richard'ın başka biriyle yemekte olduğunu sanıyordu.
"Flynn?"
Vanessa gülümsemeye çalıştı. "Merhaba, Mr.Savage. Sizi burada görmek ne güzel!"
Ama karşılık alamadı. Benedict gözlerini bir süre onun yüzünden ayırmadı; sonra hafifçe eğilip sırtına dökülen gür sarı saçlarına bir kere daha baktı. Sol şakağında birden bir damar atmaya başladı.
Vanessa herkesin ortasında bir rezalet çıkmasından korkuyordu. Tek umudu, bu tür şeylerden hoşlanmayan Benedict'in öfkesini kontrol edebilmesi ihtimaliydi.

nermin

28.12.2006 19:11

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

ALTINCI BÖLÜM

Bilmeden bombanın pimini çeken Richard oldu.
"Bizimle oturup içkinizi içmez misiniz?" dedi bütün samimiyetiyle. "Van ile ben tatlılarımızı bekliyorduk. Bizim konuşumuz olursanız size burada servis yapabilirler."
Vanessa'nın korktuğu başına geldi. Benedict bu teklifi kabul etti.
"Neden olmasın? Tabii, Van'ın bir itirazı yoksa?... Bir itirazın var mı, Van?"
benedict Savage'nin kendisine "Van" demesi, Vanessa'nın tüylerini diken diken ediyordu.
"Neden itiraz edeyim ki?" dedi titrek bir sesle.
"Bilmem... belki, suçluluk duygusuyla."
"Suçluluk duygusu mu?" Vanessa onun oturacaksa bir an önce oturmasını, tepesinde böyle dikilmemesini diledi içinden. Richard'ın yanında boş bir koltuk daha vardı nasıl olsa. "Suçluluk duyacak hiçbir şey yapmadım," diye yalan söyledi bütün cesaretini toplayarak.

"Emin misin? Döndüğümde buz gibi, bomboş, karanlık bir evle karşılaştım. Buna ne dersin?" Vanessa birden umutlandı. Belki de yanılıyordu. Benedict'in canının sıkın olması, ona ters ters bakması belki de alamadığı ödül yüzündendi. Belki de, hiçbir şey anlamamıştı.

"Bu akşam dönmeyeceğinizi söylemiştiniz. Ama her zamanki gibi ön kapının ışığını açık bırakmıştım. Merkezi ısıtma sistemi de çalışıyordu."

Benedict, Richard'ın yanındaki boş koltuk yerine Vanessa'nın yanına, deri kaplı sedire oturdu. Aralarında belli bir mesafe bırakmasına rağmen bacağından yayılan sıcaklığı Vanessa kendi bacağında hissediyordu.

"Her neyse, ne kadar güzel saçların varmış, Flynn," dedi havadan sudan söz eder gibi. "Ayrıca, çok da gür."

"Saçlarını böyle açık bıraktığı zaman ne kadar değişiyor, öyle değil mi?" dedi Richard gülümseyerek. Keyifli bir yemeğin ardından iyice rahatlamıştı; söylenen sözlerdeki gizli anlamın farkında değildi.

"Evet, çok farklı görünüyor," dedi Benedict. "Hem de çok farklı. Neredeyse onu tanıyamayacaktım..."

"Buraya içki içmek için uğramamış mıydınız?" dedi Vanessa onun sözünü keserek. Bu konuşmaya nasıl dayanacağını bilemiyordu. "İsmarlarsanız iyi olur."

Güvendiği bir tek şey vardı. Benedict o gece onun yüzünü görmemişti. Şimdi, sadece saç benzerliğinden yola çıkarak yatağındaki hayaletin o olduğundan emin olamazdı.

"İçkinizi size ben ısmarlayayım," dedi Richard her zamanki cömertliğiyle. "Benim hesabıma eklemeleri çok daha kolay olur. Ne içersiniz? Viski mi?"

Benedict'in kayıtsızca omuz silkmesi üzerine koltuğunda dönüp garsonu çağırmaya hazırlandı.

Benedict gözlerini Vanessa'dan bir an bile ayırmadan kulağına eğildi. "Saçların görüldüğü kadar yumuşak mı diye merak ediyorum," dedi. Konuşurken eli Vanessa'nın saçlarında gezindi. Vanessa neredeyse yerinden sıçırıyordu. Böyle bir harekete hazırlıksız yakalanmış, bütün sinirleri ayağa kalkmıştı.

"Özür dilerim, canını mı acıttım?" diye mırıldandı Benedict. Masada yanan mumdan yansıyan ışık gözlerinde garip pırıltılar oluştuyordu.

"Hayır," diye tısladı Vanessa dişlerinin arasından. Hiçbir şey ispatlayamaz, diye tekrarlardı içinden. Yapacağı tek şey, eve gidinceye kadar onu bu konudan uzak tutmaya çalışmaktı. Ne olacaksa evde olsun, razıydı.

"Hmmm, görüldüğünden de daha yumuşakmış." Benedict elini yine onun saçlarında gezdirdi. Bu sefer parmakları Vanessa'nın çıplak omuzlarına da dokundu. Vanessa ürperdiğini belli etmemeye çalıştı.

"Rengi siyah elbisenle çok hoş bir tezat oluşturuyor. Aslında, kolay kolay rastlanmayan bir renk bu. Gün ışığında daha koyu görünüyor. Ama mum ışığında tam altın sarısı..."

"İzin verir misiniz?" Vanessa saçlarını eliyle toplayıp arkaya atarak sırtını geriye yasladı. Böylece saçlarının hangi ışıkta hangi renk aldığı konusu kapanmış olacaktı. Bütün cesaretini toplayıp yan gözle Benedict'e baktığında onun dikkatle ellerine baktığını gördü. Umarım titredüğünü fark etmemiştir, diye düşündü. Ama Benedict parmağını uzatıp onun sağ elinin yüzük parmağına dokunduğunda dondu kaldı.

"Ne kadar ilginç bir yüzüğün var. Gümüş ve zümrüt, değil mi?"

"Evet, Coromandel'deki bir dükkandan aldım." Diye kekeledi Vanessa. "El sanatları ürünleri satan bir yerden. Bu bölgede böyle orijinal şeyler üzerinde çalışan çok insan var..."

"Çok değişik bir tasarım. Hatta... bir eşi olmadığı bile söylenebilir."

Vanessa tam öyle olduğunu söyleyecekti ki, Benedict'in ses tonundaki bir şey, belli belirsiz bir heyecan dikkatini çekti. Birden beyninden vurulmuşa döndü. Yüzük! Benedict'in yatağında yattığı gece de parmağında bu yüzük vardı ve o kadar yorgundu ki, yatarken onu çıkarmak aklına bile gelmemişti.

"Yoo, hiç sanmıyorum," diye atıldı. "Bunları daha çok turistler için yapıyorlar. Aynı modelden en azından bir düzine yaptıklarından eminim."

Ne yazık ki yanlarında Richard vardı ve Richard her şeyin doğrusunu söylemeye çok meraklıydı.

İçki siparişini verip tekrar masaya dönerek "O fiyatlarla hiç sanmıyorum, Van," diye söze karıştı. "Geçen baharda o yüzüğü alırken ben de yanındaydım, hatırladın mı? Çok pahalı olduğu için sen tereddüt ediyordun, satıcı her modelden sadece bir tane yaptıklarını söyleyince ikna olup almıştın."

"Parmağına özel bir damga yaptırmak gibi bir şey bu yüzüğü takmak," diye mırıldandı Benedict. "Yüzüğü gören herkese kimliğini göstermek gibi bir şey."

"Mr. Savage, ben..."

Benedict onun konuşmasına izin vermedi. "Benim içkimle beraber getirdikleri şu tatlı senin mi? Nefis görünüyor."

Vanessa önüne bırakılan çikolatalı musa baktı. On beş dakika önce ağzının sulanmasına neden olan şey, şimdi midesini bulandırıyor.

"Ne oldu? Hazımsızlık mı çekiyorsun?" diye sordu Benedict viskisinden bir yudum alırken.

Vanessa kaşığı eline aldı. Öleceğini bilse bile bu tatlıyı yemek zorundaydı. Hatta, ölse çok daha iyi olacaktı. Ama Benedict buna izin vermedi. Vanessa'nın elini tutup kaşığı kendi ağzına götürdü.

"Hmm... Viskiyle çikolata her zaman mükemmel bir bileşimdir..."

Vanessa'nın şaşkın bakışlarına aldırmadan kaşığı ağzına soktu. Çikolatayı büyük bir keyifle yavaşça emdi. Kaşığı ağzından çıkardığında dilini üst dudağının üstünde gezdirdi. Bütün hareketlerinde öyle erotik bir yan vardı ki, Vanessa'nın kalp atışları hızlandı. Bileğini sımsıkı kavrayan parmakların bunu fark edeceğini düşününce yüzü kıpkırmızı kesildi. Richard'ın tepkisini görmek için yan gözle ona baktı. Ama Richard hiçbir şeyin farkında değildi. Büyük bir keyifle ısmarladığı elmalı payı yiyordu.

Vanessa tedirgin bakışlarını bu sefer Benedict'e çevirdi. Adamın yüzünde öyle bir ifade vardı ki, kendisini kandırdığı için büyük bir zevkle onun boynunu kırabileceğini gösteriyordu. Daha da korkutucu olanı, sadece öldürmekle yetinmeyeceğini belli eden ilkel bir erkeksi zafer pırlıtsıydı.

Tanrım, o sarhoşluk hali içinde ona bazı vaatlerde bulunmuş olamam herhelde, diye düşündü Vanessa korkuyla. Benedict de, sarhoş bir kadının söylediklerini ciddiye alarak verdiği sözleri tutmasını isteyemezdi herhalde!

"Mr. Savege..."

Vanessa'nın yalvaran ifadesine karşılık Benedict gülümsedi. "Lütfen, bana Ben de artık... her şeyden önce, şu anda mesai saatleri içinde değilsin, aramızda eşit bir ilişki var. Ayrıca, bu kadar abartılı bir resmiyet bu koşullarda biraz komik oluyor, öyle değil mi, Vanessa?"

"Ben..." Vanessa boğulacak gibiydi. Nefes almakta bile zorlanıyordu artık.

"Bir kere yetmedi, tadı damağımda kaldı... bir daha istesem itiraz eder misin?"

Benedict bunları söylerken gözlerini onun dudaklarına dikmişti. Vanessa öfkeli bir bakış fırlattı.

"Sadece tatlından söz ediyordum, Nessie." Benedict onun elini tutup tekrar tatlı tabağına doğru götürdü. Bu arada, kolu Vanessa'nın göğsüne süründü. Tatlıdan bir kaşık daha alıp tekrar ağzına götürdü.

Vanessa Richard'a bir şey belli etmemek için elini kurtarmaya çalıştı. Benedict bu sefer itiraz etmeden elini bırakınca rahat bir nefes aldı.

"İstersen hepsini yiyebilirsin," dedi tabağı ona doğru iterek. Benedict Savage'nin ona yapacağı işkencenin daha yeni başladığının farkındaydı. Buna katlanmaktan başka çaresi yoktu. Ama madem şu anda eşit bir ilişki içinde olduklarını söyleyen oydu, Vanessa da gururunu biraz olsun korumak için buna uygun davranacaktı.

"Ayrıca, lütfen bana o gülünç isimle hitap etme."

Benedict kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Gülünç isim mi? Van mi demek istiyorsun? Doğrusunu

İstersen, bence de pek hoş ve çekici bir kısaltma değil."

Bu sözleri duyan Richard başını kaldırıp Vanessa'ya baktı. "Sana Van demem canını mı sıkıyordu? Peki, bunca zaman neden bir şey söyleme..."

"Hayır, ben Nessie'yi kastetmiştim. O da bunu gayet iyi biliyor zaten!" dedi Vanessa. Benedict'e duyduğu öfke yüzünden hiçbir günahı olmayan Richard'ı bağırarak için kendini zor tuttu. "O isim bana yaşlı dadıları çağırıştırıyor."

"Bana de Göl Canavarı Nessie'yi hatırlatıyor daha çok," dedi Benedict onun tatlısından bir kaşık daha alırken. "Bilirsin... şu esrareniz bir türlü ele geçmez, hiç beklemediğin anda ortaya çıkan Nessie..."

"Bu özelliklere sahip bir kahyayla çalışmak korkunç olurdu, Savage." Dedi Richard gülerek.

Benedict ona bakıp gülümsedi. "Tam tersine, ideal bir kahyanın özellikleri bunlar. Unutma, en soylu hizmetleri sunan, isimsiz ellerdir; en iyi hizmetkar, görevini görünmeden yapandır."

"Bu dizeler Ovidius'tan mı?" diye sordu Richard.

"Hayır, Oliver Wendell Holmes'ten. Gördüğün gibi Richard, Vanessa tam benim aradığım özelliklere sahip bir kahya. Eğer onun aklını çelip benden alabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Richard Vanessa'ya bakarak gülümsedi. "Ben onun aklını çeldiğimi umuyorum."

Vanessa, Benedict'in vücudunun bir an kasıldığını hissetti. Ama belli etmedi. "Onu senden önce bulan ve

hizmetlerinden yararlanan benim, dostum. Hizmette hiçbir sınır tanımayan, karşısındakini memnun edebilmek için bu kadar canla başla çalışan başka birini tanımadığımı söyleyebilirim rahatlıkla. O yüzden onu elimden kaçırmaya niyetim olmadığını da bilmeni istiyorum.”

Vanessa boğazına yapışan bir elin nefes almasını engellediğini hissederek gibiydi. Benedict’in çift anlamlı bu sözlerini Richard kahyalık görevleriyle ilgili sıradan bir sohbet gibi algılayıp konuşuyordu.

“Yatakları kendisinin yapması konusundaki ısrarı mesela,” diye devam etti Benedict. “Ben kahyaların bu tür işlerle asla uğraşmadıklarını sanırdım, ama Vanessa kendi kurallarına göre davranmaktan yana.”

Richard güldü. “Buna günümüzde iş esnekliği deniyor galiba. Demek, Vanessa’nın müzikli yataklar oyunu senin de hoşuna gitti? Bana ilk anlattığında çok saçma gelmişti, ama sonra düşününce çok mantıklı ve pratik bir çözüm olduğunu anladım.”

Benedict’in gözlerinde bir an bir pırıltı yandı söndü. Konuştuğunda sesinde belli belirsiz bir gerginlik hissediliyordu. “Ne açıdan mantıklı sence?”

“Doğrusunu istersen ben her gece değişik yatakta yatmaktan hoşlanmam. Ama Van’ın söylediğine göre, o hep başkalarının evlerinde yaşadığı için kendine ait bir yatakta uyumak gibi bir saplantısı hiç olmamış. Eh, bir yatak odasını havalandırmanın en iyi yolunun da o odada yatmak olduğunu kimse inkar edemez. Mesela, benim evim oldukça geniş sayılır.

Annem, kullanılmayan odaların temiz ve havadar tutulması için ne kadar çok uğraştığını söyleyip şikayet eder hep. Ona Van’ın yöntemini tavsiye ettim, ama böyle yaparsa otelde yaşıyormuş gibi bir duyguya kapılacağını söyleyerek karşı çıktı. Aslına bakarsan, bunun otelde yaşamaktan farksız olduğunu Van da kabul ediyor.

Sadece, otel faturası ödemek zorunda olmadığı için şanslı olduğunu söylüyor!”

Richard gülerken, Vanessa hemen yanındaki buz gibi bakışların yüzüne dikildiğini hissetti. Benedict Savage’nin kafasında hiçbir soru işareti kalmamış, herşeyi öğrenmişti işte. Hem de Vanessa tek kelime bile söylememişti.

“Ah, Van, şurada Nigel Franklin’i gördüm,” dedi Richard birden. “Onunla yarın göndereceği şu kısrak hakkında konuşmam gerektiğini söylemişim sana, hatırlıyor musun? Bir sakıncası var mı? Uzun sürmez, hemen dönerim...”

Vanessa tam da bu sırada masada yalnız kalmaya cesaret edemiyordu. “Ama Richard...”

“Tabii ki, bir sakıncası yok,” diyerek söze karıştı Benedict. “Merak etme, Richard. Sen yokken ben Vanessa’yı oyalayabilirim.”

Vanessa, masadan kalkıp uzaklaşan Richard’ın arkasından kederli gözlerle baktı.

“Yanıldım galiba. Belki de, birbirinize o kadar uygun bir çift değilsiniz. Oldukça kalın kafalı birine benziyor, öyle değil mi?”

Vanessa Richard’ı savunmak için hızla Benedict’e döndü. “Hayır, sadece saf ve iyiniyetli bir insan.”

“Yani... sıkıcı demek istiyorsun.”

“Sıkıcı filan değil!”

“Masanın altından bakıldığında belki değildir, ben nereden bileyim?”

Vanessa’nın yüzü hıstan kıpkırmızı kesildi. “Çatalımı düşürmüştüm. Onu alıyordum!”

Benedict viskisinden bir yudum içti. “Sen benden gizleniyordun.”

“Bunun için beni suçlayabilirmisin?” Vanessa inkar etmekten vazgeçti. “Ne yapacağını tahmin etmem zor değildi...”

“Yani, gerçeği itiraf etmeni sağlayacağımı mı tahmin etmiştin?”

“Richard ile geçireceğim geceyi berbat edeceğini tahmin etmiştim!”

“Sence bunu mu yapıyorum?”

“Evet!”

Benedict hafifçe gülümsedi. “Yalan söylemenin tehlikeleri konusunda bir dersi hak ettiğini kabul etmiyor musun?”

“Ben yalan söylemedim... yani, tam olarak.”

“Bunu hiç de geçerli bir savunma tarzı olmadığını ikimiz de biliyoruz,” dedi Benedict aşağılayan bir tavırla.

“Yanlış bir izlenim edinmişim ve senin bunu düzeltme fırsatın vardı. Ama hiçbir şey söylemedin. Üstelik, o gülünç hayalet hikayesini uydurup beni tam bir budala durumuna düşürdün. Ne gördüğümden bile emin olamaz bir hale geldim. Artık yalanlarını telafi etme zamanı geldi. Seni uyarayım, göstereceğin mazaretler gerçekten inandırıcı olsun!”

“Şimdi mi?” Vanessa ürkekçe çevresine baktı. Masalar birbirine pek uzak değildi ve lokantadaki müşterilerin

birçoğu tanıdığı insanlardı. Konuşmalarını duyan olursa çıkacak dedikoduları engelleyemezdi.
"Yalnızken anlatma fırsatın vardı, ama sen bunu kullanmadın," dedi Benedict acımasızca.
"Yatağıma tekrar ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"
"Tanrı aşkına, yavaş sesle konuş!" diye fısıldadı Vanessa panik içinde.

nermin

04.01.2007 18:47

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Hiç beklemediği halde, Benedict onun uyarısını dikkate almış, sesini alçaltmıştı. "Geceleri yataktan yatağa dolaştığını neden bana açıklama zahmetinde bulunmadın?" diye fısıldadı kulağına. " Benden başka herkese anlatmakta bir sakınca görmemişsin bakıyorum. Böyle bir sorunun pek de alışılmamış bir yöntemle çözümlmesine bir tek benim itiraz edeceğimi mi düşündün? Tanrı aşkına, söyleseydin, evimi, eşyalarımı bu kadar iyi koruduğun için seni tebrik ederdim sadece!"

"O kadar basit değildi..."

"Neden? Seni lüks bir telekız sandığım için mi? Bundan gurur duymalısın, Flynn."

Vanessa tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "İşte, tipik bir erkek lafı!" dedi öfkeyle. "Vücudunu yabancılara satmak zorunda olan bir kadına gıpta edebileceğimi mi düşünüyorsun? O kadınların bunu zevk için yaptığını mı sanıyorsun?"

Benedict onun gözlerinin içine, öfke ve tiksintiyle kararan yüzüne dikketle baktı. "Özür dilerim" diye mırıldandı. "Aptalca bir laf ettim. Ama ciddi olarak söylediğim bir şey değildi bu. Sadece konuşmanı sağlamak için seni tahrik etmeye çalışıyordum."

Ama bu sözler Vanessa'nın sakinleşmesini sağlamadı. Öfkeden hala titriyordu. "Ben kendimi asla satmam!" diye söylendi dişlerinin arasından. "Hiçbir şey için, hiç kimse için... hiçbir maddi kazanç için!" Sesi bir yılanın tıslaması gibi çıkıyordu.

"Biliyorum."

Vanessa onun artık kızgın olmadığını fark etti birden; en azından biraz önceki o buz gibi hiddetten eser kalmamıştı bakışlarında. Onun yerini kararlı bir ifade almıştı.

Benedict'in daha sonraki sözleri Vanessa'nın yeni bir şok geçirmesine neden olacaktı. "Ama daha sonra birdenbire ortadan kaybolan güzel bir yabancı tarafından baştan çıkarılmanın, bütün erkeklerin hayallerini süslediğini inkar edecek değilim," diye devam etti Benedict.

" Böyle bir ilişkide sadece zevk vardır, hiçbir sorumluluk üstlenmezsin. Gerçek hayatta böyle şeylerin olmayacağını bilsek de, hiç olmazsa fantazilerimizde endişelenmemiz gerekmez. Cinsel fantazilerin en güvenli seks yöntemi olduğunu kimse inkar edemez. Bu erkeklerle özgü fantazinin tam tersinin birçok kadın tarafından da paylaşıldığından eminim..."

"Ama ben onlardan değilim!" diye telaşla atıldı Vanessa. Bu konuşma iyiden iyiye çığırından çıkıyordu.

"Öyle mi? Peki, senin en çok sevdiğin cinsel fantazin nedir, Vanessa?" Benedict kollarını masaya dayayıp onun cevabını bekledi.

"Seni hiç ilgilendirmez!" diye terslendi Vanessa. Bu adam sürekli taktik değiştirmekte ustaydı. Onu şaşırtarak ağına düşürmeyi, ağzından laf almayı düşünüyorsa, pek de başarısız olduğu söylenemezdi.

"O fantazilerde ben de varsam, ilgilendirir."

" Asla böyle bir fantazim olmadı!"

Vanessa'nın telaşı ve kızgınlığı Benedict'i güldürdü. "Öyleyse, sabahleyin kendini benim kollarımda bulduğunda hayal kırıklığına uğramışsındır."

"O akşam şarap içmiştim... Bunu fark etmişsindir herhalde. Aklım başımda olsaydı, asla öyle davranmazdım..." Vanessa yan gözle baktığında, Richard'ın Nigel Franklin ile konuşmasını bitirdiğini ve masaya yaklaştığını gördü.

"Nasıl davranmazdın?" dedi Benedict.

Vanessa öfkeyle ona baktı. "Nasıl davrandığımı bilseydim, endişelenmem gerekmezdi, öyle değil mi?"

"Peki seni endişelendiren nedir?" Benedict onun bakışlarını izleyince, arkadaşlarıyla selamlaşmak için bazı masaların yanında duraklayan Richard'ın gelmek üzere olduğunu gördü.

"Tanrı aşkına, umurunda mı sanki?" Richard'ın masaya geldiğini gören Vanessa rahatlayarak ona gülümsedi.

"Hem de nasıl umurumda, bir bilsen," diye mırıldandı Benedict. Sırtını Richard'a dönerek ayağa kalktı. Böylece, Richard'ın Vanessa'nın yüzünü görmesini de engellemiştir. " Ama haklısın, bunu tartışmanın ne yeri ne zamanı. Biraz yalnız kalalım seninle." Sesini yükselterek elini uzattı. "Dans edelim mi?" Vanessa'nın itiraz etmesine fırsat bırakmadan elinden tutup çekti. Richard'ın şaşkın bakışlarına aldırmadan yan taraftaki dans salonuna yürüdü.

"Ama ben dans etmek istemiyorum!" Vanessa, piste geldiklerinde onu kollarının arasına alan Benedict'ten kurtulmaya çalıştı.

"Yatak sırlarımızı paylaşması için Richard'ın yanında konuşmamızı mı tercih ederdin?"

Vanessa'nın verecek cevabı yoktu.

Benedict müziğin ritmine uyarak onu kollarının arasında döndürürken "Bedenlerimiz birbiriyle iyi anlaşıyor, sen de aynı fikirde değil misin?" diye fısıldadı.

Vanessa dişlerini sıktı. "Hayır!"

Benedict'in bacağı, Vanessa'nın iki bacağının arasına yavaşça kaydı. " Yaşadığımız o muhteşem saatleri hatırlatmıyor mu bu sana?"

"Hangi muhteşem saatleri?" diye kekeleydi Vanessa korkuyla.

"Yatakta geçirdiğimiz o muhteşem saatleri." Benedict onu kendisine biraz daha çekti. Vanessa göğüslerinin onun göğsünde ezildiğini hissetti.

"Kes artık!" diyerek kendini geri çekmeye çalışırken karnı ve bacakları ister istemez tahrik edici bir hareketle Benedict'e biraz daha yapıştı.

" Hatırlamıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Benedict kulağına. Sonra güldü. "İtiraf etmekten neden o kadar çekindiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Çünkü ne itiraf etmen gerektiğini bile bilmiyorsun. O gece alkolün etkisiyle neler yaptığını hatırlamıyorsun, değil mi, Vanessa?"

"Ben... sarhoş filan değildim. Neden söz ettiğini anlamıyorum..."

"Sabahleyin uyandığında, beni çırılçılak üstünde yatarken bulmandan söz ediyorum."

nermin

06.01.2007 14:28

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Vanessa tırnaklarını onun ceketine geçirdi. "Sen benim üstümde yatmıyordun!"

Benedict'in yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. "Doğru, haklısın. Genellikle, sen benim üstümdeydin zaten, öyle değil mi? Hmmm, demek hatırladığın bir şeyler var?"

Benedict onun korkusuyla eğleniyordu. Vanessa bu kadar paniğe kapılmasa, daha mantıklı davranabilir, onun sadece intikam almak için böyle konuştuğunu anlayabilirdi. Ama mantıklı düşünebilecek halde değildi.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, lanet olası! Hatırlamak da istemiyorum zaten!"

"Yalancı." Benedict boğuk bir sesle güldü. " Yaptıklarından ne kadar utanç duyman gerektiğini gerçekten öğrenmek istemiyor musun? O gece karanlıkta kendinden nasıl geçtiğini, nasıl vahşi bir kedi gibi..."

"Hayır!" dedi Vanessa. "O gece olanlar müthiş bir hataydı. Evet, o bendim. O yatakta ben vardım ve her ne diyorsan onu yaptım. Ama artık gerçeği öğrendiğine göre bu meseleyi unutabiliriz."

"Tabii, hamile değilsen."

"Ne!" Vanessa pistin ortasında birden durdu. Duyduğuna inanamıyormuş gibi hayretle irileşen gözlerini ona dikti.

"Yani, biz... Yani, sen hiçbir önlem... Tanrım, buna inanamıyorum!" Benedict Savage gibi her hareketi kontrollü bir adamın önlem almadan sevişebileceğini aklına bile getirmemiştir.

"Anladığıma göre, sen de doğum kontrol hapı kullanmıyorsun," diye mırıldandı Benedict. Onu müzikle birlikte yeniden hareket etmeye zorladı.

"Tabii ki, kullanmıyorum!" Benedict'in hatırlatmasıyla yeni bir korkuya kapılan Vanessa'nın dizleri titriyordu.

" Bu konuda 'Tabii ki hayır' olmaz. Kadınların bir çoğu bu konuda kendileri sorumlu davranıyor..."

"Ama o gece benim sorumluluk hissetmem için bir neden yoktu, öyle değil mi? Benim böyle bir şeye hazırlıklı olmadığımı anlaman gerekirdi!"

"Nasıl bilebilirdim? Oda zifiri karanlıktı. Senin kulağıma fısıldadığın sözcükler de ne istediğini ve beklediğini açıkça gösteriyordu..."

"Nefesimin içki koktuğunu fark etmedin mi?" diye telaşla onun sözünü kesti Vanessa. Anlatacaklarını duymak istemiyordu.

"Kokusunu, hayır... ama lezzetini fark ettim. Dilim ağzının içine girdiğinde..."

Vanessa kıpkırmızı kesildi. "Kim olduğunu bile bilmediğin biriyle böyle bir tehlikeyi nasıl göze alabildin?" diye atıldı.

"Dane sağlıklı olduğuna dair garanti vermişti."

"Ne?" Eli ayağı iyice birbirine dolaşan Vanessa onun ayağına bastı.

"Arabadan bahsettiğini sonradan anlamıştım, hatırladın mı? Ama o gece senden söz ediyor zannetmiştim. Onun içinde..."

"Onun için de hiçbir şey kullanmadın! Peki, nasıl yapabildin bunu? Hiç korkmadın mı..."

"Benim çocuğuma hamile kalabileceğinden mi? Yatağa girdiğimde beni bekleyen sıcak, istekli bir vücut bulunca o kadar şaşırmıştım ki, her şeyi unuttum sanırım. Ayrıca, sen de bana pek düşünme fırsatı tanımadın."

"Tanrım!" Vanessa utanç içinde başını onun omzuna yasladı. Benedict onun titreyen vücuduna destek olmak ister gibi beline biraz daha sıkı sarıldı. Vanessa'nın tek umudu, o günlerin kısmen emniyetli dönemin içine girmesiydi. O gece hamile kalması ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. Yine de, emin olamazdı, tabii.

"Eğer hamileysen, herhalde Wells de test yaptırmayı isteyecektir..."

"Ne?" Vanessa başını hızla kaldırdı.

Benedict onun solgun yüzüne bakıp gülümsedi. "Bebek benden mi, ondan mı diye. Herhalde, ikimizde birbirimizin çocuğu üzerinde hak iddia etmek istemeyiz. Masaya döndüğümüzde ona da fikrini soralım mı?"

Vanessa'nın ayakları birbirine dolaşıyordu. Nereye bastığını bilmediği için bu sefer ezilen ayak kendisinininki oldu. Benedict dans etmeyi kesti.

"Özür dilerim. Yoruldun mu artık? Wells'in yanına dönelim mi?" Nazik bir tavırla geri çekilmek isteyince Vanessa telaş içinde ona sarıldı.

"Hayır!" Kollarını Benedict'in boynuna dolayıp dansa zorladı. Richard ile yüz yüze gelmeye henüz hazır değildi. Bunca zamandır onun yanında gergin bir bakire gibi davranmıştı. Richard onun bir başkasıyla, hem de kendisi için hiçbir önem taşımayan biriyle yattığını öğrenirse onun yüzüne nasıl bakardı?

"Hayır... Müzik daha devam ediyor."

Benedict adımlarını onunkine uydururken ne kadar eğlendiğini gizlemeye bile çalışmadı.

"Zavallı Vanessa, iki aşığı arasında kalan zavallı..."

"Biz aşık filan değiliz!" diye atıldı Vanessa.

"Peki, bizim ilişkimizi sen nasıl adlandırıyorsun?"

"Ben bizden bahsetmiyorum!" Vanessa sözlerini düzeltmeye çalıştı. Ne yazık ki, Benedict bunun ne anlama geldiğini hemen kavrayacak kadar zeki bir adamdı.

"Tanrım! Şu seysis hala sana sahip olamadı mı?"

"O seysis değil!"

"Sahip olduğu damızlıklardan hiçbir şey öğrenemediğine göre, belli oluyor bu." Benedict sırttı. "Peki, bu konuda isteksiz davranan kim? Sen misin, o mu?"

"Richard ile benim iki yıldır mükemmel bir ilişkimiz var," dedi Vanessa sert bir sesle. "Seks temelinde kurulmadığı için bu ilişkinin önemsiz olduğunu kimse söyleye..."

"Hmmm, oldukça heyecansız bir ilişki olduğu anlaşılıyor," diye mırıldandı Benedict. Vanessa bir çılgık atmamak için kendini zor tuttu. Benedict'in elinin sırtından yavaşça aşağı kaydığını, neredeyse kalçalarını okşadığını fark etmemiş gibi davranmayı tercih etti.

"İkimiz de akli başında, ihtiyatlı insanlarız," dedi soluklarının sıklaştığını belli etmemeye çalışarak. Sonunda, bütün tedbiri elden bırakmaya, her şeyi göze almaya karar verdi. "Hatta, pek uzak olmayan bir gelecekte evlenmeyi planlıyoruz!"

Birkaç dakika sessizce dans ettiler. Vanessa onun dikkatle kendisini incelediğini hissediyordu.

"Sana evlenme mi teklif etti?"

Benedict'in sesinde ürkütücü bir şey vardı.

Vanessa dudağını ısırdı. "Hayır" diye karşılık verdi. "Hayır, henüz bana evlenme teklif etmedi, ama..." "Ama benimle yattığın halde Richard ile yatmadığın için öylesine suçluluk duymaya başladın ki, bu mükemmel ilişkide bir değişikliğe karar verdin. Wells evlenme teklif ettiğinde vereceğin cevabı belirlemek için cinsel açıdan birbirinize yeterince uygun olup olmadığınızı öğrenmek istedin. " Benedict'in beyni saat gibi çalışıyordu. "Bu gece bu kadar seksi bir elbise giymenin nedeni bu muydu? Nihayet onunla yatmaya hazır olduğun sinyalin mi veriyordun? Peki, bu senaryoda benim rolüm ne oluyor? Seni heyecanlandırıp kıvama getirme rolünü mü uygun gördün bana?"

"Bu... bunu nasıl söyleyebilirsin?" diye kekeledi Vanessa.

"Çok kolay, sevgili Flynn. Seni boşu boşuna enerji harcamaktan kurtaran biri olarak gör beni. Richard ile aranızda şimdiye kadar kendiliğinden bir kıvılcım çıkmadıysa, bundan sonra ne kadar uğraşırsan uğraş o ateşi yakmayı başaramazsın."

"Sen seksten bahsediyorsun, aşktan değil..."

"Ona aşık mısın?"

Vanessa bu beklenmedik soruyu cevaplamayı reddederek gözlerini boşluğa dikti.

"Vanessa, yüzüne bak." Benedict onun elini bırakarak çenesinden tuttu ve yüzüne bakmaya zorladı. "Onu seviyor musun?" diye tekrarladı. Bakışlarındaki ifade o kadar ciddiydi, Vanessa bir an ne diyeceğini bilemedi.

"Ben... evet."

Bir anlık tereddüdünün gerçeği ortaya çıkaracağından korkarak telaşa atıldı. "Ama sen şimdi kalkıp eğer onu sevseydim, ne kadar sarhoş olursam olayım, seninle sevişmeyi asla kabullenmemem gerektiğini söyleyeceksin, değil mi?"

Benedict yavaşça onun yanağını okşadı. "Hayır, bunu söylemeyecektim aslında. Doğrusunu istersen, Wells ile ilgili duygularının derinliği konusunda sana benim bir şey söylemem gerektiğini sanmıyorum. Benimle aranda ne geçmiş olursa olsun, seni asıl rahatsız eden, ona hissettiklerinden bir türlü emin olamaman. Bundan asıl senin kuşku duyman..."

"Ah, anlıyorum! Beni çok iyi tanıdığını zannediyorsun, değil mi?" dedi Vanessa alayla. Ama sesinin titremesini engelleyemedi.

"Senin çılgınca sevmeye ihtiyacın olduğunu, Wells'inde senin bu ihtiyacına cevap verebilecek bir adam olmadığını biliyorum. Senin için biraz fazla uysal, biraz fazla ehli bir adam o. Seni hayal kırıklığına uğratacaktır, Vanessa, üstelik, sadece yatakta da değil."

"Lanet olsun! Sen kim olduğunu sanıyorsun? Bütün bunları dinlemek, sana tahammül etmek zorunda değilim!" diye fısıldadı Vanessa hırsla. Sinirlenmesinin esas nedeni, kafasındaki en gizli düşüncelerin bile Benedict tarafından kolaylıkla keşfedilebilmesiydi.

"Benden ayrılmayı mı düşünüyorsun, Flynn?" dedi Benedict, müzik sona erdiğinde. "Pek tavsiye etmem."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü böyle bir şey yaparsan, sevgili Richard'ının kollarını açarak seni karşılamaması için bende gerekeni yaparım. Budala yerine konmayı onun da pek anlayışla karşılayacağını sanmıyorum."

Vanessa sapsarı kesildi. "Yani, her şeyi ona anlatacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece ona değil. Whitefield'deki esrarengiz hayaletin gerçek kimliğini öğrenen bulvar gazetelerinin manşetlerini şimdiden görür gibiyim. Bir anda medyanın sevgilisi olursun. Artık Wells'in yanına dönelim mi? Bir ara buraya geldiğini ve bizi aradığını görür gibi oldum. Yanlış bir izlenim edinmesini istemeyiz, değil mi?" Masaya döndüklerinde Richard endişeyle Vanessa'ya baktı. "Van, neyin var? Yüzün kağıt gibi bembeyaz. Hasta mısın?"

Hasta mısın?"

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Eve gitmek istiyorum, Richard."

"Elbette, hemen hesabı isteyeyim." Richard yerinden kalkarken Benedict söze karıştı.

"Acele etmene gerek yok, Wells. Onu ben eve götürürüm. Sen de boşuna o kadar yol gitmemiş olursun.

Hadi, Richard'a iyi geceler dile, Vanessa."

Vanessa, onu kolundan tutarak masadan uzaklaştıran adamın yüzündeki zafer ifadesini görebiliyordu.

Richard'ın geceyi romantik bir şekilde noktalama beklentisini boşa çıkarmaktan zevk alır gibiydi.

"İyi geceler, Richard," diyebilirdi sadece. Ancak dışarı çıkıp Benedict'in arabasının yanına geldiklerinde itiraz etmeyi akıl edebildi. "Benim ceketim vardı..."

"Başka zaman alırız. Nasıl olsa, saklarlar. Üşüdüysen, bunu al." Benedict kendi ceketini çıkartıp onun omuzlarına yerleştirdi. Sonra, arabanın kapısını açıp binmesine yardım etti. Kendi de direksiyona geçtiğinde "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Vanessa gözlerini camdan dışarı çevirerek ona bakmadan cevap verdi.

Benedict dişlerinin arasından bir küfür savurdu. "Öyle durma! Ona bu kadar önem veriyorsan, seni tekrar içeri götüreyim!"

Vanessa boş gözlerle ona döndü. "Kimden bahsediyorsun?"

nermin

09.01.2007 13:27

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Benedict bir an durakladıktan sonra soğuk bir kahkaha attı. "Senin için önemli biri olmadığını biliyordum zaten.... Peki, madem onu düşünmüyorsun, öyleyse ne düşünüyorsun, Vanessa? O dikbaşlılığın, ters cevapların, kavkacılığın ne oldu birden? Neyi gizlemeye çalışıyorsun? Daha doğrusu, sen kendin neden saklanmaya çalışıyorsun?"

"Neden bahsettiğini anlamı..."

"Yapma! Bana yalan söyleme!" Benedict sert bir sesle onun sözünü kesti. "Yeterince söyledin zaten. Biliyor musun, o sert, katı, ideal kahya imajının altında nasıl bir kişiliğin gizlendiğini hep merak etmiştim. Evet efendim. Tamam efendim. Valizleriniz hazır, efendim... Sakın işinden memnun olduğun hikayesini anlatmaya başlama bana. Evet, işini sevdiğini biliyorum, ama bunun sana yetmediğini de biliyorum. Hayattan daha fazlasını istiyorsun, ama nedense onu elde etmek için çaba göstermekten korkuyorsun..."

"Herkesin senin kadar hırslı olduğunu sanıyorsan..."

"Öyleydin," diye onun sözünü kesti Benedict. "Ama ne kadar hızlı bir değişim içinde olduğumu sen de göreceksin. En azından, ben geçmişe değil, geleceğe bakmayı tercih ediyorum. Tarihle bu kadar ilgilenmenin nedeni de bu zaten, değil mi, Vanessa? Çünkü geçmiş güvenilir, emindir. İnsanın karşısına sürprizler çıkarmaz. Geçmiş sana zarar veremez. Ama içinde bulunduğun anda yaşadıklarının ne getireceği bilinmez." Vanessa acı acı gülümsedi. Geçmişin insana nasıl zarar verebileceğini bilmiyordu bu adam. Ama kendisi bunun canlı bir kanıtıydı.

Elini boğazına götürdü. Geçmişindeki o skandalın ardından, bir de burada çıkacak bir dedikoduya dayanamazdı. Bu kadarını kaldıramazdı artık.

Benedict'in sesi birden yumuşadı. "O aptalca tehditle seni korkuttuysam özür dilerim. O sözleri öfkeyle söylediğimi biliyorsun, değil mi? Sırrına asla ihanet etmem. Skandallardan senin kadar ben de nefret ederim. Bana herşeyi anlatabilirsin, Vanessa... her şeyi. Hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Benedict o kadar inandırıcı, o kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki, Vanessa neredeyse gevşedi, neredeyse ona güvenileceğini hissetti, ama bir an başını çevirip gözlerine baktığında gördüğü o müthiş merak fikrini değiştirmesine yetti. Bu tehlikeyi göze alamazdı.

"Midem bulanıyor," dedi gergin bir sesle.

"Vanessa..."

"Beni hemen eve götürmezsen arabana kusmak zorunda kalabilirim."

Benedict motoru çalıştırıp gaza bastı. "Bu konunun burada kapandığını zannetme, Flynn."

"Artık bir karar versen iyi olacak," diye mırıldandı Vanessa.

"Ne demek istiyorsun?" Vanessa yan gözle ona baktı. Kulakları da en az zekası kadar keskindi bu adamın. "Bir şey isteyeceğin zaman Vanessa, tehdit edeceğin, yerimi hatırlatmak istediğin zaman Flynn diyorsun bana."

"Yerine henüz karar vermiş, bunu anlayabilmiş değilim. Şimdi, iyi bir kız ol ve ben biraz düşünürken sus, olur mu? Oldukça uzun bir geceydi.

Onun bu gece nereye gittiğini hatırlayan Vanessa intikam alabileceğini düşündü. "Ödülü kim kazandı?" Benedict'in dudaklarında alaycı bir tebessüm belirdi. "Kazanamadığımı duymak seni çok memun edecek, değil mi?"

"Tabii ki hayır!"

"Günün birinde bana yalan söylememeyi öğreteceğim sana. Gururumun kırılması fikrinin çok hoşuna gittiğini

biliyorum. Her neyse, ödöl için ben kendim aday olmamıştım zaten. Dane beni aday göstermişti... Ve kazandım."

"Ama dedin ki..."

"Ben bir şey söylemedim. Senin arkadaşın o tahminde bulundu. Biraz kalın kafalı olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Onu suçlayamazsın! Sen de lokantaya geldiğinde ödöl kazanmış bir adam gibi görünmüyordun."

"Kahyamın o masanın altında gizlendiğini görünceye ve bunun nedenini anlayıncaya kadar keyfim yerindeydi."

Vanessa ürpererek omuzlarındaki cekete biraz daha sıkı sarındı. "Madem kazandın, neden oradan erken ayrıldın?"

"Ne yapacaktım? Herkesin etrafıma toplanıp sahtekarca iltifat etmesini mi bekleyecektim. Bunun benim için önemli olduğunu mu sanıyorsun? İlk kazandığım ödöl değil bu, sonuncusu da olmayacak."

"Ama yaptığın planlar? Geceyi oradaki dairede geçireceğini söylemiştin?"

"Fikrimi değiştirdim. Belki de, zaferimi hiç riyakarlık etmeden benimle içtenlikle kutlayacak, fikirlerine gerçekten değer verdiğim biriyle olmak istedim!"

Arabada bir sesizlik oldu. Vanessa bu sözleri yanlış anlayıp anlamadığını düşündü. Yoo, kendisinden söz ediyor olamazdı, öyle değil mi? Tam bu sırada, Benedict'in göğüs geçirdiğini hissetti.

"Bunun seni etkilemeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Sen benim kaybetmiş olmamı, her zaman kaybetmemi tercih edersin. Hayal kırıklığı içindeki bir erkekten fazla korkman gerekmez. Ona sadece acırsın, onu teselli etmeye çalışırsın."

"Saçmalama..."

"Neden? Kendimi senin gözünde tam bir budala durumuna daha önce de bir kere düşürdüm zaten, öyle değil mi?"

"Ama bu çok gülünç..."

"Haklısın, saçmalıktan başka bir şey değil." Benedict arabayı birden durdurup emniyet kemerini çıkardı ve ona doğru döndü.

Vanessa yüreğini dolduran sevinç duygusunu bastırmaya çalıştı. Kolunu onun oturduğu koltuğun arkasına atan bu adam sırf onun için dönmüştü Auckland'dan. Kazandığı ödülle onu etkilemek istemişti... Yıllardır ödöl üzerine ödöl kazanan ve buna alışık olan Benedict Savage, son aldığı ödülü ona getirmek, başarısını onunla paylaşmak istemişti. Dudaklarını ıslatarak gergin bir sesle sordu. "Neden burada durduk?"

Benedict önce cevap vermedi. Ama gerginliği bir anda geçmiş gibiydi. "Karanlık ve ıssız bir sokakta seni baştan çıkarmaya karar verdim, Vanessa, yoksa, neden burada durayım?"

Vanessa'nın vücudu birden ateş gibi yanmaya başladı. "Ben... şey..." Pencereden baktığında Whitefield'e geldiklerini, arabanın tam kapının önünde durduğunu fark etti. Eve geldiklerini anlamamıştı bile! "Ah!"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Kıpkırmızı kesilen Vanessa kapıyı açmaya çalıştı, ama bir türlü beceremedi.

"Kapı kilitli," dedi Benedict.

"Farkındayım." Vanessa titrek parmaklarla kilidi açmaya çalıştı, ama heyecandan elleri terliyor, bir türlü beceremiyordu.

"Vanessa..."

Vanessa hızla döndüğünde, Benedict'in kilidi açmak için onun üzerinden kapıya eğildiğini gördü.

"Ne var?" Sesinin gereğinden fazla sert çıktığını fark edince bunu telafi edebilmek için koltuğundan arkasına yaslanıp onun kilidi açmasını bekledi.

"Ödülün ne için verildiğini sormayacak mısın?"

"Ah, elbette... Neden verildi?" Vanessa utançtan yerin dibine geçti. Kendi korkuları ve endişeleri yüzünden Benedict'in her davranışını yanlış anlıyor, gereksiz kabalık ediyordu.

"Gerçekten merak ediyor musun?"

İşte kırılan erkeklik gururunun tipik örneği! Benedict onu affetmek için kendisine yalvarmaya teşvik ediyordu. "Elbette."

"Benim çalışmalarımı beğenmediğini sanıyordum."

"Kim söyledi bunu?"

"Dane. Geçen sene buraya geldiğinde Serjeant Binası'nın bütün modern kentleri birbirinin benzeri haline getiren taş yığınlarının kopyası olduğunu söylemişsin."

"O bana sadece bir fotoğraf gösterdi ve fikrimi sordu, " diye cevap verdi Vanessa zayıf bir sesle. Patronunun arkadaşlarına ve misafirlerine gösterdiği her zamanki mesafeli tavrı bir defalığına unutup Dane Judson'a gerçek fikrini söylediğinde adamın yüzünde beliren o gülümsemeyi çok iyi hatırlıyordu.

" O binanın senin projen olduğunu bile bilmiyordum.

Benedict hiç de gücenmiş gibi görünmüyordu. " Babamın şirketinde çalışırken hazırladığım projelerden biriydi o. Babam, mutlaka müşterinin isteğinin dikkate alınmasını, mimarın isteklerinin hiçbir önemi olmadığını savunur her zaman. O binanın sahibi de öyle bir adamdı işte. Çizdiğim projeye bayıldı.

"Daha sonraki bazı projelerini daha çok beğendim," diye mırıldandı Vanessa teselli etmek istercesine.

"Teşekkürler. Kazandığım ödül Piha'da yaptığım bir ev için verildi. Görmek ister misin?"

"Piha'yamı gidelim diyorsun?" Vanessa şaşırdı.

Benedict'in bembeyaz dişleri karanlıkta parladı.

"Ben biraz daha kestirme bir yol biliyorum. Planlar burada, stüdyomda."

"Ah, evet. Tabii, görmek isterim," diye mırıldandı Vanessa. " Uygun bir zamanda görmek isterim, tabii..." dedi.

Benedict'in bakışlarında sanki idare edildiğini fark etmiş gibi bir pırıltı belirdi. "Ben arabayı garaja sokaeken sen de kapıyı açar mısın? Eve şunu da götür lütfen."

"Ah, kazandığın ödül mü bu? Çok güzel."

Benedict hafifçe gülümsedi. "Evet, çok güzel. Dışarısoğuk. Hadi, koş eve. Anahtarların yanında mı?"

"Ben çocuk değilim!" Vanessa kapıyı açıp telaşla inmek isteyince birden acıyla yüzünü buruşturdu.

"Bir dakika izin ver." Benedict gülümseyerek onun emniyet kemerini çözdü.

Vanessa eve doğru koşarken onun arkasından güldüğünü duydu. İçeri girip antrenin ışığını yaktığında, bulüş çağında bir genç kız kadar sinirli ve gergin davrandığı için kendisine kızdı. Aslında, gergin olmasında şaşılacak bir yan yoktu. Lokantada söylediklerinden sonra Benedict Savage'nin yanında kendisini nasıl rahat hissedebildi ki?

Ödülü holdeki masaya yavaşça bıraktı. Gerçekten hamile kalmış olabilir miydi.

Tam bu sırada Benedict kapıda göründü. İçeri girip kapıyı arkasından kilitledikten sonra gözlerini Vanessa'ya dikti.

Vanessa dizlerinin titrediğini hissetti. "Size kahve yapmamı ister misiniz diye bekliyordum..." Benedict'in ağır adımlarla yaklaştığını görünce farkında olmadan geri çekildi. Sırtı duvara yaslanınca daha fazla kaçabileceği bir yer kalmadı.

Benedict hiç gülümsemeden onun yanına geldi. Elini uzatıp sırtındaki ceketi aldı ve merdivenlerin kenarına, yere fırlattı. Elini duvara, Vanessa'nın çıplak omzunun hemen yanına yasladı.

"Kim kime yerini hatırlatıyor şimdi?" dedi müstehzi bir ifadeyle. "Bu geceden sonra bana artık efendim diye hitap edemeyeceksin, Vanessa. Buna alışman lazım."

"Neye alışmam lazım?" Vanessa bütün cesaretini toplayıp onun gözlerinin içine baktı.

nermin

11.01.2007 13:21

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

"Aramızdaki yeni ilişkiye. Bu oteli benim adıma işleteceksen, bunu tam yetkiyle, daha otoriter bir tavırla yapman gerekecek. Hayatının sonuna kadar kahya olarak mı kalmaya, yoksa, mesleğinde yükselmek mi istediğine karar vermen gerekecek."

"Ben mi? Oteli işletmek mi?" Vanessa sırtını duvara yapıştırdı.

Benedict garajdan eve gelirken kravatını gevşetmiş, gömleğinin en üst düğmesini açmıştı. Gömleği o kadar inceydi ki, ipek kumaşın altından bedeninin hatları belli oluyordu. Sakalları hafifçe uzamıştı. Yorgun olduğu belliydi. Ama çok seksi görünüyordu. Vanessa günün birinde onu çekici bulacağını asla tahmin etmezdi! Ama öyleydi işte!

"Burayı birisinin idare edebileceğini söylediğinde sen de aynı şeyi düşünmemiş miydin?" dedi Benedict.

Vanessa başını iki yana salladı. "Hayır, bunu hiçbir zaman düşünmedim!"

"Hiç hayalini de kurmadın mı?"

Vanessa bakışlarını kaçırdı. Hayallerini ona anlatmaya niyeti yoktu. "Nasıl hayal edebilirdim ki?" dedi boğuk

bir sesle. "Otel işletmeciliği üzerine hiçbir fikrim ve tecrübem yok..."

"Şu anda yaptığın iş de bundan farklı değil. Buraya gelen misafirlerimin ihtiyaçlarını karşılıyorsun, evde çalışanları idare ediyorsun, bütün alışverişi sen yapıyorsun. Hesapları tutup binanın bakımını sağlıyorsun. Bu iş için senden daha uygun biri olamaz.Kendini yetersiz hissettiğin noktalar olursa, yöneticilik yeteneklerini geliştirmek üzere katılabileceğin kurslar her zaman var..."

Bu teklif o kadar cazipti ki, Vanessa ardındaki niyeti öğrenmekten korkuyordu.

"Neden ben*"

"Çünkü senin burayı çekip çevirmene, seni hep yanımda görmeye alıştım."

"Anlıyorum." Vanessa incindi. Demek el altında bulunan faydalı köleden başka bir şey değildi onun için.

Benedict duvardaki elini çekip parmağını onun yanağında gezdirdi. "Bundan gurur duymalısın. Ben insanları hayatıma kolay kolay kabul etmem."

Parmağı Vanessa'nın yanağından boynuna kaydı. Siyah elbisenin büstiyerindeki küçük düğmelerin üzerinde yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Vanessa onun parmağının dokunduğu yerlerde teninin ateş gibi yandığını hissediyordu. "Ben sana güveniyorum, gördün mü?" diye mırıldandı Benedict boşuk bir sesle. "Sen de bana güvenecek misin? Bir erkek olarak güvenemesen bile, en azından bir işadami olarak güvenebilirsin. Sana karşı son derece dürüst davranacağım. Seni tekrar yatağımda görmeyi her şeyden çok istiyorum, Vanessa, ama her iki teklifi de birbirinden bağımsız değerlendir. Biriyle ilgili vereceğin ötekini etkilemeyecek. Sevgili olsak da olmasak da, bu oteli en iyi idare edecek kişinin sen olduğunu düşünüyorum. Sadece otelle ilgili teklifimi kabul edersen, sana hiçbir şekilde duygusal baskı yapmayacağım, Dane'ye sor... Kaybetmekten hoşlanmayan bir adam olabilirim, ama yenilgiyi kabul etmeyi de bilirim."

Vanessa konuşmak için ağzını açtı, ama dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadı. Elbisenin içine sütyen giymemişti ve Benedict'in kumaşın üstünde kayan parmaklarının bunu hissettiğinden emindi. Meme uçlarından birkaç santim ilerdeki parmakların dokunuşunun verdiği zevkle başının döndüğünü hissediyordu. "Çok seksi bir elbise bu," diye fısıldadı Benedict. Dizini hafifçe bükte. Böylece bacağı Vanessa'nın bacağına yaslandı.

"Kendim diktim," diye fısıldadı Vanessa. Dizleri titriyor, bacaklarının vücudunun ağırlığını taşıyamayacağından korkuyordu.

"Becerikli kız! Ellerin de, tıpkı dilin gibi hızlı ve becerikli."

Vanessa kıpkırmızı kesilince Benedict güldü. "Ben senin yeteneklerine iltifat ediyordum, Nessa. Sen ne zannettin?"

"Ne zannetmemi istiyorsan, onu!" dedi Vanessa. Hem ateş gibi yanıyor hem de korkuyla titriyordu.

Benedict onu da kendisi gibi sanıyor, cinsel çağrışımlarla yüklü bu söz düellosunu rahatlıkla sürdürebileceğini zannediyor olabilirdi, ama Vanessa bundan hiç emin değildi. Seks konusundaki tecrübesizliğinin faturasını daha önce bir kere ödemiş ve çok acı çekmişti. Kendisinde isteyerek katıldığı baştan çıkarma oyunu, Julian St. Clair onun tecrübesizliğinden sıkılıp sabırsızlanınca neredeyse bir tecavüz olayına dönüşmüştü.

Vanessa'dan istediğini elde ettikten sonra onu kan ve acı içinde tek başına bırakıp çekip gitmiş, giderken, bakirelerle yatmanın pek de gıpta edilecek bir şey olmadığını suratına haykırmıştı. Üstelik, ilk başta Vanessa'nın peşine düşmesindeki esas neden onu tecrübesizliği olduğu halde. Vanessa'yı kendine aşık etmek için her türlü numarayı çevirmiş, istediğini elde edince de, buna değmediğini söyleyip onu terk etmişti.

"Aramızda ne geçtiğini bilmediğim için bana bu konuda imalarda bulunman doğru değil," diye mırıldandı. "En azından,haksızlık bu."

Benedict'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. " Bu seni üzüyor mu?"

"Elbette, üzüyor beni..."

Benedict derin bir nefes alıp elini onun elbisesinden çekti. Gözlüklerini çıkarıp pantolonunun arka cebine soktu. Sonra Vanessa'yı yavaşça kollarının arasına aldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarına eğilirken.

Vanessa istese bile itiraz edebilecek durumda değildi. O mavi gözlerdeki esrarengiz gölgeler aklını başından almıştı. Benedict Savage'nim onu patronu olduğunu, böyle bir şeye izin vermemesi için yüzlerce neden bulunduğunu, her şeyi bir anda unuttu.

Benedict'in onu hırsla, tutkuyla, şehvetle öpmesini bekliyordu. Ama genç adamın dudakları ve dili sanki onun ağzının sırlarını keşfetmek ister gibi sevgiyle, neredeyse şefkatle hareket ediyordu. Bir ara nefes almak için geri çekildi.Sonra tekrar eğildi. Bu seferki çok daha tutkulu bir öpüşmeydi.

Vanessa'nın başı dönüyordu. İnsanın sadece öpüşmekten bu kadar zevk alabileceğini asla tahmin etmemişti.

Öpüşmenin bu kadar çok değişik yöntemi olabileceğini de bilmiyordu. Benedict'in dudakları yavaşça boynuna kaydığında "Neden özür diliyorsun?" diye fısıldadı nefes nefese.

Benedict kolunu onun beline dolayıp kendisine doğru çekti. Bir yandan boynuna, yanaklarına, yüzüne öpücükler kondurmaya devam ederken bir yandan da onu bir an bile bırakmadan merdivenlere sürükledi. "Benimle gel..."

Ama Vanessa bu sorunun cevabını zaten biliyordu. Benedict onu cennete götürmek üzere odasına çıkarıyordu.

Benedict merdivenlerden çıkarlarken Vanessa'yı bir an bile kollarının arasından uzaklaştırmadı. Her basmakta bir kere öptü. Üst kattaki karanlık koridorda yürürlerken ona sımsıkı sarıldı. Sanki bir an bırakırsa büyüünün bozulacağından korkar gibiydi. Ama sonunda Vanessa'yı yatak odasına götürmedi. Yavaşça geri çekilip ışığı yaktığında, gözlerini kırıştıran Vanessa onun stüdyosunda olduklarını gördü.

Elini uzatıp ona tutunmak istedi, ama Benedict çizim masasının yanına gitmiş, oradaki planları masanın üstüne serpmeye başlamıştı bile. Vanessa, onun ellerinde, tıpkı kendisinininkiler gibi titrediğini fark edince biraz rahatladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunu görmeni istiyorum. Ödül kazandığım projenin perspektif çizimleri bunlar. Evin bitmiş halinin fotoğrafları da var"

Vanessa'nın gözleri hayretle büyüdü. Çizimlerini mi göstermek istiyordu. Şimdi mi? "Ben..."

"Lütfen." Benedict yalvaran gözlerle ona baktı. "Benim için çok önemli," diye fısıldadı elini uzatarak. Vanessa elini tutunca onu yanına çekti, öteki kolunu beline dolayıp elini kalçasının üstüne koydu. Sonra gözlerini masadaki çizimlere çevirdi.

Benedict heyecanla anlatmaya devam ederken Vanessa ilk başta onu pek dinlemedi. Kalçasını yavaş yavaş okşayan elin temasından başka bir şey düşüncecek halde değildi.

"Gerçekten harika olmuş! Bunu sen mi çizdin?"

"Bu soruyu ve yüzündeki hayreti hakaret olarak da kabul edebilirim... Ama evet ben çizdim. Vanessa, seni buraya bu evin bütün detaylarını öğrenesin diye getirmedim. Sadece bunu görmeni, benimle ilgili fikir edinmeni istedim. Sandığın kadar katı, duygusuz, renksiz bir adam olmadığımı görmeni istedim. Zaman zaman kalpsiz bir alçak olabilirim, ama..."

"Senin öyle biri olduğunu hiçbir zaman düşünmedim!" diye itiraz etti Vanessa.

"Şimdiye kadar."

"Ne demek istiyorsun?" Vanessa'nın kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Bu sorunun cevabını öğrenmek istediğinden emin değildi.

Benedict onu kendisine doğru çevirip ellerini omuzlarına koydu. Bakışları çok ciddiye.

"Söylemek istediğim şu: Bana yalan söylemediysen, yani Wells ile veya başka biriyle yatmıyorsan, hamile kalman diye bir ihtimal söz konusu değil."

Vanessa bir an için hiçbir şey anlamadı. Sonra onun çok ciddi bir itirafta bulunduğunu, onun için bu kadar gergin ve üzgün görüldüğünü düşündü.

"Ah, Benedict çok üzüldüm..." Yani sırf bu yüzden onu reddedeceğini, onu gerçek bir erkek olarak göremeyeceğini mi sanıyordu bu adam* Vanessa parmağını sevgiyle onun dudakları üstünde gezdirdi. Ama Benedict sanki bu parmaklar zehirliymiş gibi başını hızla geri çekti.

"Sen mi üzgünsün?"

"Emin misin?" dedi Vanessa. "Yani, demek istediğim, tıp kısırlık tedavisinde bayağı mesafe aldı artık..."

Benedict ellerini onun omuzlarından çekti. Gözleri öfkeyle parladı. "Sen neden bahsediyorsun? Ben kısır filan değilim!"

Öyle kızmış, kendinden öyle emin görünüyordu ki, Vanessa'nın kalbi korkuyla sıkıştı. "Yani, Çocukların mı var?" diye kekeledi. Böyle bir ihtimal aklına hiç gelmemişti. Tanrım, ne kadar saftı.

"Hayır, çocuğum filan yok!" diye bağırdı Benedict. O kadar kızmıştı ki, Vanessa korkuyla bir adım geri çekildi.

"Öyleyse... kısır olmadığını nereden biliyorsun?" Hiçbir şey anlamıyor, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Çünkü..." Benedict birden susup ağzının içinden bir küfür savurdu. "Kısır olup olmadığımı bilmiyorum, tamam mı? Ama olduğumu düşünmem için bir sebep yok!" Elini sabırsız bir hareketle saçlarının arasından geçirdi. "Lütfen meseleyi içinden çıkılmaz bir hale getirmekten vazgeçer misin? Şurada bir itirafta bulunmaya çalışıyorum."

"Ben mi meseleyi içinden çıkılmaz bir hale getiriyorum?" Vanessa kendini tutamayıp gülümsedi. Benedict2in

iyice sinirlendiğini fark etti.

Benedict derin bir nefes alıp tane tane konuştu. "Sana anlatmaya çalıştığım şey şu, Vanessa: O gece seni hamile bırakmış olmam mümkün değil."

"Ah..." Vanessa son derece kısıtlı tecrübesiyle durumu anlamaya çalıştı. "Yani... geri çekilme yöntemi uyguladığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, geri çekilmedim! Çünkü bir yerden çekilmem gerekmedi!"

"Yani... nasıl?"

"Biz o gece yatakta hiçbir şey yapmadık!" diye patladı sonunda Benedict. "Daha doğrusu, tek bir şey yaptık. O da uyumak..."

"Uyuduk mu?"

Benedict omuz silkti.

"Uyuduk mu?" Vanessa durumu yavaş yavaş anlamaya başlıyordu.

Benedict başını salladı. Az sonra kopacak kıyameti beklediği belliydi. Fazla beklemesi de gerekmedi.

"Yani, sen..." Vanessa öfkeyle onun karşısına dikildi. "Yani, ben o gece seni baştan çıkaracak hiçbir şey yapmadım mı?"

"Ne yazık ki, hayır."

"Ya sen*"

"Ben de yapmadım."

"Yani, bütün gece uyumaktan başka bir şey yapmadığımı mı söylüyorsun? Buna inanmamı mı bekliyorsun?" diye haykırdı Vanessa. "Sen beni aptal mı sandın*"

"Hayır. Sadece fazla saf ve tecrübesiz olduğumu sanıyorum. Vanessa, o gece seninle sevişseydim, inan bana, ertesi sabah hiçbir kuşkun olmazdı. Terbiyem izin vermediği için şimdi tek tek sayamayacağım bazı noktaların sızladığını..."

"Senin mi terbiyen izin vermiyor!" diye bağırdı Vanessa. "Bu nasıl bir terbiye ki, haftalardır benim çok farklı bir şeye inanmama hiç karşı çıkmıyor? Seni... alçak!"

"Kısasa kısas, Vanessa!" dedi Benedict. Ama Vanessa'nın hiçbir şey dinleyecek hali yoktu. Hırstan deliye dönmüştü. Ne yaptığının farkına bile varmadan elini kaldırıp son hızla Benedict'e vurdu.

"Bu bir," dei Benedict, büyük bir soğukkanlılıkla. Vanessa ikinci tokadı patlattığında "Bu iki," dedi. Sonra gözlerini ona dikti.

nermin

13.01.2007 13:21

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Vanessa ne kadar kızgın olursa olsun, üçüncü tokadı atmayacak kadar sağduyu sahibiydi. Ama onun bu kadar soğukkanlı davranmasına da tahammül edemiyordu.

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye bağırdı. " Beni korkutmak mı istiyorsun?"

Benedict kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle bir şey yapmama lumum yok. Sen kendi kendini korkutmakta üstün bir başarı sağlıyorsun zaten. Kontrolünü kaybettiğinde nasıl olacağını hep merak etmişim. Şimdi öğrendim artık. Bence daha sık öfkelenmelisin."

"Sen de kendinden utanmalısın!" Vanessa hırsla yumruklarını sıktı. Birkaç dakika önce ona duyduğu arzu şimdi müthiş bir hiddete dönüşmüştü.

"Dürüst davrandığım için beni tebrik edeceğini sanıyordum," diye itiraz etti Benedict. "Seni seyrettiğimi ve arzuladığımı da itiraf edeyim. Ne yazık ki, o gece bedenim isteksizdi.

Bu adam ne söylemeye çalışıyordu? Bir tepsikle önüne sunulduğunda bile hiçbir erkeğin onu istemeyeceğini mi ima ediyordu? Yoo, böyle bir hakarete izin vermeyecekti.

"Uyandığımda hiç de isteksiz görünmüyordun!" diye bağırdı. " Organlarından birinin nasıl sertleştiğini fark etmediğimi sanma!"

Benedict sırtıttı. "Sabahları performansımın çok daha iyi olduğunu itiraf etmek zorundayım. Ayrıca, o sırada, herhalde rüya görüyor, uyandığımda yaşayacağım dakikaların hayaliyle gülümsüyordum. Doğum günü hediyle sabahleyin çılgınlar gibi sevişmeye kararlıydım. Ne yazık ki, uyanınca yatağı boş buldum..."

"İğrenç bir adamsın!" Vanessa karmaşık duygular içinde bocalıyordu.

"Ben bir erkeğim."

"Sen bir sapıksın!"

"Seni buraya getirip bunun henüz ilk olduğunu söylemeden sevişseydim sapık olurdum. Bakire olduğun ortaya çıktığında ikimiz de..."

"Ben daha öncede seviştim!" diye bağırdı Vanessa.

"Güzel. Öyleyse canını yakabileceğim endişesiyle hareket etmem gerekmeyecek..."

Julian ile yaşadığı tecrübe sırasında ne kadar acı çektiğini hatırlayan Vanessa ürperdi.

"Herhalde benimle sevişmene izin verebileceğimi düşünmüyorsun..." Benedict'in yavaşça yaklaştığını gören Vanessa cümlesini tamamlayamadı.

İzinle filan bir ilgisi yok bunun Vanessa," dedi Benedict ipek gibi yumuşacık bir sesle. "Sen de bir yetişkinsin ve bunu en az benim kadar istiyorsun..."

"Hayır!"

"Bunu ispatlamamı ister misin? Ben en azından sana karşı dürüst davranıyorum. Sende aynı şeyi yapamaz mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu kadar kızman suçluluk duygunu gizlemenin bir yöntemi değil mi? O gece aramızda neler geçtiğini, nasıl seviştiğimizi merak etmedin mi bugüne kadar? Sabahleyin uyanıp beni yanında gördüğünde biraz olsun heyecanlanmadın, tahrik olmadın mı?"

"Şok geçirdim..."

"Bundan eminim. Ama o yatakta yarı çıplak yatıyordun ve yanında sevişmeye hazır olduğu her halinden belli, çırlıçıplak bir adam vardı. O zaman biraz heyecanlandın, öyle değil mi, Vanessa? Sana tecavüz etmiş olabileceğim aklına bile gelmedi, çünkü bilinçaltında da olsa, bana güveniyordun. O yüzden bağırmadın. Onun yerine beni seyrettin. Bedenimi seyrettin. Bana dokundun mu, Vanessa? Bana dokunmak istedin mi? Dokunsaydın bundan hoşlanırdım. Senin okşamalarıyla uyanmak isterdim. Bunu herşeyden çok isterdim..."

Vanessa ona bakamadı. Arkasını dönüp uzaklaşmak istedi. "Ben..."

"Çünkü ben sana dokundum, Vanessa," diye devam etti Benedict. "Yatağa girince uykuya dalmadan önce seni biraz sevip okşadım. Özellikle de, o muhteşem sırtını ve yuvarlak kalçalarını..." Benedict onu kollarının arasına alıp kendisine doğru çekti. " O kadar çekiciydin ki... Yüzükoyun yattığın için göğüslerini okşayamadım. Onları da tek tek ağzıma alıp tadına bakmak isterdim..."

"Kes artık!" diye bağırdı Vanessa. Ama sesinin ne kadar zayıf çıktığını duyunca kendisi de şaşırdı.

"Neden? Seni tahrik mi ediyorum, Vanessa?" Benedict bir eliyle onun çenesini tutup yüzüne bakmaya zorladı. Vanessa'nın kıpkırmızı olduğunu, heyecandan dudaklarının titrediğini görünce yüzünde memnun bir ifade belirdi. Sevgi dolu bir hareketle onun saçlarını okşadı.

"Merak etme. Seni istemediğin hiçbir şeye zorlamayacağım. En azından bu gece. Ama ne kendi duygularını ne de benimkileri inkar etmene de izin vermeyeceğim. Seni uyarıyorum. Seninle ilgili bütün fantazilerimi gerçekleştirmeye kararlıyım!"

Vanessa ellerini ceketini n ceplerine sokup başını arkaya attı ve yüzünü rüzgara verdi. Coromandel sahilinde ağır ağır adımlarla yürürken yalnız kalmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bir kere daha anladı.

Benedict ile tartıştıkları o gecenin üstünden iki hafta geçmişti. Bu süre zarfında ondan hep uzak durmaya, mesafeli davranmaya çalışmıştı. Ama bunu başarmak hiç de kolay değildi. Kendisi ne kadar soğuk davranırsa, Benedict de o kadar yakın ve sıcak davranıyordu.

Vanessa önündeki taşa bir tekme savurarak yürümeye devam ederken birden dondu kaldı. İşte, bunu beklemiyordu! Gece gündüz kafasını meşgul eden, bütün sorunlarının kaynağı olan adam yoldan sahile inen kayaların arasından yürüyerek ona doğru yaklaşıyordu.

Vanessa onun yaklaşmasını bekledikten sonra gergin bir sesle "Burada ne işin var?" diye sordu.

Benedict omuz silkti. "Yürüyüşe çıktım."

"Sen asla yürüyüşe çıkmazsın!"

"Çünkü şimdiye kadar burada pek fazla kalmıyordum. Ama Whitefield'de yüzme havuzu olmadığı için yürüyüş de yağmazsam yakında epey şişmanlayacağımdan korkuyorum."

Vanessa onun sıırım gibi vücuduna baktı. "Bunun için endişelenmen yersiz."

"Teşekkür ederim."

"İltifat etmedim, sadece bir gerçeği belirttim."

"Yine de teşekkürler. Sende çok formda görünüyorsun." Benedict onun daracık blucinli uzun bacaklarına baktı.

"Beni takip mi ettin?" dedi Vanessa aksi ses tonuyla.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Karşılaşmamız oldukça garip bir tesadüf de!"

"Bu civardaki tek anayol buradan geçtiğine göre pek garip bir tesadüf sayılmaz. Yoldan geçerken arabayı gördüm ve ben de indim."

Benedict ne söylerse söylesin Vanessa'nın ona inanmaya niyeti yoktu. Whitefield'dan kalkıp buraya gelmesinin nedeni deniz manzarası seyretmek olamazdı. Öyleyse, geriye tek bir ihtimal kalıyordu.

"Bugün öğleden sonra çalışmasam da olabileceğini kendin söylemiştin.!"

"Ben öğleden sonra çalışmayabileceğimizi söylemiştim. Ama sen, ben arkamı döner dönmez kaçıp gizlenmeyi tercih ettin."

"Gizlendiğim filan yok! Sadece... biraz temiz hava almak ve yürümek istedim."

"Güzel. Birlikte yürürüz öyleyse. Tek başına yürüyüş sıkıcı olur, değil mi?"

"Hayır."

Vanessa'nın ters ve aksi cevapları Benedict'i eglendirir gibiydi. "Pekala. Öyleyse sen yürü, ben de iki adım arkandan gelirim."

"Off, saçmalama..."

"Saçmalayan ben değilim, Vanessa," dedi Benedict nazik bir tonda. "Bugün öğleden sonra biraz gevşeyip rahatlamamızı teklif ettiğimde ne kastettiğimi düşündün?"

Vanessa hızla başını çevirdi, ama Benedict yüzünün kızardığını görmüştü bile. "Bütün düşüncelerimi sana anlatmak zorunda mıyım? Kendime ait gizli hiçbir şeyim olmayacak mı benim!"

Merak etme, yanımda tarnavida filan getirmedim. İsteddiğini gizleyebilirsin. Bir şey anlatman için seni hiç zorladım mı, Vanessa?"

"Her zaman yapıyorsun bunu!" diye parladı Vanessa.

"Ama asla zor kullanarak değil."

Vanessa yan gözle ona baktı. Buna itiraz edemezdi.

"Yeterince temiz hava aldım," dedi. Yola çıkmak için kayaların arasından yamaca tırmanmaya başladı.

Benedict de onu izledi. Ama bastığı yere dikkat edeceği yerde gözlerini Vanessa'dan ayırmadığı için ayağının altından kayan bir taş yüzünden birden sendeledi.

Vanessa içgüdüsel bir hareketle dönüp onun koluna yapıştı.

"Teşekkür ederim, Nessa."

Benedict'in gülümsemesi Vanessa'nın aklını başından aldı. İyice karmaşık bir hal alan duygularını gizlemek için sert bir sesle konuştu. "O süet ayakkabılarla buraya gelirmir mi? Hem yürüyüşe çıkarken insan bir blucin giyer. Şimdi o keten keten pantolonu da temizliyiçiye göndermek zorunda kalacağım."

"Benim blucinim yok."

Vanessa hayretten irileşen gözlerle ona döndü. Bu kadar genç bir insanın bir blucininin olamayacağına inanamıyordu. "Peki, tatil günleri ne giyersin sen? Yani, biraz rahatlamak için?" Birden kiminle konuştuğunu hatırladı. "Tamam, tamam, haklısın. Sen tatil yapmazsın; rahatlamaya da ihtiyacın yoktur."

"Şimdiye kadar yoktu. Ama şimdi bunu senden öğrenmek istiyorum Vanessa."

Vanessa cevap vermedi. Arabanın yanına gelinceye kadar inatla konuşmadı. Ama ön tekerleğin yanına bırakılmış sepeti görünce durakladı.

"Bu da nereden geldi?"

"Kate hazırladı. Piknik sepeti."

"Ne pikniği?"

"Buraya geleceğini Kate'ye söylemişsin. Hiçbir şey yemeden çıktığını söyledi. Ben de ona bir şeyler hazırlattım."

"Aç değilim!"

Benedict gülümsedi. "Ama ben açım. Öyleyse otur, ben yerken seyrederisin, sonra da gideriz."

"Gider miyiz?" Vanessa etrafına baktığında sahil yolunda park edilmiş başka araba olmadığını fark etti. "Senin

araban nerede?"

"Sıvacılardan birinin arabasıyla geldim buraya. Öğle yemeği için Tapu'ya evine gidiyordu. Beni de burada bıraktı."

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Patronunu burada tek başına bırakıp gitmeyecek kadar akıllı olduğunu düşündüm." Benedict sepeti alıp yolun biraz aşağısındaki kocaman ağaca doğru yürüdü.

Ağacın altına vardığında, Benedict sepetten kocaman bir battaniye çıkarıp yere sermişti bile. Ceketini de çıkarttıktan sonra sepettekileri boşaltmaya başladı.

"Ben karnımı doyururken orada tepemde dikilmeyeceksin, değil mi? Hadi otur. Biraz gevşemeyi öğren, Vanessa." Benedict'in onunla dalga geçtiği belliydi.

Vanessa bir şey söylemeden oturdu.

"Burası küçük bir kuş yuvası gibi, değil mi?" diye mırıldandı Benedict. "Sen de korkak bir kuş yavrusuna benziyorsun. Biraz kahve ya da şampanya içer misin?"

"Biraz kahve, lütfen."

"Derhal." Benedict çelik termostan bir fincana kahve doldurdu. "Süt ve şeker, hanımefendi?"

"Hayır, teşekkürler."

Benedict kendisine de kahve koyduktan sonra Kate'nin hazırladığı sandviçlerden birini alıp ısırdı. Vanessa'nın kahve içmesini seyrederken "Sen benim hakkımda her şeyi biliyorsun, ama ben senin kahveyi nasıl içtiğini bile bilmiyorum," diye mırıldandı. "Haksızlık bu!"

"Yok canım!" dedi Vanessa. "Kahveyi nasıl sevdiğimi biliyorsun artık."

Benedict sandviçi yarım bırakıp tek kolunun üstüne dayanarak battaniyeye uzandı. "Neden korkuyorsun, Vanessa?" Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Vanessa irkildi. "Ne demek bu şimdi?"

"Beni istiyorsun ve bundan korkuyorsun, Vanessa. Kırılmaktan, incinmekten korkuyorsun. Erkeklerin de kırılabilceği, incinebileceği aklına gelmiyor mu hiç? Hem de kadınlardan çok daha fazla! Biz bir kadını çekici bulduğumuzda bunu gizleme şansına sahip değiliz. Şu halime bak! Kendimi kontrol etmeyi başaramamam çok mu hoşuma gidiyor sanıyorsun

Eliyle bacaklarının arasını işaret etti. Ne olduğunu anlayamayan Vanessa onun gösterdiği noktaya bakınca kıpkırmızı kesildi. Erkeklik organının sertliği keten kumaşın üstünden bile görülebiliyordu.

"Utandın mı?" dedi Benedict müstehzi bir tonda. "Bir de benim neler hissettiğimi bir düşün!" Vanessa'nın çaresizliğini görünce güldü. "Aslında, çok da kötü bir şey sayılmaz canım," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Asıl mesele şu: Bu sorunu nasıl çözeceğiz?"

Vanessa titrek bir sesle konuştu. "Cinsel tacizde bulunacağını zannediyorsan..."

"Cinsel taciz mi!" Benedict uzandığı yerden birden doğruldu. Kahvesini pantolonuna dökmüştü, ama bunun farkında bile değildi. "Sen ne diyorsun?" dedi sert bir sesle.

"Mevkiini kullanarak beni tehdit etmenden..."

"Tehdit dediğin şeyler senin o karmakarışık kafanın içinde sadece" diye bağırdı Benedict. Bu sefer gerçekten kızmıştı ve konuştukça öfkesi daha da artıyordu. "Birbirimizden hoşlanmamızla senin benim yanımda çalışmanın ne ilgisi var? Benimle yatmazsan seni işten atacağıma dair bir şey söyledim mi?"

"Hayır, ama..."

"Tam tersini söyledim, değil mi? İstemediğin halde sana dokunmaya kalkıştım mı?"

Benedict son iki haftadır ona neredeyse hiç dokunmamıştı. Vanessa'yı rahatsız eden de buydu... Onun bu konuda açık bir gayret göstermesi... Kendi bakışlarının sık sık onun ellerine ve ağzına kayması, o ellerin ve ağzın ne kadar harika duygular uyandırabildiğini sık sık hatırlatması...

"Hayır, ama..."

"O lanet kitap üzerinde çalışırken sana imalı laflar ettim mi? Dostça davranmanın dışında bir hareketimi gördün mü?"

"Hayır, ama..."

"Ama ne? Seni korkutmamak için, beni bir insan olarak daha iyi tanıman için her hareketime dikkat ediyorum ben. Ama sen şimdi kalkmış, cinsel taciz lafları ediyorsun! Tanrım! Sen benim gerçekten bu kadar alçak bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ha... hayır..." diye kekeledi Vanessa. "Bak, bu konuda konuşmak istemiyorum..."

"Ben de!"

Benedict bir el hareketiyle aralarında duran tabakları, bardakları aşağı itip Vanessa'ya yaklaştı ve onu kollarının arasına aldı. "Artık konuşmak yerine bir şeyler yapmanın zamanı geldi!"

nermin

15.01.2007 10:26

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Vanessa ellerini Benedict'in göğsüne dayayarak onu itmeye çalıştı. "Yapma!"

"Ben kimim?"

"Ne?"

"Adımı söyle... Kimim ben?" diye tekrarladı Benedict. "Bana artık efendim diyemiyorsun, Mr. Savage de diyemiyorsun. Ama Benedict demeyi de bir türlü kabullenemiyorsun. Peki, neden Ben demiyorsun? Bir kere söylemiştin, hatırlıyor musun? Kısa, tatlı ve sıcak. Tekrar dene. Ben de, Vanessa."

"Tanrı aşkına..."

"Söyle." Benedict gözlüğünü çıkartıp battaniyenin bir köşesine hiç umursamadan fırlattı.

Vanessa'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Pekala, kahretsin! Ben... söyledim işte! Ben, Ben, Ben..."

Benedict'i harekete geçirmeye yetti bu. Boğuk bir iniltiyle uzanıp onu öpmeye başladı. Geçen sefer ki gibi temkinli, tatlı, sevgi dolu bir öpüş değildi bu. Yıllardır cölde kalmış bir adamın vahaya ulaşması gibi hırsla, tutkuyla, ihtirasla öpüyordu. İlk birkaç dakika boyunca, Vanessa'nın ona karşılık vermesini bile beklemedi. Açlığını biraz olsun bastırabilmek için dili, dudakları, dişleriyle saldırdı.

Bu saldırı karşısında çaresizlikle dudaklarını aralayan Vanessa artık duygularını görmezden gelmesinin mümkün olmayacağını anlamıştı. Kendisini korumak, huzur içinde yaşamak için koyduğu bütün kuralları, sınırları unuttu. Artık hiçbirsey umurunda değildi.

"Tekrar söyle," diye inledi Benedict.

"Ben..."

Benedict onu battaniyenin üstüne yatırıp üstüne abandı. Dudakları Vanessa'nın yüzünde, ağzında, boynunda dolaşıyordu. "Tanrım, ne kadar güzelsin! Seni seyretmek istiyorum."

Vanessa bluzunun düğmelerinin açıldığını hissedince gözlerini aralayıp ona baktı. Benedict onu bir an önce soymak için düğmeleri hızla açarken dilini hafifçe şişen alt dudağının üstünde gezdiriyordu.

Vanessa bunu kendisinin yaptığına inanamadı. Benedict'in öpüşlerine karşılık verirken kendisinin de en az onun kadar vahşi ve saldırgan davranışına inanamadı. Elini onun elinin üstüne koyup durdurmak istedi.

"Hayır, Vanessa... Bunu istiyorum... Seni seyretmek istiyorum." Benedict bir an durup onun gözlerinin içine baktı. Gördüğü ifadeden memnun kalmış gibi yeniden işine devam etti. Sonunda bluzu ani bir hareketle sıyrıp çıkardı. Vanessa'nın sütyen takmadığını görünce dudaklarından bir inilti koptu. Başını onun göğüslerinin arasına gömdü. Önce bir memesini sonra diğerini öpmeye, emmeye başladı.

"Oh,sevgilim...bak...ne kadar güzelsin. Ne kadar yumuşak..." Vanessa'nın göğüslerini avuçlarının içine aldı. Dudakları sertleşen meme uçlarına dokundu. "Sen de beni istiyorsun..."

Vanessa konuşabilecek durumda değildi. Onun başını tutup memelerine biraz daha bastırdı. Sevişmenin bu kadar güzel olabileceğini asla tahmin etmemişti. Böyle bir zevki hiçbir zaman tatmamıştı.

Benedict onun blucininin fermuarını açarken iki bacağını aralamış ve istekle sertleşen organını kasıklarının arasına dayamıştı.

Vanessa müthiş bir korkuya kapıldı. Buna hazır değildi. Benedict hazır olabilirdi, ama kendisi asla hazır değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı! Göremiyordu, ama Benedict'in organının Julian'inkinden büyük olduğunu hissedebiliyordu. Yeniden o acıyı yaşayamazdı. Buna dayanamazdı...

Bu arada, korku dolu sesler çıkardığının, çılgınlar gibi debelendiğinin farkında bile değildi. Benedict'in hafifçe doğrulduğunu hissetti. "Tamam, sevgilim. Tamami her şey yolunda," diyordu onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Hayır...hayır." Ateş gibi yanan vücudunun istekleriyle o müthiş korku arasında çaresiz kalan Vanessa neredeyse ağlamak üzereydi. "Acıyacak..."

"Tamam, sevgilim." Benedict onu öptü. Söylediğini yanlış anlamıştı. "Özür dilerim, bu kadar ileri gidebileceğimizi düşünmemiştim. Dur, en azından seni rahatlatayım..."

Vanessa onun elinin bacaklarının arasına kaydığını ve uzun parmaklarının önce kasıklarını okşadığını, sonra

da yavaşça içine girdiğini hissetti.

"Hayır!" Bir anda kaskatı kesildi; gözleri karardı. Geçen sefer duyduğu acı o kadar fazlaydı ki, kısa bir an bayılmıştı. Ama bu sefer bayılmamaya kararlıydı. Gözlerini örten karanlıkla mücadele etmeye, o baygınlık duygusundan kurtulmaya çalıştı.

Yüzünde hissettiği buz gibi bir şeyin temasıyla birden gözlerini açtığında, yanında diz çöken Benedict'i gördü. Soğuk şampanyayla ıslattığı keten peçeteyi onun yüzünde, boynunda gezdiriyordu.

Benedict'in başka bir peçete alıp üzerine bolca şampanya döktüğünü ve onu da göğüslerinin üstüne koyduğunu görünce "Yazık oldu şampanyaya," diye mırıldandı hiç düşünmeden.

"Yazık olmayacak, inan bana." Benedict peçeteyi kaldırıp Vanessa'nın şampanyayla ıslanan memelerini diliyle kuruttu. "İşte. Şimdi mutlu musun? Söyle bakalım şimdi, şu lanet olası Julian da kim!"

"Julian mı?" Vanessa'nın yüzü bembeyaz kesildi.

"Az önce beni o sandığın adamdan bahsediyorum. Canını yakmaması için yalvardığın namussuzdan."

Vanessa bluzunu çıplak göğüslerinin üzerine çekerek doğrulmaya çalıştı. "Üzgünüm..."

"Ben de öyle. O herifin sana ne yaptığını öğrenmek istiyorum. Sana tecavüz mü etti?"

"Ben...şey, hayır..."

"Neler olduğunu anlatıncaya kadar buradan hiçbir yere gitmeyeceğiz, Vanessa! Başka birinin yaptıklarının bedelini ödemeye hiç niyetim yok. Kim bu Julian?"

"Eskiden tanıdığım biri," diye fısıldadı Vanessa. "İngiltere'den."

"Ona aşık mıydın?"

Vanessa bakışlarını kaçırdı. "Hayır! Evet... yani, bilmiyorum."

"Evet mi, hayır mı?"

Benedict'in kızgın olduğu belliydi. Ama Vanessa bu öfkenin kendisine yönelik olmadığını hissetti. Yalvaran gözlerle ona baktı. "Lütfen, önce giyinebilir miyim?"

Benedict önce itiraz edecek gibiydi. Bir anlık tereddüitten sonra dişlerinin arasından bir küfür savurdu. Az önce fırlattığı gözlüğü bulup taktı. Vanessa'nın bluzunun düğmelerini titrek parmaklarla bir türlü ilikleyemediğini görünce sabırsız bir homurtuyla uzanıp onun yerine ilikledi. İşini bitirdiğinde onu çenesinden tuttu.

"Hadi, Vanessa. Anlat şimdi."

"Julian, Londra'da kahya olarak çalıştığım evin oğluydu," diye başladı Vanessa yorgun bir sesle. "İlk defa çalışıyordum. Londra'da ne ailem vardı ne de arkadaşlarım. Sinir bozucu bir ortamdı. Egon St. Clair ve karısı sık sık kavga eder, boşanmaya kalkarlardı. İki yetişkin kızları ve oğulları Julian da, anne ve babalarını barıştırmak için sık sık eve gelirlerdi..." Vanessa derin bir nefes aldı.

"Julian birdenbire bana ilgi göstermeye başlayınca bundan gurur duydum. Otuz yaşında, zengin, yakışıklı bir adamdı. On dokuz yaşında bir kızın etkilenebileceği bütün özelliklere sahipti. Kendisini aile sevgisinden yoksun yetmişmiş, zavallı bir zengin çocuğu gibi gösteriyordu. Hayatta kendisini gerçekten seven, iyi, sıradan bir kadına ihtiyacı vardı. Tam bir budala gibi bütün bunlara inandım. Oysa onun istediği sadece bir gecelik bir ilişkiymiş..." Vanessa'nın duyduğu utanç sesine yansıyor. Başını kaldırıp Benedict'in gözlerinin içine baktı.

"Gördüğün gibi, tecavüze filan uğramadım, kendi isteğimle gittim ona."

"Ama yarı yolda fikir değiştirdin, değil mi?" dedi Benedict durumu derhal kavrayarak.

"Vanessa, seni hangi noktada olursa olsun, zorladıysa bu da tecavüz sayılır."

Vanessa dürüst olmaya çalışıyordu. "Söyledim ya, başta ben de istedim, zevk almaya çalıştım, ama o... ona istediği karşılığı veremedim. Sonunda öfkeden deliye dönmesinde şaşırarak bir şey yoktu."

"Sana vurdu mu?" Benedict'in sesi sertti.

"Hayır. Zaten çok güçlüydü. İki kolumu sımsıkı tutup beni..." O anı hatırlayan Vanessa acıyla gözlerini kapattı. "Her tarafım çürüdü, hepsi o... Birkaç gün yatmak zorunda kaldım."

"İlk birlikte olduğun adamdı, değil mi? O namussuz bütün hayatını kararttı."

"Yıllar önceydi," diye mırıldandı Vanessa. "Seninle hiçbir ilgisi yok..."

"Seninle ne zaman sevişmeye kalksam korkudan bayılacaksan, benimle çok ilgisi var!"

"Benedict!" Vanessa kollarını göğsünde kavuşturdu. "Buna bir daha izin veremem. Seninle birlikte olamam..."

"Neden? Ben özgür bir adamım. Başını derde sokmayacaksın ki."

Benedict'in havayı yumuşatmak için şakacı bir tavırla söylediği bu sözler Vanessa'nın yeniden acıyla kasılmasına yol açtı. "O da aynı şeyi söylemişti," dedi. "Sonra, başımı öyle bir belaya soktu ki, İngiltere'yi terk etmek zorunda kaldım."

"Ne demek istiyorsun?"

Vanessa artık her şeyi anlatmanın zamanının geldiğini düşündü. Benedict her şeyi öğrendiğinde onu kovacak ve bu acı sona erecekti. Çok geç olmadan anlatması en doğru olanıydı.

"Pekala." Vanessa'nın sesi sertleşti, gözlerinde buz gibi bir bakış belirdi. " Sadece Julian ile yatmadım ben. Dedem yaşında, şişman, çirkin bir adam olmasına rağmen babasıyla da yattım. Çirkinliği umurumda bile değildi, çünkü adam zengindi. Her şeyi baştan planlamıştım. Önce o eve kahya olarak girdim. Sonra Egon'u baştan çıkardım ve karısını sokağa atması, çocuklarını umursamaması için kandırdım. Yeni bir vasiyetname yazmaya ikna ettim. Bütün servetini bana bıraktı. Kısa bir süre sonra da kalp krizinden öldü. Muhtelemeden, seks yaptığımız bir gece damarına hava kabarcığı enjekte etmiştim. Otopside ispatlayamadıkları için başım kanunla derde girmedi."

nermin

19.01.2007 09:10

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

"Sen neden söz ediyorsun böyle?"

Benedict'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ama Vanessa, onun ilk şaşkınlığı üzerinden attıktan sonra bunlara inanacağını ve ondan tiksineceğini biliyordu. Julian da dahil olmak üzere, St.Clair ailesi bu çirkin senaryoyu yazdığında herkes inanmamış mıydı? Sadece babası ve Yargıç Seaton Vanessa'nın masumiyetine inanmış, ondan yana tavır almışlardı. Egon St. Clair'in yakın arkadaşı olan Yargıç, onun sırf karısından intikam almak için vasiyetnamesini değiştirdiğinden emindi. Ama Vanessa'nın başına açabileceği dertleri düşünmediği, karısının ve çocuklarının, bu vasiyete karşı çıkmak için her türlü kötülüğü yapabileceğini hesaplamadığı için ona çok kızmıştı. Vanessa'ya St.Clair'lere karşı dava açmak için teşvik etmiş, ama bu korkunç kabustan bir an önce uzaklaşmak isteyen Vanessa kabul etmemişti.

"Ah, merak etme, yaptığım bütün kötülükler yanıma kar kalmadı," diye devam etti. Benedict'in hiç ses çıkarmadan, sakın sakın onu dinlemesi sinirlerini daha da bozuyordu.

"Bana bırakılan mirasın aslında önemli bir tutar olmadığı ortaya çıkınca mirastan feragat ettiğimi belirten bir kağıt imzaladım. Aslında, bu olayı hatırlamadığına şaşırdım. O zamanlar bütün bulvar gazetelerinde yayınlanmıştı haber. Seks, şantaj,cinayet, ne ararsan vardı olayda. Mahkemeye çıkmamamın nedeni de bütün polisleri atlatacak kadar zeki olmamdı, tabii..."

Vanessa konuşmaya devam edemedi. Benedict başını öne eğmişti;omuzları sarsılıyordu. Öfkeden titriyordu herhalde. Az sonra başını kaldıracak ve bu kadar iğrenç bir insanı bir daha görmek istemediğini haykıracaktı yüzüne. Ama başını kaldırdığında onun güldüğünü fark etti Vanessa; Benedict kahkahalarla gülüyordu....

Vanessa bir an kusacağını zannetti. Titreyen dizlerine aldırmandan yerinden fırlayıp ayağa kalkarken "Sence bütün bunlar çok mu komik?" diye bağırdı. "Hayatımın mahvolması sana komik mi geldi?" Koşup kaçmak istedi, ama Benedict onun kolunu yakaladı. Hala gülüyordu.

"Hayır, Vanessa! Dinle... Gülmüyordum..."

Bu açık yalan karşısında Vanessa hırsla bağıırırken kolunu ondan kurtarmaya çalıştı. " Neyi dinleyeceğim? Yalancı!"

"Vanessa." Benedict onun kolunu bırakmadan ayağa kalktı. "Bu saçma sapan hikayeyi bana anlatıp ciddi ciddi dinlememi mi bekliyorsun* Söylediklerinin hiçbirinin gerçekte uzaktan yakından ilgisi olamayacağını bilecek kadar tanıyorum seni. Tabii, gülerim. Boğaya kırmızı gösterir gibi burnumun dibinde sallayıp duracağına neden biraz sakinleşip şu korkunç geçmişini doğru dürüst anlatmıyorsun bana? Böyle bir senaryoyu gerçekmiş gibi anlatırsan gülmeyip de ne yapacağımı sanıyorsun?"

Vanessa birkaç dakika sonra arabasının gaz pedalına sonuna kadar basarken dikiz aynasına göz attı. Benedict yolun ortasında öfkeyle elini kolunu sallıyordu. Ama bunu hak etmişti. Ne kadar kızarsa kızsın, bunu hak etmişti.

"Duygularından sonsuza kadar kaçamazsın, Vanessa!" diye bağırıyordu onun arkasından.

"Hayatın çirkinliklerinden kaçıp saklanmak için Whitefield'i bir manastır gibi kullanmana izin vermeyeceğim!"

Ama son sözü Vanessa söylemişti. Arabanın kapısını hızla kapatırken "Neden olmasın? Sen de aynı şeyi yapmıyormusun?" diye karşılık vermişti.

Vanessa Whitefield'e nasıl geldiğini bilemedi. Gözyaşları görüşünü engelliyor, elleri öylesine titriyordu ki, her

vites değiştirilişinde arabadan garip sesler çıkıyordu. Ani bir frenle kapının önünde durduğunda bağaj kapağı açık, sarı renkli Corvette'ye çarpmasına ramak kaldı.

Fren sesini duyan kısa boylu, şişmanca bir adam evden koşarak çıktı. Arabadan Vanessa'nın indiğini görüncce " Aman Tanrım, sen misin Flynn!" dedi hayretle. Sonra gülmeye başladı. "Ben de Mario Andretti zannettim!" Vanessa kendini toplamaya çalıştı. "B...Mr. Savage geleceğinizi söylememişti, Mr.Judson."

Dane onun yanaklarındaki yaşları fark etmemiş gibi davrandı. "Ona sürpriz yapmaktan hoşlanıyorum. Ama bu sefer o beni şaşırttı doğrusu. Mrs.Riley ikinizin pikniğe gittiğini söyledi. Ben, seninle dönmedi mi?" "Hayır!" Vanessa kabalık ettiğini fark ederek özür dilemek istedi, ama buna fırsat bulamadı. Gözleri evden çıkıp onlara doğru yaklaşan kadına takıldı.

Otuz yaşlarında, son derece güzel ve şık, kızıl saçlı kadını daha önce hiç görmemişti.

"Benedict'in nerede olduğunu öğrenebildin mi, Dane? Tanrım, bu da kim?" Kadın Vanessa'yı yukarıdan aşağıya süzdü.

"Mr.Savage'nin kahyasıyım," dedi Vanessa gergin bir sesle.

"Yok canım! şaka yapıyor, değil mi, Dane?" Kadın gözlerini arabadan bavulları çıkartan Dane Judson'a çevirdi. Ama ondan cevap alamayınca yine Vanessa'ya döndü. " Pekela, Benedict böyle eksantrik şeyler yapmaktan hoşlanıyor anlaşılan. Sana ne diye hitap ediyor?"

Sevgilim diyor, demek istedi Vanessa. Ama kendini tuttu. "Flynn diyor."

"Pekala, Flynn. Madem, evin kahyasısın, valizlerin içeri taşınmasında Dane'ye yardım etsen iyi olur. Ayrıca, bana kalacağım odayı göster de, duş yapıp üstümü değiştireyim."

"Burada mı kalacaksınız?" dedi Vanessa şaşkın bir halde.

"Herhalde bunca yolu bir otelde kalayım diye gelmedim. Benedict ile konuşmamız gereken bir yığın mesele var. Biraz dinlenmek için buraya geldiğini biliyorum, ama şu nişan meselesini de artık bir karara bağlamamız gerekiyor."

"Nişan mı!" Vanessa nefes bile alamadığını hissetti.

"Evet. Adım Lacey Taylor." Kadın ismini söylediğinde sanki alkış bekler gibiydi. Ama umduğunu bulamadı.

"Mr. Savage nişanlı olduğundan bahsetmemişti," diyebildi Vanessa.

"Benedict özel hayatını yanında çalışanlarla paylaşacak bir adam değildir," dedi Lacey. "Hadi gel, Dane. İçeri girelim." Arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

Vanessa boş gözlerle Dane Judson'a baktı.

"Vanessa, Ben'i benden önce görürsen, bu işte hiçbir suçum olmadığını söyle ona. Lacey kafasına bir şey koydu mu, onu engellemek mümkün değil. Onu buraya tek başına gönderseydim Ben'in daha da kızacağını düşündüğüm için ben de geldim."

"Peki, ama...kim bu?" diyebildi Vanessa. Onu elde etek için haftalardır etrafında dönen Benedict'in başka bir kadınla evlenmek üzere olduğunu öğrenince girdiği şaşkınlıktan bir türlü kurtulamıyordu. Benedict bu kadar alçak bir adam olabilir miydi?

"Bir mimar...çok yetenekli ve zeki bir mimar. Benedict'in babasının şirketinde çalışıyor. Annesiyle babası Savagelerle yakın dost.

Vanessa bu kadar kızgın olmasa, hüngür hüngür ağlayabilirdi. "B...Mr.Savage ile ne zamandan beri nişanlılar?"

"Bu soruyu bana iki saat kadar sonra sorarsan, cevap verebilirim," dedi Dane. İki koca valizi yüklenip eve doğru yürüdü.

nermin

19.01.2007 15:01

Hoyrat Sevgili - Susan Napier

Vanessa şaşkın bir halde onun arkasından bakakaldı. Ne demek istemişti? Benedict nişanlı olduğunu en yakın arkadaşından bile gizlemiş miydi yani? Parmağında da yüzük filan taşımıyordu zaten...

Vanessa iki saat sonra salonda çay servisi yaparken bu soruların cevabını öğrendi.

Benedict'in Lacey Taylor ile arasında nasıl bir ilişki olduğundan emin değildi, ama ona aşık olmadığından kuşkusu yoktu. Lacey'in onun etrafında dönüp durmasına, her fırsatta elini kolunu tutmasına rağmen Benedict kibar ama son derece mesafeli davranmakla yetiniyordu. Yine de, bu tavır Lacey'i ne gücendiriyor

ne incitiyordu.

Vanessa tabağına kek koymak için yanına gittiğinde Dane "İyi ki, Lacey'i yalnız göndermemişim buraya," diye fısıldadı, yüzünde muzip bir tebessümle. "Baksana, bizim oğlan aşkından ne yapacağını bilemiyor!"

Vanessa kendini tutamadı. Gülmek için hafifçe dudağını ısırdı. Ama doğrulduğunda, Benedict'in dikkatle ona baktığını görünce hemen arkasını dönüp servise devam etti.

Benedict'in sahilinden eve nasıl döndüğünü bilmiyordu. Ancak bir saat kadar sonra gelebilmişti ve içeri girdiğinde kapıyı öyle bir çarpmıştı ki, bütün ev sallanmıştı. Neyse ki, beklenmedik konukları sayesinde öfkelerini gösterme fırsatı bulamamış, Vanessa rahat bir nefes almıştı.

Lacey'in Dane ile konuştuğunu gören Benedict fırsatı kaçırmadan fincanlara çay koyan Vanessa'nın yanına geldi. "Dane sana ne söyledi?" diye fısıldadı. "Ne söylerse söylesin ona inanma. Buraya geleceklelerinden haberim yoktu."

"Bundan eminim," diye mırıldandı Vanessa. Sesinin ötekiler tarafından duyulmamasına dikkat etti. "

Müstakbel karınla metresini aynı çatı altında bir araya getirmekten hoşlanmayacağını biliyorum."

Benedict'in gözleri kısıldı, ama Vanessa onun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan yanından uzaklaştı. Daha sonra, tepsiyi götürmek için salondan çıktığında Benedict hemen arkasından dışarı fırladı. "Görünüşe aldanma, Vanessa. O benim nişanlım falan değil!"

"Çok garip. O tam tersini düşünüyor."

"Birkaç kere yemeğe gittik. Ama hepsi o kadar! Hataydı, biliyorum. Ama ona hiçbir zaman evlenme teklif etmedim. Kıskanman için bir neden yok..."

"Kıskanmak mı?" dedi Vanessa, böyle bir şey aklına bile gelmemiş gibi. Benedict'in kaşlarının çatıldığını gördü.

"Benedict..."

Lacey'in sesine eşlik eden topuk seslerini duyduğunda Benedict dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

"Hemen koş, Benedict," dedi Vanessa alaycı bir sesle. "Nişanlın seni merak etti!"

Akşam yemeği daha da ilginç geçti. Vanessa çorba servisi yapmak üzere yemek salonuna girdiğinde, Benedict onu hiç fark etmemiş gibi, Lacey'e dönüp sırf aileleri memnun olsun diye evlenmeye niyeti olmadığını, bunu daha önce de zaten belirttiğini söyledi. Lacey'in cevabı hazırды.

"Benedict, babana isyan duygusunu biraz abartmıyor musun artık? Evlenmemizi istiyorsa, ne olmuş yani? Sırf bu yüzden geleceğimizi mahvetmenin bir anlamı yok. Seninle her zaman iyi anlaştık. Yıllardır bir kere bile kavga etmedik. Birbirine çok yakışan bir çift olacağımız ortada. Sen de aynı fikirde değil misin, Dane?"

"Kesinlikle haklısın," diye mırıldanan Dane, Benedict'in öfkeli bakışlarını görmemezlikten geldi.

Gece boyunca Lacey evlenmelerinin ne kadar doğru olacağını anlattı, Benedict de her defasında itiraz etti.

Sonunda, Vanessa bile kadına acımaya başladı.

Vanessa kahve ve konyak servisini de yaptıktan sonra odasına çıkmak üzere izin istediğinde Benedict koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini ona dikti. "Bu gece kendi yatağında mı yatacaksın, Vanessa?"

Salonda hava birden buz kesti.

"Onun adı Flynn değil mi?" dedi Lacey sert bir sesle.

"Soyadı Flynn," diye karşılık verdi Benedict. Gözlerini bir an olsun avından ayırmadı. "Evet, Vanessa?"

Hem Lacey'in hem de Dane'nin aklından neler geçtiğini tahmin eden Vanessa gergin bir sesle "Evet," diye karşılık verdi. Hemen ardından yatak odalarını nasıl havalandırdığına dair uzun bir açıklama yapmak zorunda hissetti kendisini. Açıklamasını bitirdiğinde utancını gizlemeye çalışarak "Artık gidebilir miyim?" diye sordu. Benedict'in yerinden kalkıp yaklaştığını görünce gözleri dehşetle büyüdü.

"Bu kadar gerginleşmene gerek yok, Vanessa. Dostlarımla yanında birbirimize bu kadar resmi davranmamız gerekmiyor. " Onu dirseğinden tutup kapıya doğru sürüklerken başını arkaya çevirdi. "Bize biraz izin verir misiniz?" dedi Dane ile Lacey'e.

Dışarı çıktıklarında Vanessa sert bir hareketle kolunu ondan kurtarıp mutfığa koştu. Benedict'in peşinden geldiğini görünce "Git buradan!" diye bağırdı. "Beni rezil ettin onların yanında! Derhal nişanlının yanına git şimdi!"

"Yoo, hayır! O palavraya hala inanıyor olamazsın. Özellikle de Lacey ile ilişkiye kendi gözleriyle tanık olduktan sonra! Tanrı aşkına, Vanessa! Beni geçmişinle korkutmaya çalışmaktan vazgeç artık. İngiltere' de olanlar umurumda bile değil. Sadece, çok acı çektiğin, o olay yüzünden aşka ve sekse tavır aldığın için üzülüyorum. Güldüğüm için özür dilerim. Ama bana hiç güvenmediğin için sana kızmıştım. Ne anlattırsan anlat, senin öyle bir insan olmadığını biliyordum ben. Sana duyduğum güvenin bir örneği bu. Ama sen bana güvenmiyorsun."

Vanessa'nın kolay kolay yumuşamaya niyeti yoktu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eee, ne olmuş?"

"Sahilde arkana bakmadan kaçarken söylediğin sözler çok da yanlış değildi. Evet, tatile ihtiyacım vardı, ama asıl Lacey'den kaçıyordum. Buraya gelebileceğini tahmin etmemiştim.

"Seni zorla rahibin karşısına götürecek değil ya! Cevabını net bir şekilde verirsin, olur biter."

"Anlamıyorsun. Kaç kere söyledim! Ama o inanmıyor. Bekarlıktan ve özgürlükten vazgeçmekten korktuğum için evlenmek istemediğimi zannediyor."

Benedict gözlüğünü çıkartıp ona biraz daha sokuldu. "Ona kabalık etmek, kırmak da istemiyorum. Bunu hak etmiyor çünkü. Beni anlıyorsun, değil mi, Vanessa? Ama hayatımda başka biri olduğunu anlarsa, ısrarından vazgeçer..." Dudakları Vanessa'nın yanağında, dudaklarının üstünde gezindi.

"Yani, aramızda bir şey varmış gibi davranmamı mı istiyorsun?" diye mırıldandı Vanessa.

"Rol yapmamız gerekmeyecek..." Benedict onun kulak memesini emmeye başladı.

"Benimle aranda ciddi bir şey olduğuna inanmaz," diye fısıldadı Vanessa. Kalp atışları hızlanmış, vücudu istekle titremeye başlamıştı. "Onun gibi bir kadının yanında ben..."

"İnanır." Benedict yeniden onun dudaklarına uzandı. "Sana deliler gibi aşıkmişim gibi davranırsam, gururunu daha fazla ayaklar altına alamaz..."

Vanessa bir anda başından aşağı bir kova soğuk su yemiş gibi oldu. Aşıkmişim gibi davranırsam... Benedict'in istediği belliydi. Başına musallat olan bir kadından kurtulmak için onu kullanacaktı. Vanessadan beklediği de aşk filan değildi. Sadece bedeninin arzularını karşılamanın dışında istediği bir şey yoktu.

"Hayır!" Vanessa onu hıla itip geri çekildi. "Hayır! Bu oyunu oynamayacağım. Lacey Taylor senin sorunun, benim değil! Pis işlerinde sana yardım edeceğimi sanma!"

Daha sonraki iki gün boyunca Benedict ile Vanessa'nın birbirlerine buz gibi davranmaları Lacey Taylor'un dikkatini çekmedi. Zaten banyoların küçüklüğünden, klima tesisatının olmamasına kadar o kadar çok şeyden şikayet ediyordu ki, rahatından başka bir şeyle ilgilenmediği anlaşıyordu.

Dane Judson başka bir alemde. Vanessa'nın ağzından laf alabilmek için epey uğraşmış, başaramayacağını anlayınca onu eğlendirmek ve güldürmek gibi bir görev üstlenmişti kendi kendine. Dane'nin bu kararının Benedict'in pek hoşuna gitmediği belli oluyordu.

Lacey'in gelişinin üzerinden üç gün geçmişti ki, Vanessa öğleden sonra çay servisi için salona girdiğinde Benedict bir parti vereceğini bildirdi.

"Parti mi? Ne partisi?" diye sordu Vanessa gergin bir sesle.

Benedict'in dudakları alayla büküldü. "Sence ne partisi olabilir, Vanessa?"

"Whitefield partisi," diye atıldı Dane, Vanessa'nın sapsarı kesildiğini görünce. Demek nişan töreni değildi.

"Ben'in söylediğine göre, önümüzdeki cumartesi, Whitefield'in han olarak açılışının yüz yirminci yıl dönümümüştü. Bunu kutlamak için parti verecek."

"Önümüzdeki cumartesi mi?" Ama bu kadar kısa zamanda davetiyeleri hazırlamak, organizasyon yapmak, her şeyi eksiksiz tamamlamak mümkün değil..."

Vanessa'nın bütün itirazlarının Benedict tarafından önceden düşünüldüğü ve hepsine bir cevap hazırlandığı belliydi. Benedict, kendisinin zaten gerekli bütün organizasyonu yaptığını, Vanessa'nın o gece partiye katılmak dışında hiçbir şey yapması gerekmediğini bildirdi.

Tarih kulübü üyeleri de dahil, bütün yöre halkının davetli olduğu partinin verildiği gece hava güzeldi.

Whitefield bahçesinde orkestra için portatif bir platform kurulmuş, Mrs.Riley'in de yardımlarıyla çağrılan ziyafet servisi, bütün ikram işini üstlenmişti.

Omuzlarını ve göğsünün önemli bir bölümünü açıkta bırakan siyah straplez elbisesini giyen Vanessa o gece

saçlarını toplamadı. Dudaklarına sürdüğü kırmızı ruj havasını bir anda değiştirmiş, her zamanki silik görüntüsünden çıkmasını sağlamıştı.

Meşalelerle aydınlatılan bahçede davetlilerin arasında dolaşırken gözleriyle etrafı araştırdı. Dane, genç bir kadınla bir portakal ağacının altına çekilmiş flört ediyordu. Lacey beyaz ipek tuvaletiyle muhteşem görünüyordu. Benedict hemen yanındaydı. Siyah pantolon ve beyaz ipek gömleğiyle, Lacey'e göre oldukça sade giyinmişti.

Vanessa bir köşeye çekilip ona bir bardak şarap getirmek için büfeye giden Richard'ı beklemeye başladı. Birden, arkadan beline sarılan iki kolun kendisini geriye çektiğini ve vücudunun sert, sıırım gibi bir bedene yapıştığını hissetti.

"Merhaba, Nessa."

Vanessa kıpırdamadı, dönmedi. Bir an için de olsa, bu anın zevkini yaşamak istedi.

"Benimle dans eder misin, Nessa?" Benedict onu yavaşça döndürüp baktı. Kırmızı rujlu dudaklarına bakıyor, onu bakışlarıyla öpüyordu. "Benimle dans eder misin?" diye fısıldadı tekrar.

"Richard'ı bekliyorum," diye kekeledi Vanessa. "Bana içki almaya gitmişti..."

Benedict omuz silkti. "Lacey ile konuşuyor. Bence orada kalmasında bir sakınca yok." Vanessa'yı kollarının arasına alıp piste sürükledi. Dans eden çiftlerin arasına karıştılar.

Benedict'in sıcak nefesi Vanessa'nın yüzünde dolaşüyor, ihtirasla parlayan gözleri kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına yol açıyordu.

"Seninle neden dans etmek istedim, biliyor musun?" diye fısıldadı Benedict onu kendisine biraz daha çekerken. "Çünkü bu güzel, bembeyaz göğüslerinin...her nefes alışında... her iç çekişinde hareket edişini daha yakından seyretmek istedim. Onları ağzıma aldığımda ateş gibi nasıl yandıklarını çok iyi hatırlıyorum... Onları avcumda tuttuğumda arzuyla nasıl sertleştiklerini çok iyi hatırlıyorum... Sence şimdi eğilip yüzümü onların arasına gömsem, fark eden olur mu? Onları öpsem,ısırsam..."

"Ben..." Vanessa onun kollarına yapıştı. Dizleri titriyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Gözlerinin önünde noktacıklar uçmaya başladı.

"Tanrı aşkına, Vanessa!" Benedict kolunu onun beline dolayıp kimseye fark ettirmeden, yarı kucaklayıp yarı taşıyarak pistten uzaklaştırdı. Garajın arka tarafında, atlara ait kullanılmayan ahırlardan birine soktu. Burada hiç olmazsa onları görecekti biri yoktu.

"Vanessa? Gerçekten bayılmaya kalkmayacaksın, öyle değil mi?" dedi gülümseyerek. Her şeye rağmen onu çıplak omuzlarından sımsıkı kavramıştı.

Vanessa derin bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Hayır...Sadece, bir an nefes alamadım. Bu elbise o kadar dar ki, aynı anda hem dans edip hem nefes alamıyor insan."

"Nefes alamamanın sebebi elbise değil, bendim," dedi Benedict boğuk bir sesle. Sözüünü bitirir bitirmez, pistte yapmak istediğini söylediği şeyi burada yapmasına hiçbir engel yoktu. Yüzünü Vanessa'nın göğüslerinin arasına gömdü; dili ve dudakları çıplak teninde dolaşmaya başladı. Bir an paniğe kapılan Vanessa sonra her şeyi unutup gözlerini kapattı.

Benedict onu bir yandan öperken bir yandan da elini eteğinin altından sokmuş, elbisesini yukarı doğru sıyırırken bacaklarını okşuyordu.

Verdiği bütün kararları, uygulayacağına yemin ettiği bütün kuralları unutan Vanessa onun başını tutup kaldırdı ve kendisini öpmesi için dudaklarını araladı. Bu hareket Benedict'i daha da tahrik etti. Boğuk bir iniltiyle onu öpmeye başladı. İkisi de kendilerini karşı konulmaz şehvet dalgasının kollarına bırakmıştı. Vanessa zevkle inlerken bir ara gözlerini araladı.

Ve yüzü acıyla kasılan Richard'ın kapıdan hemen uzaklaştığını ve sanki içerideki çiftin görülmesini engellemek istercesine birinin önünde dikildiğini fark etti. Ama yeterince hızlı davranamamıştı. Kapıda bir an Lacey'in yüzü belirdi. Gördüğü sahne karşısında öfke ve tiksintiyle dudaklarını büktü ve derhal arkasını döndü.

"Tanrım! Richard ve Lacey..." diye mırıldandı Vanessa. Benedict'i göğsünden itti. "Pistten ayrılırken bizi gördüler herhalde. Ne olduğunu anlamak için aramaya..."

"Günün birinde nasıl olsa öğrenecekerlerdi." Dedi Benedict. Hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Böylece, Richard da senin etrafında dolaşmaktan vazgeçer artık..."

Vanessa'nın gözleri dehşetle büyüdü. "Bunu planladın, değil mi?" diye bağırdı çıldırmış gibi.

"Lacey'in bizi aramaya çıkması için dans pistinden özellikle uzaklaştırdın beni... Beni kullandın..."

"Saçmalama! Dans ederken kollarımda bayılacağını nereden bilebilirdim?"

"Beni kullandın! Tanrım sana nasıl inanabilirim artık? Senden nefret ediyorum!"

Vanessa ona vurmak için hızla elini kaldırdı, ama Benedict daha hızlı davranıp elini havada tuttu. Kolunu arkaya bükerken "Yeter artık!" dedi sert bir sesle.

Hızla ahırdan çıkarken Vanessa'yı da bileğinden sımsıkı yakalayıp kendisiyle birlikte sürükledi. Garajın arka tarafından geçip kütüphanenin bahçeye açılan kapısının önüne geldiklerinde cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açtı ve Vanessa'yı içeri itti. Kendisi de girdikten sonra kapıyı tekrar kilitledi. Sonra, kütüphanenin hole açılan kapısını gidip kontrol etti. Onun da kilitli olduğundan emin olunca perdeleri çekip masa lambasını yaktı. Bütün bunları hayret ve dehşetle izleyen Vanessa sonunda "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" demeyi başarabildi.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum." Benedict gömleğini çıkarırken ona yaklaştı. "Seninle sevişirken bizi kimsenin rahatsız etmemesi için gerekli ortamı sağlıyorum. Kimsenin görmesi, müdahale etmesi ihtimalinin olmadığı, hiçbir yanlış anlamaya yol açmayacak bir ortamda seninle sevişmek istiyorum. Belki, benimle sevişmekten zevk aldığını itiraf etmeni sağlayabilirim, böylece. En azından bir başlangıç olur. Şimdi o elbiseyi çıkaracak mısın, yoksa, ben mi çıkarayım?"

Vanessa titreyen ellerini göğüslerinin üstüne götürdü. Benedict'n sarı masa lambasının ışığında parlayan çıplak tenine baktı. Bu arada, o pantolonunu da çıkarıp bir kenara fırlatmış, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkartıyordu. Sonunda doğrulduğunda çırılçıplaktı.

"Bana bu şans tanı, Vanessa," diye fısıldadı ağı adımlarla yaklaşırken. "Seninle birlikteyken benim için başka hiçbir şeyin önem taşımadığını ispatlamama izin ver..."

Vanessa onun gözlerinin içine baktığında göğsünün üstünde tuttuğu elleri aşağı düştü. Benedict uzanıp onu kendisine çekti.

Her şey bir anda olup bitti. İki de birbirlerini o kadar uzun zamandır istiyor, arzuluyorlardı ki, sabretmeye, ağırdan almaya ikisinin de dayanacak gücü kalmamıştı. Vanessa kendisini ona tamamen teslim ederken, yıllardır içine çöreklenen korkunun bir anda uçup gittiğini, Benedict ile sevişmekten aldığı zevkin başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını düşündü.

Daha sonra, birbirlerine sarılmış, yerde yatarlarken "Gördün mü, en azından bedenlerimiz birbirine dürüst davranmayı biliyor," diye mırıldandı Benedict. Onun giyinmesine yardım ederken yüzüne, omuzlarına, boynuna öpücükler kondurdu. Sonra kendisi de giyindi. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle hole açılan kapının anahtarını kilitte çevirirken "Bir kadınla erkeğin birbirini delice arzulamasından daha güzel ne olabilir?" dedi. Vanessa onun gözlerinin içine baktı. Bedenlerinin uyumuna bir itirazı yoktu. Ama bu kadarıyla yetinemeyeceğini hissediyordu. Daha fazlasını istemeye de cesareti yoktu, ama belki de bir adım daha atmayı göze alabilirse...

"Birbirlerini delice sevmeleri olamaz mı?" diye fısıldadı bütün cesaretini toplayıp.

Tam o sırada kapıyı açmak için elini tokmağa uzatan Benedict bu sözleri duyunca dondu kaldı. Bir an hiç hareket etmedi.

Vanessa çok büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Bunu telafi etmek için bir şeyler söylemeye çalışırken kapı büyük bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Kapının tam arkasında duran Benedict sendeledi ve dengesini bulmaya çalıştı.

Aynı anda içeri annesiyle babası daldı. Hemen arkalarında da Lacey Taylor vardı!

Daha sonrası tam bir kabustu. Savage'ler parti haberini Lacey'den almış, oğullarının nihayet evlenmeyi kabul ettiğini zannederek onu kutlamak için Whitefield'e gelmişlerdi. Ama, tam tersine, biricik oğullarının ne idüğü belirsiz, geçmişi karanlık bir hizmetkarın tuzağına düştüğünü, onunla yatıp kalktığını öğrenmişlerdi. Üstelik, ikisini Lacey'in yardımıyla, kapısı kilitli bir kütüphanede bulunca en ufak bir kuşkuları kalmamıştı.

Babası ve annesi avaz avaz bağırıp kendilerini rezil ettiği, hizmetçilerle düşüp kalktığı için onurları ile oynadığını bağırlırlarken Benedict tek bir kelime bile etmedi, Vanessa'yı savunmak için hiçbir şey söylemedi. Hatta, bir ara, bu kadar hakareti kaldıramayacağını hisseden Vanessa konuşmaya çalıştığında, ona susmasını, annesiyle babasını sonuna kadar dinlemek istediğini söyledi.

Bu kadar aşağılanmaya ve utanca daha fazla dayanamayacağını anlayan Vanessa, sonunda sessizce odadan çıktı. Benedict bunu bile fark etmedi. Ailesinin itirazlarını, hakaretlerini gergin bir ifadeyle dinlemeye devam ediyordu. Belki de Vanessa'nın peşine düşmesinin nedeni de buydu. Tepkisini ve isyanını göstermek için onların asla hoş görmeyeceği bir kadınla birlikte olup onlardan intikam almak istemiş ve amacına ulaşmıştı.

Vanessa Whitefield’de artık bir dakika bile kalamayacağını biliyordu. Tek bir eşyasını bile almadan, gözleri yaşlarla dolu, evden çıktı; yola doğru yürümeye başladı. Buradan bir an önce uzaklaşmak zorundaydı. Aucklan’a kadar nasıl gideceğini bilmiyordu. Belki otostop yapar, gerekirse yürürdü. Oraya vardığında da ilk uçağa atlayıp babasının yanına, Amerika’ya gidecekti. Bugüne kadar kendisini gerçekten seven, anlayan, her zaman destek olan tek insanın yanına gidecekti.

Sarhoş gibi sallanarak yürüken tam anayola varmıştı ki, Dane arkasından yetişti. Onu geri döndürmek için dakikalarca dil döktü. Başaramayacağını anlayınca da Auckland’a kadar kendisi götürmeyi teklif etti. Vanessa hiç durmadan aynı şeyi tekrarlıyor, babasına gitmek istediğini söylüyordu. Eve dönüp eşyalarını toplamayı reddetti. Dane hiç olmazsa kendi eşyalarını almak istediğini söylediğinde onu orada bekleyeceğine dair de söz vermedi. Başka çaresi kalmadığını anlayan Dane çabucak arabasını aldı ve Vanessa’yı bindirdi.

Yolda hiç durmadan konuşuyor, Benedict’in aslında ne kadar mükemmel bir adam olduğunu anlatıyor, hiç olmazsa dinlemesi gerektiğini söyleyip Vanessa’yı ikna etmeye çalışıyordu. Annesiyle babasının son derece tutucu ve geri kafalı insanlar olduğunu, ama Benedict’in onlara benzemediğini, onunla hiç olmazsa bir kere konuşmadan ülkeyi terk etmemesi gerektiğini söylüyor, ama Vanessa’dan tek bir cevap alamıyordu. Vanessa gözlerini camdan dışarı çevirmiş, onu dinlemiyordu bile. Ama Dane’nin hiç beklemediği kadar temkinli bir sürücü olduğunu fark etti. Neredeyse kamlumbağa hızıyla sürüyordu arabayı. Üstelik, her gördüğü benzincide durup bir şeyler alarak olabildiğince zaman kazanmaya çalışıyordu. Bir ara da, çok acıktığını söyleyip kamyoncuların mola verdiği bir kafeteryada durdu. Bütün itirazlarına rağmen Vanessa’yı da inmesi için zorladı. Kendi ceketini verip çıplak omuzlarını örttü. İçeri girdiklerinde neredeyse üç kişiyi doyuracak kadar yemek ısmarlayıp insanı bayıltacak ağırlıkla yedi. Vanessa kahvesini yudumlarken dalgın gözlerle onu seyretti. Nasıl olsa acelesi yoktu. Whitefield’den uzaklaştıklarına göre, acele etmesi gerekmiyordu.

Tekrar yola çıkıp nihayet Aucklan’a yaklaştıklarında Dane dostça bir teklifte bulundu. Nasıl olsa yanında parası ve pasaportu olmadığına göre, Vanessa’nın ilk uçağa binip gitmesi mümkün değildi. Hiç olmazsa bu gece onun Aucklan’daki apartman dairesinde kalır, biraz dinlendikten sonra ertesi sabah babasına telefon edip ne yapacağına karar verirdi. Vanessa o anda kendini bir yatağa atıp uyumaktan başka bir şey istemiyordu zaten. Kısa bir tereddütten sonra Dane’nin teklifini kabul etti. Gösterdiği yakınlık için ona teşekkür etti.

Dane onu apartmanın önünde bırakıp anahtarını verdi, dairesini tarif etti. Sonra da iyi şanslar dileyip arabayla uzaklaştı. Vanessa’nın yalnız kalma isteğine saygı gösteriyordu. Kendine yatacak başka bir yer bulmakta zorlanmayacağı da belliydi.

Vanessa ona duyduğu minneti ifade edemeyecek kadar yorgun ve bitkindi. Eve girdiğinde şöyle bir çevresine bakındı. Dane banyonun ve yatak odalarının dubleks dairenin ikinci katında olduğunu söylemişti. Vanessa doğruca merdivenlere yürüdü.

Banyoyu bulması pek zor olmadı. Işığı yakıp aynada kendisini gördüğünde birden ürperdi. Üstündeki elbise buruşmuştu ve berbat bir görünümü vardı. Boynunda ve göğüslerinin üst kısmındaki küçük kırmızı lekeler, hafif çürükler, Benedict ile sevişmelerinin bariz kanıtı olarak ona birkaç saat öncesini hatırlatıyordu. Annesiyle babası içeri girdiklerinde onlar da bu sevişme belirtilerini gördükleri için o kadar dehşete kapılmış olmalıydılar¹ Benedict’in kokusunu hala üzerinde hisseden Vanessa ellerinin titremesine aldırmadan hızla soyundu. Suyla birlikte gözlerinden akan yaşları fark etmedi bile.

Duştan çıktığında, kapının yanında bulduğu havluyla şöyle bir kurulandı. Her zamanki titizliğinin aksine havluyu yere fırlatıp banyonun hemen yanındaki odaya geçti. Dane orada yatabileceğini söylemişti. Işığı yakmadan, perdeleri açık pencereye doğru yürüyüp camı açtı. Serin havanın çıplak vücuduna teması biraz kendisine gelmesine yardımcı oldu. Derin derin nefes aldıktan sonra pencerenin yanındaki ayaklı lambayı yaktı.

İki kişilik kocaman yatağa yatmak için döndüğünde birden dondu kaldı. Yatak boş değildi!

Beyaz ipek çarşafların üzerine çırlıçıplak uzanan Benedict gülümseyerek ona bakıyordu. “Neden bu kadar geç kaldın, sevgilim?”

Vanessa taş kesilmiş gibiydi. “ Bu... burada ne işin var? Buraya... nasıl girdin?”

“Tanrım, ban hiç güvenmiyorsun!” Benedict iç çekti. Vanessa’nın dizlerinin titrediğini, ayakta sallandığını

görünce uzanıp bileğinden tuttu ve yatağın kenarına oturması için çekti. Vanessa o şaşkınlık içinde, cırtlıçplak olduğunu bile unutmuş, yatağa çökercesine oturmuştu.

"Başka nerede olabiliyordum?" diye fısıldadı Benedict. "Sevdiğim kadının yanından başka bir yerde olmam mümkün mü?"

Bu bir rüya olmalıydı!

"Ama burası...Dane'nin odası."

"Hayır, burası benim evim, Nessa. Er veya geç varacağın yerdesin. Benim yatak odamda, benim yatağımda, benim hayatımda."

Vanessa titreyen parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Ama...buraya nasıl..."

Benedict gülümseyerek onun bileğini öptü. "Dane ilk uğradığı benzinciden beni aradı. Seni buraya getirmesini, ama benim daha önce varabilmem için yolda oyalanmasını söyledim. Sonra da arabama atlayıp hemen yola çıktım. Kazandığım bu tecrübeyle ilk formula yarışlarına katılıyorum herhalde."

Vanessa kendini tutamayıp gülümsedi. Ama hemen ardından yüzü kederle kasıldı. "Annenle... baban ne dediler?"

Benedict doğrulup yatağın içinde oturdu. Onun ellerini avuçlarının arasına alarak ciddi bir ifadeyle konuştu.

"Onlar benim annemle babam, Vanessa. Zaman zaman onlara çok kızabilirim, ama bu gerçeği değiştiremem. Hayatımın bir parçası olmayı kabul edersen, onlara da katlanmak zorunda kalacaksın. Onlarla başa çıkmanın yolunu seninle birlikte bulacağız. Onların söylediklerine hiç itiraz etmeden dinledim, çünkü öyle bir ortamda itirazın hiçbir yararı olmadığını daha önceki tecrübelerimden biliyorum. Onlar söyleyeceklerini bitirdiğinde ben de konuştum. Onlara seni sevdiğimi, seninle onlar arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, kazananın her zaman sen olacağını söyledim. Evlendikten sonra birkaç yıl bizimle görüşmeyi kabul etmezler herhalde. Ama onların tek çocuğuyum. Benimle bağlarını tamamen koparmayı da göze alamazlar.

Vanessa'nın gözleri yaşlarla doldu. Benedict sevgiden, evlilikten, bütün hayatı paylaşmaktan bahsediyordu. "Onlar öyle konuşurken sen hiçbir şey söylemeyince..." diye kekeledi. "Beni de susturunca... odadan çıktığımda hiçbir şey söylemeyince sandım ki..."

"Lacey'e de bizi yalnız bırakmasını söyledim. Annem babamla halletmem gereken şeyler vardı. Geçmişte kalan bazı hesaplar. Onlarla yalnız konuşmam gerekiyordu. Ama bundan sonra seninle bir daha asla o tarzda konuşmayacaklarımdan emin olabilirsin." Benedict iç çekti. "Senin böyle bir skandaldan nasıl etkilenebileceğini tahmin edemediğim için özür dilerim. Ama birkaç dakika önce bana aşktan, sevgiden söz etmiştin. Öylesine mutluydum ki, hemen bu sözlerin ardından yeni bir güvensizlik krizine girebileceğini düşünemezdim."

"Sana sevgiden söz ettiğimde dondun kaldın..."

"Doğru. Bu kadar kolay olacağını beklemiyordum. Beni arzuladığını biliyordum. Sana önce bu gerçeği kabul ettirecek, beni sevebileceğini daha sonra göstermeye çalışacaktım..."

"Oh, Ben..." Vanessa uzanıp onun yanağını okşadı. "Seni zaten seviyordum ben. Sadece bunu kendime bile itiraf etmeye korkuyordum..."

"Biliyorum, sevgilim." Benedict onu kollarının arasına çekti. "Ama benimle evlenmeyi kabul ettiğini hala söylemedin?"

Vanessa'nın cevabı dudaklarını uzatmak oldu.

Benedict birkaç dakika sonra nefes nefese geri çekildiğinde "Whitefield'de oturacağız değil mi?" dedi boğuk bir sesle. "Sen oteli idare edeceksin, ben de sadece istediğim gibi projeler alıp istediğim gibi evlerin planlarını çizeceğim. Hem kimbilir, belki..." Bir an duraklayıp onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. "Nessa... bu akşam kütüphanede...şey...ben...tedbir almayı unuttum, biliyor musun?"

Vanessa sevgiyle baktı ona. "Öyleyse, seninle evlenmeyi kabul etmekten başka şansım yok. Gayrimeşru bir çocuk doğurup Savage ailesini yeniden utandırmak istemem."

"Nessa, sevgilim, seni o kadar çok seviyorum ki, bunu hemen ispatlamama izin vermezsen, asıl ben kendimden utanacak şeyler yapabilirim..."